

סִפְר

חֹזֶן לְמַרְעֵד

קבוצת חיונות ומאמרים לשאלת הומן הנאמרים בהקלה.

כָּלְלָבְּתָהוּכְּוָן שְׁעָרִים.

- א) שער האורתה זו תורה, לחקות תורתנו הקדושה ודברים חריפיטם
כלפי המסתitem והמדויים, קושירידיקש (פיניסטיטס) שנתרבו בעזה.
(חווין א' עד חווין י' ז)
- ב') שער הרחמים: דברים שאמרתי על כל מיני פורענות שעברו
עלינו בעזה, (חווין י' א עד חווין ז')
- ג') שער הרצון: מה שאמרתי בעזה, בימים נוראים ובימים טובים
בתקופת הלוון, (חווין ז' א עד ט' הסוף)
- ובתוכם רצוף מוסר השכל בעניין חילול שבת ק' ובענין כל הדברים
העומדים ברומו של עולם היהדות והאנושות. ומטרתם לקרב לבם
של ישראל לאביהם שבשמים ולבורה גבורית לתורה ולתורה
הכנים ונם הקרים בעור החומן לאדם דעת

— חציוו —

מרדיי דוב נא"י יצחק ו' אידעלבערגן

רב בעיר הפלץ ניקלאזעב (ברומאי)

בִּיאַלְיָסְטָאָק

סכת טרפ' ג.

רְזַבְּמָן

בתוכו, גערכו וגסדרו (סגי טודתי חפרובט)
ש"ז יודדי הנכבד היל' משה אהרון אהונאיין
סנקאלאייעו שלט"א שהרי רב העלה בעז
נאואך-אדיעסא, וועל' צווב יונר שם.

פתחה זעירא!

שלשה דברים צורן אומת לוטר בתוכו בינו ערב
שנה עס' חסכת שערם, ערבתם, חילוך את הנר.
(כפ', בסה' טרליקין*)

התקופה שלנו שחשך ואור מתחמים בערבויא, מצד אחד המשמש הרוחנית התחליה לשיקום, ובכ"ט מבט עיניינו אנחנו רואים רק צלמות ולא סדרום. נשמת ישראלי כה התנסתה, ושתמה צורתה הקורמת, ובכמלה וכוכית לבנה ושירה פרניא" (הוא עירון הנפש והריזון) עין סוף מס' מטה, ומצד השני אנו שומעים הפסיפה והעפולה רוחנית, על זו המפנינות השונות במדיניות שונות, והגבאים שביהם מתרנבים על הפרותני ברוח ובנפש ולעת ערבית אויר, ונדברו יראי אלקים איש אל' רעהו ומקרים לאספה כלויות, שטוף סוף יתאנדו המכחות והלבבות, והקרעים יתאהוו התקופה הזאת תרומה לנצח בשם "ערב שבת עם חסיבת" (ונוגמת מליצת חז"ל, העולם הזה דומה לערב שבת והעוזר בדומה לשבעת), וכל אחד ואחד מאנשינו שברכו ה' בלשון ליטודים לערות דברה, אריך לויר את עצמו וחבריו במליצאת המשנה המצענה בראש דברינו: "ὔστρατοι" שכמת, שהיוק גודל ו התבונן נתקמנן, אין לcum בעניין ארקה, ותמיית ווירוק למופרי תורה והדרת, וגאותה הארץ, ולפטור את נפשו, (בקרבן עני), צרכיסים אגחן לקיים, פתחה תפחה את ירך וכו', במעשר בספרים" - דראק. "ערבתם!" כידין ערוב החט, דהוה כמו שלולם דרים בভיות אחר – כל אחד הדר במדור מזיהה, חיימן, עפי' שללו ודרך אש' ישר בעניין, אריך לקשר את עצמו לתקלול ולהאטאהר ביהה, ולא מצא הקביה כלוי מהחוק ברוכה אלא השלום, שע"י האחדות תהיה ברוכה במשחה ידען, וכל אחד אריך לדעת, ולוכbor הריני דמתניין (ערובין דף ע' בה ע"ב) שהנותן את עירובו בভיות שער, אכברורה ומרפסת... אינו עירוב, דבעין בית הראי לדורות, בתור אש, ובתור האש, ובתור אבר מקושר אל הפלל, והעיקר – הרליך את הנר! כי כל אחד בזמנ הזה אריך להתחזר ברוח גבורה כדי לבוא להחרומות הנפש והרווח, ויהדליך את נשמהו, ו/or ה' נשמת ארט.

אך לעשות הכל במתניות, בין מה שיש לחתחות הבלתי של האומה, ובין מה שניגט לנשימת ישראל, במנה דך, בלי' שם מחלוקת וקוטנות חז' ובראמר רבבה בר רב הונא, שבת שם, עיין' ואמר רבנן שלשה דברים אריך ארט לומר וכו', אריך למיירינו בניחותא' כי היינו דלקב'ינו מיניה, כי מפני התקופה הנוכחות, שכאל מחזיק את עצמו לחכם ובבini, ומפני אי שביעת רצון כל כך בתוכה, מוכרכה המוכחה קהיות והיר בדרביון, מפני השלום, (ועין בספר לבני יעקב בפ' יישלח) ואין עבורתנו בעת, בברורות הראשניים, תלמידים אם רק עליה בזיהו האמור למסכם לבית המדרש, או דיבר דברים קשים כנידם, ואם אכן הוא נמותה, ואמ' ברוך הא מטבחץ.

אך לדאמון לבבינו, אף' שיש לנו במה להרינו את הזיהיר, בסיפורות וגעמי חומן העצומות שישראלו אותן החשגה העליזה, בשנות ראיינו רעה האלה רחל, מיט' אין וזה מועל אל' לפני שעה, ואין זה אלא הריגשת החומר ולא הריגשת הרות, וכן צדיך המוכחים בעתים הפלל' לרוכש בקרבו צנלא' (השמר) שבקע עיי' משה רבנן ע"ה את אבני האפור, ושלמה המלך ע"ה את אבני ביהם', שמראים להם שטיר מבחן ו הם מתבקעות מאליהן עין סופה דף מ"ח עליינו לדבר דברים קדרים מארח, והשומע עצמו יבוא לידי החבונות.

ותפלתי שהדברים האלה, שאנו משים לפניכם יהו לוחומר ביד הרבנים והדרשנים, לפשטות מעשה וסגולת, השמיר' בערב שבת, עס' חסיבת' להרליך את נשמת ישראל, ולהסביר בנים' לוגיוןם.

תוכן החויזנות

חיזיון א) נבדל שגרכה "סלה עכני נגלי" במלילת, וככדי לנוסח כלימות.

דיזיון ב' כלפי סקטיסים (נוידיטיסים) וס metamorphosis חוקיטה הפלג ו' יונק כ', ולנור דכרי פקס' נרכשים דק כית', פנו כלש מפעים כתומחה, ג' כתומחה, ונען וככמם סמל לחקיקת, פמקוקת.

ב' נזירין מה שאל פגשינו עתה נזכר קמונטיס וזכה בוגר מוסמך מהמקם, וכבר בז' ענין מתלהם מטעם מורה, וכשהם דוקרים עלי ימי יוציאו חוויה, והוא כו' ס' פסחים דף ז' ע"ב, וזהו מורה, ומפני מנגנוןם אלו תלמידי חכמים וכו', ופסוקים ב' וכו' ירלו כי בזכך לך תדריך וכו'

ח' זיון ד' נלוד ממזוניו כל קבביה, שחורה ימי נאכלת, מילוט דכוי
סוכותם פ"ה וכליות בענין דביכור שיכלה, לא' גניון אין דוסר, ובעין שמלוע חכמים
כך שגורש למשום, וצתה להפוך מחליקיס בקדושים לעולם בזבירות.

ח'זון ו) מה צדרכתי לפני סטודנטים, כדי לימת נבדוק פיזיולוגית – מילוי קירורלמי尉ורלמי עירובין

צ"ה ב' דמינו מורה את כלכמים מל'ת שירוטתנו סוף י"ג ניגרין שבס פון קדרי קדש'ם להו'ן, אך אין דוחנו של י"ס ווי' ספ'ול על כן רבי קדרי קדשו'ם לוד' עלה'ן טורה'ן בפ' גרא'ן י"ח – לוד' עלה'ן י"ח – לוד' עלה'ן י"ח – לוד' עלה'ן י"ח – ובע' ב' מ"ה.

חזרון ז' נבדק מה קולמר גוטנברג יוכת ממס קולמר גולדראס — ברכיר סטס סטדרמן דב' ל"ט.

ח' זיון (ח) שור מצעין למדוי ותקדשין פלאת ח' קדוחם יטב' כבש בזקוקן בזקוקן. נכל מגהון קרי מ' צדקהין לא הולא בזקוקן כבש בזקוקן כבש בזקוקן.

חיזיון ט מלון הילטון לונדון, בפקודת יוסי נסוצקי סלון וו' וכמה יומם וכיו' ודכלי הילטן (בבבליון מז) פרהה ושם לה הלהקה פולניות מהלכלה נומתנַה נלמר נל דרכו נל

ולא מוקמה – ולכן מיליטיס מה חלומית במקומם¹ נפער קול גדול בכתה סודם הטעני של קבוצת פוליטיס (לטראט) – בוגרים הדרשו סוליטין פיס לה קם.

ח'זון יג') מ-המלה נבדק כי מטרת הדרישות היא לחייב את הולך כבושים ולייחס-

הזון יב מה שליחתינו דיבר לנו בלבב הקדושה, ואנחנו במלומתנו, והענו במלומתנו, וספוקן. (טמולן ^ב)

חיוון יג דברים חמיש נקבע מכריכים חזק סכת גאנט גאנט. בזען אקליטות פוליטיות ומחלות מקומות ראיין, גאנט, גאנטן לו העיתים נאכלס דרכיס מלחין בזען בזען קראן, פלטינום נאכלס דרכיס גאנטן דרכיס גאנטן.

הזווון יד כנה פסמת פלאטיינית, שרכב וולדנין היה נסמך מכל הטעירויות, וחוקקי מיו בדרכיו שלם.

הווין טו זכיר ירושם כבאות דך ס' פ"ג מטבח נשלל הוקן וכו' מוכחה לאי שלוחן

— מהלט ניגן, הילך פ' נדקה ומפקח וכו' — לודק ט' כלל דרכיו וכו' — מין כלל ספיק טוך מלה ומלה ווילס כויה.

חויזון טן (טנ) לאלהוירז אביס צהו לויום כי ליר מדרט, ספכאנו לייב איזודס רהיל, בנוילת העינית מה, וממה גדרים נחוצים מה צה' נלמוד מסמך צה' — ספכוק (וילטוט פ') ספכוננו וקרחו מנקונות וו' — הילצה יציב צהו, אלו כהן הילץ? — פסוק (הילז פ') להן פטפס כהו הפל, נלומות ולג' סדריס וכו' — קראניות חיז'יך וקרוניות נזוו' — קוצט ריבז דהן מיניאו' נח' וגוזו' קוחלן דע' גג — יהוד מאכין החזירם שמת דהנו' על סחורה כל' (סב' ק' קיד') — יוציא' ננדסוט סהרגו'ס, צבעין חלון דיק' — סב' ק' ה' ק' הולן המפר פירוטו' וכו' —

חויזון גו' (גו) ליטס עלאס מסכג' האכל וטמפני טקי' לילוחט דק' פ' ליל' זילר געלן ציגו'ן וכו'.

ח' חווין י"ח נסכת מגדליים ר' יוחנן הרטמי, צענין קהילות כתוליות — צ'ם סנדאלין דק' מ'!
ח' חווין יט' מכם קלהוים כבנין גליל פ' טבה מר' — דברים חרישים מנגד החקוקים פוליסיטים
 כירג' נחים פל ל' פקדוש לנו — תוכחה מגנולה, כמו שמחה מלחמי חונינס גן. גאנדרס —
 מילוי מספקן כשות ורונו יוס מליי מכב' לח' טכני מה'חו — לאכין עין' קהילות מס'
 שארקס במאחו על התפוצה והפלת ונדקה וכו'. ווס', קול', "ממון", — סכילה קאכ'!
 חמוץ על געניאס ואהניאס — צ'ם כוד דק' ל', למושך נפלות נדולות לדבו וכו' הפליט
 באל הס' או' מאיג' ביגו.

ח' חזון ב') קודם כל שיטות גנטיקה, נתקן מושפען למדמ"ס זל' וג' — ספ"י כהילוי, צוונן צדראלן יוטיס על מוקט מושפען נורול וופ' — פילס בכטוט וטכני חמי כהמיטס, בכבר טרכט טרכט ריל' — מוכס בסכל נכסטס, צוינטס אה' טהוטי — צביען קיטל סנה וריכלה טרכט ריל' — מוכס בסכל נכסטס, צוינטס אה' טהוטי אה' טהוטס, צפ"ס ט' דק' זי' זג' מורה פל' האטס כל' ר' גזען צ'ה מיטה מל' צל' מיהתס צפ'ללה, הכל מעתן נברען (פ' ג' דרכות) — אה' הומורום פנדס ומונומנט כראבלוחות נעל

חיוון בן (*ב*) לויים ונורדים במען ג'יגל — לוי עבד במשה, היה סמל נסכה לא הצלחה כי אם מקודצתים הלאה — ובמי הירוחם מלהן ודרומן בראש סלה וכו'.

חוון בן (*ב*) ליהך בקינה קרב קודס הנקומות — דברי פ"כ ר' ר' קב' בסנה דף נ"ז, כל קב' ברה' במחלה מהפאה נסופה — בירוחם טוק פ"ק, מודו אלה בראה' יוכב לה חלחית טבח נסיגת — יהלוי לפני ר' ר' מלכיות וכוראות וצופרות — רצין פלמי מהות שנחן להמתה ר' מסה מרדי נפקין שליטתי, בגדלים פ' וכו', צבאים עקיבא הגדלה חכינו ע"ה נזקן אה' לך בנו וכו' קמיה ידעתנו כל שכן ואלענץ וכו' גלן כתני הא, נטה, נטהル מכמה שליטות וממיימות יט' זוז — תקש לפני בזופר כל ללן, בז' קד' קד' נטה נס' עקדת יאלקן — טפער נטפל על גנוזן חכח' ר' זרחה' סלהגניא' זיל', והשקר נטה נטה נטפה מזען לפצע מיטני, אין צין הול' מוקסן, מן צין הול' מוקסן.

חוון בן (*ב*) צויס כאפיקויס הירפ' קודס כרכרה' נסומה, במען' מהומה ומוטווה האזות. — מדורם ס' זיקם שטוחה אף' גמאנ' גולו הא' גמאנ' הא' — תקש לפני בזופר כל גולן — מען' יוציא בבלם פרצק וכו'.

משא ניא ח'ונן

הקדימות מלון ושרותות שותוא.

הבטחים איתך א' זלי וו וה אין לא בפרק, "שעטנו ישראל" כחובב, וו וה אין חלוי בהקביה, בביביל, שנוא יתפרק לא ברא רך זבר גזבנה, ושליטות שוקבלו פיז'ו, שם ישראל' הלויה אך בחרותם, וככט' שערש הריל הפסוק וקרוא את שפט אדם ביום הביראך— ביום שהם יבראו את עצם, ריל ביום שישתכלטו—או—שפטם אדם, ריק אנחנו מבריכים בליליה, שלא עני נוי" על השטבייע בין נשמה מפקטם מהר וקדוש טראיה נקבל שם, "אדם" בבל' ושם ישראל' בפראט, ובמו שציד' ר' טבלאי לסתה הווד דוטה בסמי אמו וכו' ונדר דולק על ראשו וצופה ומפיקט מסיף העולם ערד סופו (נדחה דף ל' ע"ב) דרייל שעל יורי בח' נטמתו הווא רוחה אדר בששת החומר, כמו שבאי ריש ראהה מהפסוק בהלו נdry על דראשי לאורי אלך חולש, ונדר ה' נשפט אדם, ועין רשי'א שם.

ובכן חיב קדוש הוא על כל אחד מישראל פרוסוף פעילם לחיות ולתורה, ולקנות שליטות המותה בכל יומ וויתם, ולתבלית' ו' אף שיושב אובי בעיר גוללה לאקלים ויישבת בבריות' קשת, כי מדרת הצבור גוללה מאר, ובכתה הרפהקות דערוי עלי' ועלו על צאייר' הבשילו בח' אשר מלבד שא' אפש' להוסף חיל בראשה, עוד ר' ארא אובי שוויל להתקדים כי חז' מה שרשו חיל (בקלהת רבבה) על הפסוק כי העשיך הולל חבס' וכו' שמעוקב באכינו צבואר משכח הלקטדרין, המכ אונדי הילז' לשחו ננד הורט בלקדי טוער ווען לדשות בספר את חירושי בחלבה שהיתה לעמלה, וטכליות נדול להוציא מטה שבח דודין, ואשי' ישחוו לנדר עני' חמץ התקופה שבה דודין, ואשי' יולדותנו של בראשה את קונטנו, שעיל דרי מאמרי והחוונות האלה נלהתמי בתרף נפש ננד טפידי הרה החיל שתרבו בקבננו בעזיה, וקיטא בעבילה לאוניא, או' מה היה לנו, וכוה יונרין' ה' הדיב' להוציא כה מאמרי ולהחות חיוינט חרישים לבקירים פין בלהכמה ביןanganה כפי הבשין אשר חנני ד', ואולי טפנו וורא, אנסים בגין ווועש כטוני וויאו על' ברכת.

ואות לזרען שבראה פקמות בגין בעוחשאי לדבורי נדוליט' יטביכים טפנו, ואל יחשנוי הקורא, חי' שההעטפתי בטלות שאיני של, ואני תפלה שלא יפנש' בגין קנאות, ובכון להזוך את עבורה.

הט' ז' ז' אורה חיים סיטון מ' ס' פ' ק' ד' הקשה פפני טה אמרנו טרכטס בשחר, שלא עשי נבר' בדורך שלילקה זלא בדורך חוב, שעשוי ישראל' ז' ווירץ באפנום שונין, א' לפ' אמרו חיל' (בערובין דף י'ג ע"ב) שפ'ש ובית היל נטנו ונטרו, שנוח לו לאדם שלא נברא משנברא, ע'כ לא התקינו ברוכה על העשיה בחוב, יען שייתר טוב שלא עשה אדם, וטרכטס עכ' בשלילקה להקביה, שלא עשה נבר'.

(ב) תירוץ הביב'ן, שאם יברך שעשוי ישראל, היה כצפ'ם שהוא בן הורין ולא עבר ולא אשא, וופטר ע'כ לבריך שטי ברוכות האבות אתייה שלא עשי עבר ושלאל עשוי אשה, והט' הקשה על תירוץ זה, הא כתבו התוספות (ביווא דף ע' ע"א בתוספות ישיטים ובמוניות דף ל' בדוח'ס סח') ובכל מקום שיש לפטור שני דברים בברכה אחת אסור להרבות בברכות, ואיך יש לברך בחוב, שעשוי ישראל' ולפטרו מטעי ברוכות של עבר ואשה?

וועיר תירוץ דאם היה מבן בחוב, שעשוי ישראל' ז' היה משען שביראות האבות היא שלא לאיזרכ' כלל, ובאמת יש חפן נס בבריאות עכ'ם, שיצאו מדם נויים, כמו שאמרו חיל' (בבא קמא דף ל'ח ע"ב) שה' הקביה נעל שטי אוטה בשביב' ב' ברורות טבויות שעשרה לצאת מהט דרות וונעפה, ולמן המקינו שיבור הירושי בשלילקה, שלא עשוי נוי, הגם שהברושים גט מהה נזויים, יושץ זירך בהם, ותוכליות נדול להוציא מטה שבח דודין, ואשי' שברא אוקי האמת, מיט' נוון הירושי שבה והויה שנברא לכתלה בבראות, שלא עני'נו—לבתוללה, עיי'ש.

ולפענ'ז, יובן דרבך יוחר פשמ', נלו' וווערט לכל, שביראות האדים משונה טכל מעין בעלי חיים, שהאחים ניט עופרים המיד במדרגה אחת בכבעת בריאותם, ושליטות לא יקנו, וכטיליצת הקדרטונם על הפסוק, שור או כבש או ע' כי וויל—שור ג'. וו' קרי' שור, ולא בן' מן האיגש, בבריאותו לא נאמר לי טוב, יען כי ביום בריאותו עוד לא השתלים פראוי, וועיר' פרא אדים זילר, וה' הטום נתן בקריבו כה טמיר וונעלם לצאת מהשחת חוטרי, ולהתפלים אה נפץ', ווללות טדרינה למורינה, עד שוכה וונגה שליטות בגין דש, אדם השלם האתיות', ותוכליות שליטות הלו' בו בעצמו, יען בספר בגין לעתים דריש' כ' ובכפ' טס' ה' האכל על הרטביכ' הלכות השותה פרק ה' בלשון

ח' זיון ב'

תורה מננת ומצלגת.

בשלה ריביז נכסג תלמידיו לבקרו, בין שראהו אותו התחליל בכוכות, אמרו לו תלמידיו וכו' מפני מה אתה בוכה, אמר להם אילו לפני מלך בשער ודם הרז טוליכין אותו וכו', ובעשו שמלובכים אותו לפני כמיה הקביה וכו' בשעת פטירתו אמר להם פנו כלם מפני הטומאה והבגיה כסא לחוקחו מלך יהודה שבא.

(ברכות ר' ב' י' ע' זב)

השתרל בער אידי הבורות והנאות, פתח את כל בכי נסיות ובותי מדרשות שחיינו סגורות ניטי ממלכת אבו-אחים ובין הפטין דעה הי' חוקקו הטלך ור' יוחנן בן וכאי רענן אחד ושיטה אחת לשנייה.

ירע' שכמה מקומות השתו חוויל בלקון חכתה (ערובין ר' ג') וישעוו הנביא (קפטול'ב) במקליצתו בלקון חכתה אמר, וכלי כלו עיט', ואית אמרת, שדרמאוי שחבותו לכו רך רע, וטה נהן, שהשם, נקדים הונגה נס על מחשבות הארכ, ולכך חשוב, אולי הלייט התנא הקדוש ריביז בזאת המליצה, בלבד מהצלת הפלים הנפשיים באחד המת פנוי הטומאה, נס הצלת שחבותו בני דורו מדרעות פוביות אשר הפיצו הגי ברונו בין צערוי ישראל, והירידו את בדור התרבות ולומידות, ועל כן טרם הלקת דපשל, שתשר אצל עם ישראל התרבות ולומידות, ואם לא ידריש באתות חמי, ובכל הווע כי תחרב העור עם חכמיה יהו, ולכן בושק להצלת הפלוי טהורות, מפני הטומאה' שבאו עליכם מפני טימאת הלימוד על hei ברוני, כי הכנינו כפוא לחוקחו מלך יהודה שבא', הוא המלך האזריך, רבי יוסי' בר' הוה, כל מי החזקתי בשיטתו ולא ארפהנה, כל ומי הלכתי בעקבותיו שצלת ישראל ברוחה בקיום ולטוד תורה, ולכך אחריו הלקחו מתחבב חיספיו לכלת בדרכי, דרך בלולה ואו תצליל את העם מכלין זכרן.

וכן, אהוי נס בהרים הוה עיג צהה היא לעקב, מוחץ תשלב חרב וסחרדים אישת, מלחמה בחוץ ובביה כמות, יצאו קשורי קשורי טרבעו להדריה את בנינו מאחריו הורתה, ובכדי שלא נפנ' אליות ולא נאהנה ולא נשמע להם, אין עצה אהדרת כי אם לנטנות את ההלכמים, אם כללו משחבותינו שמן דופי טהני ברוני דורני, נראה לחשורת בחוקת הור ובוניה יקרה לה להנדי ולורה ולהארידה, לקבוע חברות לילמות, לסתור ולסתור, ובוואת נבואה אל הקדוש, ונושע ברא' תשועת עולמים, וחוקקו הטלך ור' יוחנן בן וכאי יהי, לנו לפוטף, טהן גראה וכו' נפשה, ואם כה נשעה ויוכלו עמו, יומם כל העם הוה יבא בשלום, א-ט-ט-

ויש להקשות מרוע עזה ר' יוחנן ב' שיפנו כלים פנוי הטומאה ולא מצינו כן בשארו הנאים' ומודיע צוה להcin בסא לחוקחו הטלך ולא לדוד' השעת חרבן הנה נירה מוחיל' (גיטין ר' ג') בזאת חרבן בית שני הווע בפלא רוחב ארנון מלחה נטנית, נורלי' חכמינו אמרו שנחון טרכות שלום עם הרומים, והני בירוני לא הסכימו והחצצו להלחות, ואח'ב בשאלות הדבר להוציא את ר' יוחנן ב' מוחון לירושלים, נושא חן בעני אפספניו, ואמר לו כי עמו מני טורי דאנן לך, איל תן לי' בונה והכמיה, וושולחא דריין ואסחטא דטסין לעיה לר' דזוק' ואף חזיל' קרו עליה טшиб חכמים אחר ודרעם יסכל, פיס' ירע' ריביז' הייטב שאם תארכ' הנגנה בזאת ביישרל יישולים בראוי פטירה חרבה, ובכן רצח להציג כל קאו דපשל, שתשר אצל עם ישראל התרבות ולומידות, ואם לא ידריש באתות חמי, ובכל הווע כי תחרב העור עם חכמיה יהו, ולכן בושק להצלת הפלוי טהורות, מפני הטומאה' בקדב עם יישוון, לפחות יהו אלה בתרים בפני הפורענות גנד הברונים שק הבל יצאה פיהם, ולא באלה תועש ישראל, ואף כי ילבו ישראל בגולה, התורה תנין עליהם ולו' יאברה.

וישטו של ר' יוחנן ב' נסודה על שם הקדשו המלך ע'ה, ירושלים באה בפער'טני סתדריב מלך אשורי, הוא חוקחו לא הוועק את בני מדינתו לטלחמת מנן, כי אם בא בית ה', הוא לשיטומו לא ביהול ולא בכח כי אם בורות, את מלחמתו וישראל ה' ילחם, והוא טבר את נפש על ליטור' החוריה, מה שעוז נצעץ חרב על פתח בית המדרש, ואמר, כל מי שאינו עוצם בחרבה יודרך בחרב, בדקון טרן ועד בא' שבע ולא מצאי עם זראיין, מנכעת ועד אנטיפרס ולא מצאו תינוק ומתינקת שלא היו בקיאין בירוני טומאה וטהרה (סנהדרין ר' ציד' ע'ב) הוא המלך האזריך ביאר, שלא בחרב וחניה יושע וישראל, ולזה גען החרב אצל הבית הסדרש לאטי' אם הטעו את הדרה המננה וטצלת, והצוא להלחות, מתקבר שלא א' הנצחו את דשנאג', תדקרו כחרב, בחרב של השונא, הוא המלך הזריך

חוון ג

א נ י ח ז מ ה

ויבא עמלק וילחם עם ישראל בפרידום. ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וזאת הלחת בעמלק וכו' ומשה ואהרן וזרע עלו רأس הגבעה וכור' (פ' בshall) ובמדרש: בחר לנו אנשים מהו אנשים של חכמת ויראת חטאנו ועין מכילה, וברשי' ז' ז'.

בפנים הפוערינו, טניאן ומילא, עוטרת היא על המבבל לשפטור את בית יעקב מסביביו צריין, והתקה כה יוציאן לעם העברי לעוטר גדר רוח סופה וסער מטהרל, אשר וסערתו לפניו, וכברבו הכתוב אם בחוקתי תחלבו וכוי—או—וחרב לא תעבור בארכצ'בן, וככפי הנאמר בפ' העקירה, כי ברך אברך וורבה ארבה את ווועך כוכבי השמים וכוכביו אשר עלי שפת רהם, וירש ווועך את שער אוונביין, שווין בות, שניהה חטלאן לאברותם בשער ד', דבר שעמיד לבואו, שעל ווועך לזרותם יעצרו בנוי בזירותם ומשוננות, יש אשר יעדטו נגזה בזירותם ובשיטות רהם בפורנינה נגזה ומרא נעלל, ואו הוה נטפלט בכוכבי השמים, כת' (בגמילה דף טז ע'ב) כשחט עולמי, עולמי עד לשיטים, ומוי יכול או לגנטה אליום, הא לא בין כוכבים קנייניהם, ואון כל אומחה ולשונ ששלחת ברהם להרע לחים, ויש אשר ידרן מטרונות זאו גטשליט המת' (לעפר), עפר תחת רג'ל הסוט וחהתו, תחת כל טעיל וחומר, עפר וחול שהכל דורותים עליהם, וההשתה העלונה הבשיטה את אבינו דהאשן שאל וויא חזו שיכלה ווע, אם ידרן משטחים ארץא, בכוי ווועטשליט לחולו—אשר על שפת הים, אשר שטחי חול גבויים וס לבל יעברנו גליין, החול אשר על שפת הים דבר יקר הווא, וכח נטער בו, עופר בפני גלי הים לבל יטפפו את העלים, (יעין בפמ' בגא בתרא ד' ע'ב וברשי' ט' וכט' פ' ע'ב על האפסוק למן ירכו יטיכם וכו' זיל מה כוכבים רמיים ונטפליטים על כל בא העולם, כן אם ישראל עשים רצוננו של מקם, הרוי הם ככוכבים עב').

ולפי זה יפה תיארו חיל במליציהם, אני חומטה, איטמי עס וישראל מוקף בחומה בזורה ננד הקטנים עירקם להכחורים טנוו, זו תורה—בפונ שוחלים בריך התורה,

ובאשר יהלש ישראל מעטוף נגר מלכת, ויתרחק מהאטונה הטוקקה והצורך, ווועציא מקרבו בנימ כחשים ותולדותם שלא שישטו כל צרכן ויקוריין תשבלין ברבים, להפר דת ולפרק עליה של תורה, ווועריהחיאו את הרכבים, וווערו אבן כפורה בזונ החטן

(ז' א) והוא פלא, אין יורע כי למלחמה שולחים אנשי חיל, נברים אשרא' בחם בטחן, ואונס בשירוי בטחן, אנשי אשר יכולו לטופר בקשטי המלחמה, אשר לא גביהו מהגנת תריסן ושפעה קלטן, ובבדר שהז' צעריט, תלטורי ישיבות רבי היל, ובבדר שהז' ראי חטא, וחתה יצאו לתלחם עם שונא עצום בעמלק הבוי יצלחיו אלה למלחמתו, וכותב רטטבן על הפסוק ואשית נוים בעמלק וכו' בראש העטים בעמלק יחשב, פי נבוריים הוי ואנשי חיל למלחמה עכ'יל, ובכונ'הזה צרך משה רבינו עיה לשלהו אנשי חיל, מטוטרי מלחמתה, אשר וטרפו וועו אַף קקרוזו.

ובכדי להסביר את העניין נהיה להבחן דברי חיל (פסחים דף ג' ע'א) אהות לנו קפנה ושרים אין לה, אריי זה עיל שוכבת למלוד ולא וכחתה למלוד, אמי חומה ושרי כטנולות, איזי אוו חומה אוו תורה ושרי כטנולות, אוו תלטורי חבטומי', ורבא אמר אמי חומה ושרי כטנולות, צ' נכסת ושריא' ושרו, פטנולות אל' בתני בנסיות ובתי מדראות' וופלא, אוו שיות יט לשלוי המאמרים דרי' וווחנע' (כשלטנא המابر הרישון שיין להטהנה והבריאת רשם) טהה היא דוגמת החותם להתורה ושרים לתלטורי חבטום' ולברבי רבא חומה היא דוגמת נכסת ישראל ושרים דוגמת פתי בנסיות ובתי מדראות' וען רשי' וופריש שם.

(ז' ב) פלל נדול בברבי יטוי עולם, פי תקראננה מלחמה בין שרי מפלכון, הממלכה אשר חיל צבאות יהוה מורה בכתה, ובאיות חנצה, ותכלל הוה לא יומטרק אם להטפלכה מרווח החול של' ושקט' מפלכון אין מרודה ולא מלחמה אחיכים בקרבתה, כי באומן אחר, וויה כי תקראננה מלחמה אפיילו עם מטלה שפהה ינצחו המפעשים את המירובים, ייון כי מורים אנשי החול לפדר את ענייני המירובות פניות, ולהונן על מלחמת מפניהם ומאחר קשה הדבר במאדר מאדר.

בן הדבר איזנגן, בשעה שלדים בקרבנו פנימה, שומרים אונטו מצית התורה ונוחוק בקרושתה החליכים אונז בריך הקורש אשר התוו לנו אונטוני איש טפי איש בקלה טהר סני או התורה כתרים

שלימן, אף ובריו תורה חיים שלימן, ואנו גם פסקה אהורותם, כמ"ש יורי העם עם משה וכ"ו מה תריבון עבדיו וכו' ואל נesson נחלה או בעתה, העם לשתי ספינות טומניות וטומאלים, טומאניות בה', ובמשה עבדו, ובועטים מרבדונם וברבם, ואילו הסיבות הסבו שבא עמלק וילחם עם ישראלא—על שמי במצבב— רפודים', רביון רדים, הקב"ה הנושא על ענני הכרוב והטהה שאלות ויט' בקדבנו אם אין' במכורא במדרש הטמא ברשיין, מסל להנין המרכיב על כתפיו של אביו וכו' עלייש—ולפיך וכו' עמלק.

ולכן בתקופה כזו מה פאר היה נחנן לחומה בצורה, דלתות וברוח שינינו עליהם טבחון, לטען לאורה בושדאל את הדורה והאטונה, ולהדר אל קשד את בולם בקשר של קיטא, והדבר הזה היה קשה למשה, לא יכול עשותו לבדי, ונחנן היה לו עורה מהאנשים. בעלי מרות מוכבות, בעלי תורה וראת טמיים, אלו המוכנים, טרויים, טנדולות, הנקין ל'בטון הרב מחלבה ומטמנה, וללחים נמר בעלי הספק, הבופרים והופרים גדר, וכלכ', ואיסטר משאה איל ירושע פרר לנו' גשנות, בחר לנו' אנשים במווננו, כי מלבד שירושע שבא משפטם בני יוסף שהוא מקור היוראה והגיאזה במחלוקת היזח, מלחתה עסלך, כמ"ש במדרש, אמר ג', וקידס מסר את האלקם או' ויאר, ובזה כתיב ויאר לאלקם, יבא בן נחנאדר עליו את האלקם אני ייאר יפרע טמי שנאמר עליו לא' ויאר לאלקם, וירוע שטולק ווק' כלות ובפרירה בכל האיטות, וגם באורה הירושאלית, כמ"ש במדרש טשי לאנטמי רותחת וכו' ובמ"ש המתפרשים בהעתם של מרות עמלק, ומברך רפין האמונה שעידין שר' בישראל עד רמת בויא, ובא עסלך והוספ' לעילו, ולכן הוא ציירין לאיש, שטקוין וונע' ובעתה טראת טמיים טהורה, גוע' של הגאנים האל', ולטען שיתנו פירם הטעוב, הייז ציריכים לטרויים' ומנדולות, לת' החודוטם בזכה ויראת חטא למשה רבינו עה' וויתשען, ווק' בעורותם נוכל להחוליש את עמלק.

יב(ח) אחיהם הויקרים מלחתה חזקה לפנינו, מלחתה וחובה, ומה חסר לנו' אין לנו' חותה, לא' שדים ואהן מנדול, מי יילך לפנינו ללחום מלחתנה, ומה רבוי ציריגן, רבים קיטים עליינו, אין מספר ל'גרוי טטוניינו, פורען חוקי אסונתנו ורומטו בדנלו גואה בכיה ובשנאט נפש את כל הקדרוש והטהור אעלאג', ובכדי לעמוד בצר ולעוזר בתנפה דרכותינו, נחן להכין ולובן בחתיותה ויבשות, לנוד ולהנץ אנשים ונקיים ודרועים כאהן, וצעירום כחור בן טריין, ועמם נצא לאקלחת נשך, ולא נכו' כי נדרב את איזובנו בשער, וכמ"ש במדרש ב', ווקח על האסוק ר'או קרא הז' בשם בצלאל בן או'ו' בן זבדה—מה ראה הכתוב לחוכר באנ' את חותה אלא בשעה אבקיקשו ישאל לעבד ע', נתן נפש על הקב"ה ולא גאנחן

ההטן, או בכדי להליך מן המצר, נחוציאם לנו' מנדלים' להלונה על המפרק, המכ האזומים המכונים, טרויים' —כפריטי' ז' ול' וסדר אל' ת'יך' המפיקים לאחריהם כשיים הילל, מטודים עקרוציטים, טרויים טובדקם, אשר יטדו את העם את המשאה אשר יישוע, יחבבו לטו את התורה וויתקיו. לסת צוף גועם דבריות, ואילו הגזofs אדריכים לטעוד בפקום גבוחה על המרגל, ליוו' חיותם גדר האוים, ויעי' הם מניסים על כל ישראל, כפריטי' ז' ו' וטברינה ז' לא' כתה עילם, שוכחה לטעוד ולא' ללמה, אין' לה תלמידי חכמים, להן ולהציג, ביל' מעין מנדול.

יב(ב) גובלו' וירוע לב' בא עילם, שהר, דיא אשר תאחר כל' אומה ואסota, לעשנה הטיבה אה' בעילם, ובכדי שיכל כה הרה לפעול פעולתו, נחוצה שתהיה בין מהיקי הרה אהורה גטורה ושפטה, וההארות האסומת, זאת דיא בוח' לאקלין, יילך בטח שם ח'/, ולא יופחד מסביביו צדי, שנאנו' ומבריך אשר שתו עליו, ובעתה שתשלוט עלינו האהורה אנחנו' מוכנים בשם, בנסת ישראל'—בנסיה אה' בירחות, אין' פרע' ואין' וגאותה, ואה' היא חומנו' הבצורת, ווית' שהוסוף רבא, 'אי' חומה' איסתי' אני' בבחינת חותה, למאה' ולמשגב ז' בנסת ישראל' בשעה' שחננו' בנסיה שלמה, לא בבחינתה שה פורת ישראל' יזרוף' ומפודר ח'.

ובכדי לטעור את החומה נהץ' לנו' להוסיף אומן' בהאהרות ולקבר עצם אל' עצם, ולהפחית רוח הדם בעזמותה הובשת, ולווד' נחוציאם לנו' טאד מוקוטות לאסוף' ולוחתאקס' ייח', ובכדי האספות האלו' יריך' לעינו' שפע טל השטמים, לב' צטרבו' ישראל' לעם אשר גינטו' ברטים אהדים, נחוציאם לנו' הטים לזרוע' ולהנער, בתים שקול' של יעקב' יטמע' שטמ', ואו' נהריך' פון' המכיר' וטן' הדמה' לה', טאל' 'ה'קושרים' הפטחים' וטוריום' טמחחים' את עיניינו' טלאות' נכחה, והហבטים האלה' הם הבה' בנסות' ובתי מדשות' שלנו', בחתה הילא' סי' גאנזוונן, וזה שאמטר דבא בטח' לטשו', מה הוא' הדבר שטמש לנו' 'בשדים' —הנקין חלב' תורה דת, אטונ' ואחרוזה' וכח' הוא' לנו' הבטיס הנכון' והហבצ' החוק' בל' יומט לעצח' שעיל' ווי' ההגנה' בז' לא' ישינוי' אוביינ' בונפ'ן, וטדי' מנדולות' —אל' בתי' בנסות' ובתי מדשות'.

יב(ג) ובכא' ישראל' ליפידים, אמרו חיל' רפודים' שראו' יהודם מן התורה, ונענשו או' מודה בגין מרה, ואון' טם לשאות העם, כי אין' טם אל' תורה דעין' סוף פ'ק' דרבא' קמא') שבשם שאוי אפער' לחוית ביל' טם בן איא' לעם ישראל' לפסוק מלשות' טי' תורה, החכמה וההרעת, כי עי' נחשבים אנחנו' ל Gangrim' סתמים בחירינו' (עיין מלביים' ועין סופ' ברוכות בתהיכו' שבען ר'ע' וופוט'). ועין ספרי' כי עקב' על הפסוק כי אם שמי' תלשין' וכו' מה טם' חיט'

ובה יקרו בו רברוי הגאון מלכינים זול שפירים את הבהיר, ורו' טשה בכדום ויקחו אבן וכו', אכן רומו על אהדרות ולפיכך זוכותם של אהדר וחו' בתפלתם ומוסרתו נפשם וזכותה האמונה והאהדות נצחו את عملק, בה יערנו ה' הטוב לצתר בוגר נציגון בתקופה שלפניינו.

— — —

עמדו והרגנו, אמר לו הקב'ה חיך שניי פודע לך, כל בנים היוצאים טמך אני שנDELם שם טוב בעילו', שנאמר רוא קרא ה' בשם וכו' בן חור, רוק עיי' תלמידיו הכם וקניהם וגעריהם הלווחמים במפע'ן יוכילם אנו להנצל מכל אויבינו הפנימיים, אשר קרייא עלן כי ככלא לאוניא, רוק על יומן נישע השעה עליטים עיין בספר "עליה ליפה" שכתב ג'ב בעניין זה בדורכו.

ח'וון ד'

י'ה י א ו ר!

אלג'לני, יהוב קדרוש לעלי פרוין בכל אמץ' כחנו אל מיט הזרעה והדרעת, ולקיטים היה כי צמא לאבו למיט, אין סימן אלא תורה (ספיק רבייך). והרבך היה צדקה לזרות יתרה, להסיפר הדרים וথברות ש'ם, עין יעקב, מדרש ווער, ולעשות בי' בחרות נלאה בספי' בישכתה הברה, ואוי בעוואשי נסאר חיים קרים בהופר וודר, (הרעיון הזה נקטט בפחו' בעניין פקנתרם שבסוף הספר, ציינו שלט'ן). רק הוא פבר באיש פרט טלא פועל בישחת וודר הבער את עניין, ואנחנו מדברים על הבל', שהספר הזה הוא כבראה לטושה בתקופה שלין).

ניב (ב) המשילו חוויל את התורה לסתם, כאשר נשכח טיס לזריה לא נודע ולא נדרשו את מוכם, ובשאיעו שיטם הגז� וטיס אין לשותה, או, נראה רג'ים הנה והלום ובליטים ריקום בידם לחפש ולמצואו באורות מיט, (באש' נידאת לא'פערם בעירות הנדיות), בן הוא בליטו' תורה, הנחוצה לחיזין, כתו שטתפערלים אנחנו בתפלת ערכות, כי הם חזינ' זאורך ימען ובתחנה יומט וליליט, מיזוד על התבוב, כי היא חיך וואר' וטן' לדינ' שבטים נשלטני, בין שפירים מן המיטים מטר' טהרים זוכ' (עיין סי' בריכות), ואף שיראל ביטים האל. אז מטבח הבושה הטרון, וככל אחד עיש' מה שלפי' עפני', עליינו להחיש ולהשתדל להקיטים, צורם' לחורה, ולהעטיד, מנדות' להלחת פטלחתה בגין וחונגען, גדר אחינן, שינאיין, מנדינען ועיין' נרים את קן' התניה וההזהות, שלא ימנטו רגליינו על הדין נשך, עד אשר ידרס' ה' הביב ומפמי' זיעצטן בצהרת לזרחה.

ניב (ג) חוב קדרוש לעלי להמשיך את השלשלת, אשר קצה האחד נקשר בדר טיני וקצחו השני ביריגו, והם ושולט'ם להסרה פדי', או להפסיקה, כי בנפשנו הוא, ומה צלינו לעשות בבדו' להמשיך איה' להרים לראשית, על כי מחשכת הארט מאר' בעומק' ומוחדרת, (עיין קשות' לוי פ' טשטטם).

ניב (ד) ריטיאו הנביה ע'ה, על מה אבראה הארץ' — על עופם את תורה, וטיס שהעפרנו את התורה בחור' צר ואג'ל, בקן' זיה, תיעים אנחנו בספינה טטרות בלב

אה' היקרים: עליינו לקין' מדרות קינג, בשעה שעשילם היה תחו ובתי' יושב על פנו החומות — אzo — וואמר אלקטים יהו איזו בן בשעה שהחיש' בספה ארץ' וערעל לא'וטים והבריות נברה באראין, איזבן' אנחנו להשתREL לא'oir או'ר במושביהו'נו, ואן אור אל' תורה, ל'יס' בתי' תורה ישיבות' ולחוק את בתה אולפנא' והשבות' שעימות' מכב' נסוט' לפיל', כל תלמיד' יכל בר' כי רב' הוושט באלה'ה של תורה, טל תורה מהירין, יושט'ש כבי נר' פסם' שעבניטן בהדר' איפ' וצלות', והבר' הקטן והר' יצין' איר', והאפה'ה תבריה, והלט'ו'ני בני היישיבה וההלה'ו' תורה שנים' הס' לטנייה, לא' טבעם, הטעם' הטעם' ובשינוי'הו', יש אשר יתפרק טאור' נדול, החאי לא'ע' ולקוד'ים עליה ברובי' תורה, ואפ'לו' מי שלא חונן ב�建נות' טזוניים, אם לא יעינ' להוראה, והיה בע' פשוט' בישראל, הוא בהנחות' הניש'ה לפי' רוח תורה, יודה' וו'זק הרבת' לטלות' ולא' סדרים שנלו'ו' בקדב' ושיראל ביטים האל. אז מטבח הבושה הטרון, וככל אחד עיש' מה שלפי' עפני', עליינו להחיש ולהשתדל להקיטים, צורם' לחורה, ולהעטיד, מנדות' להלחת פטלחתה בגין וחונגען, גדר אחינן, שינאיין, מנדינען ועיין' נרים את קן' התניה וההזהות, שלא ימנטו רגליינו על הדין נשך, עד אשר ידרס' ה' הביב ומפמי' זיעצטן בצהרת לזרחה.

ניב (ה) עליינו לשום גדר עניינו הסב' שטפערלים בירושלמי' (פיה' דרבנן) לע' ר' חנייא בן דביה, בשיחיה עסיך' ומחליל' היבש' חברבר' (הוא ערוד' הבא' מן הנחש והבב') והלבי' ומצאי' שאיתו תבריב' מה' יטיש' עפי' חרוא, מה עבקה' והדרין הביב' ליטיא' (אם האדם הנשיך' מקרם' לבי' א' לא'ער'ו' קדרם' טיטה', וא' חברבר' קדרם' לבי' א' לא'ער'ו' קדרם' א'ע' לסתם') בר' נס' טית' זיב' ארזי' בר' אלצ'ר' בר' ברא הקב'ה מען תחת בפונות רגליינו' (ובבבלי' טסואר' באפואן אחר, עיי'יש').

כמה נחשים' שיטופים' שיטופים' הנשמה והונע' קרים, עטפו' עליינו' (בעל' קשר, יעד'), בטיבול' הינוקות של בית' דבון, ולעקר' ולשרש' כל הקדושים' והיקר'

פניות בלערה תעלוונכשא איבר, והוא הרבר אשר אמרתו ואמר עוזע נישל חוק את דחק התורה ולזרואית את שבירות.

כלב ים, אין נס ואין תורן ואין אבן השואבת, ובלי טלחום ולאכלי קיט. התורה שלנו היא המורה דרך לבב ים, היא תננה על מות, ואם געוגה ונאהה

ח' חיון ה'

בנין לגבולם.

ואמר רב כהנא, דרש רב נתן וכבר נר של חנוכה שהנינה לטעלת מעשרים אמה פסולה כסופה וככמבי ואמר רב כהנא וכבר מאיר דכתיב והبور ריק אין בו טימ, ממשמע שנאמר והבור רק אני יודע שאין בו טימ, אלא מה תלמוד לומר אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו (שבת דף כב). והאריכו הדרשנים לטעניהם בברוי לחבד את המאמרים הטענים, והמ

לeson "דרשי" בהמאדר הרשאין בלאי טין

באייה עשו לךראי שיובן על שני אופנים, אולי יהלום אותו וישתROL להרונו, או ישות מחרון אףו גוורתצה עמו ויוחיו יחוינו בשלום, והואת כתבה החזק זורא רעקב מאדר — בן יודהגנו יוצר לו — טמא יעשה שלום עמו ויתפרק אליו, וביקש על שני האיבנים אלה ברכותו העיזורי נא טיר אחוי מוד ערשו, אין דצוני זו לא לאח ולא לפשה,

ז"ב (ב) והנה שר של עש החוץ להבניע את יעקב, להפילה ח"ג, כdry שלא יוסוף לקום, ויעקב הקפן והחל לא נפל במנולס והחיק טעה, [ז"כ] אירע שם בעני] בבל התקפות ובל חומנות, אקליל בזען שעשו שלות טופשל בכוה ויחו תיקפה, וירא כי לא יכול לו ווינע בקב' ירכון, ועין בדורש במקומו ולהוסיף על דרביהם, יש לומר שהדראה שזו של עשו לע יעקב שיטות וירוח את בני יעקב מאנטונם, ובני יעקב יבא מעצם על החללים ויבנו את כל הקדוש, מכבה אשר לא כהוה בתורה, שיחיאו יהודין, איש את אחוי, ויעקב ידרוז ברגלאה ובנו את תידתו ואסנתה, והרבר הוא גורא הווא, את עשו יש להגבירו על דעתו ורצונו, וברב עפעים ע"ז מתן בצרר ושוחר בחוק, אבל כנידר בני יעקב אין עצה ואין תחבולת להטוטם מני אורח עקלתונין, וירוע מיש חזיל אפיקרים דישראאל כל שבן דפרק טפי, תשובה לאפיקרים ישראל על רבינו אינה טעיה כלות.

ובכן, ונגע בקב' ירכון בזען הלייז בדורות הבאים, הוא עשו בירוי התקפות יבן סדר הנבלות בעדר ההודוים, ויגרום שבני יעקב פראצ'ו נדר הרת ויתתקחן מהתרה, ודרשו בעצם את אהיהם, שופרוי התורה, ושתחררו להרפה את כל העילן בולו' פסניט, ולזה אין טעם עצה, כמו יתרו שפרא' בתקווין על האפיקר, ודרשו גם טינאייס', שאטן מעדן קליזדים אלא מכס' זבבם, בשעה שאוותם העילן

טוביים אנցו בהראת, בכל ימות החנוכה, על הנכיסי ובורים, טפרת נגורוים ביר לחשים וכו' וטמאים ביר טהורם, וירושים ביר צדוקים, וודים ביר עטוק הזרקן, זונה טפרת נגורוים ביר חלשים, ורובם ביר מעטים יש להריטו וטלתו על הנם, שהוא לטעלת מהטבע, שיפלו' גבורים בירם, אגשי קרב ומולמו טלהטה, ביר טרי טספיר, כתניות חלשים. אבל השבח שנטטו טפחים ביר טהורם וירושים רוד צדוקים וודים ביר עטוק התירה, הבני נס בוה יש דבר ניסוי ה כי טהורם לא יוכלו' יותר נגורוים ובספר בני יששכר הרניש ניכ' מעין זה.

ז"ב (א) ונקרים בו הפסוקים "ויאבק איש עמו עד עלות השחר, וירא כי לא יכול לו, ונגע בקב' ירכון, ותקע כף יורך יעקב בהאבקו עמו" (פ' ווישל) ואמרי חולין (חולין דף צ'יא) שהאיש הנאבק היה שדי של עשו, מלמר שאבק עד כסא הבדור, ובוין שהנאבק היה שדי נזא ה/, טובן טAliyo וההתקבצות לא היה ברבר שבענף, כי אם ברבריו ויכוח, כל אחר נאבק בעבור דעתינו, וכל אחד תריאחacho ונברחו בפיו, היותו ובכל התקפות ובכל הטענים, וכדרך המתאבקים וזה קם זה נופל, ובכו שאמורי חולין (גנילה דף ז' ו'יא) על דברי הנביא הפלאת החרבת, לא נסתלה צור אל מחרובנה של ירושלים, אם מלאה זו, תריבת ז, ויעקב אבינו בהסתכלו באפקלளיא טאייה ווהה האחדת פידאש כל מה שקרה עם בניו עד סוף כל הדרות, וירע היטוב שהפנישת עם עשו הוא דרב נורא, וירא יעקב וירא לא כי כל מה שאורע לאבאות טין לבניהם אהיהם, ותפלתו שחתפלל יעקב אבינו עיה, החצלי נא טיר אחוי מוד ערשו, אמרו במרושה: חצעל את בני לעמיד לבוא מיד גינוי שפאיים עליהם מBOR של עשו" (ענין בית הלי שחקשה מודע לא אמר טיר אחוי ערשו) ותמצית ביאורו, שהבן יעקב אה דרב

שכתב עלייו מי בפוך באלים י', ולאות, לשנה הבא
הנינו לנו לעזב לאמר הלו ו/orה, שלא בלב הנם הנרו
וינהנו שעה ה' עטם בפומו גבורים בירח חלשים
ורבים בירח מעתם, שהוא לטעהם מן הטבע, עוד נס
ברוך בורה שטריך הקב"ה, טמאים—הם—טמאים־ישראל
ביר ו/orות, טהורם"ם הם הכתנים החשובניים,
ופירוש של טמאים, ר'יל במחשבת, ורשעים ר'יל
במעשה, שעשו מעשי רשות, ומסרים ה' וכוכנו תחת
יד זדריקם, הכתנים הצדוקים, והויהו הטעונים
אשר כפרו בחורת ה' ושבחו מבקר את צור שחצבם
וاثת כל השרה עקשן, והכל עקרו מושרש והם
ודיסי', הצלים, נסכו, ביר עוטקי תורהך', עובי
כל משגה שע' כסל, והמתופף בצל בעלי' חכמת
היעקבים בתורה ה'

יב(ז)acho ורעו עת צרה היה ליעקב ולישראל
טביה וטבוחו, ולה' הרישעה, להגאל מאובנו השואבים
לדרתו ורכושנו, ומולחתה עם בנינו, וגנוקה לה'
שבוב ו/orחנן, והטמאים, דרישים והויהו, ישבו
לטהורים ולוטסקו תירנתן, עוד יורה לנין השפט,
יעקב הצלול יבא שלם, נס, נס תונכה, נס כוה בירוי
בעת, להטתק את טרויות חיינן, נס כוה בירוי
להוקנו ואטמנן, יעורו ותעדורו הלבנות הטהורים
לישועת עטם, ואורום של הנרות הלו שאננו
טדייקים, נסע ונלה, ובן הנרות הלו, שרליך
הטמאים און, דולקוט עדנה ולא כנו.

לפני עשרות שנים, כשהיה הכהן עט מכונו
הרhot והחיזים' ובכדי קיים את הרhot לא היה שום
צורך במכורות נפש, ובכן שאל נשאול וכור החנן הות
למה הוא בא? ו/orות ערש' ר'רבנה (כטובן) לא בכר
החלבה הפשטהה נר הענבה שנרגהה לפעלת מעשרים
אבה, ר'יל אם יאמר ישראל שזוכנו ובמקומו
וetakopto אין צירק לנר הענבה להתבונן בבל
פישת ההן, והנרות הלו מדרילוקן, לא לאורים היא
ציה, וחונם לטעלת מעשרים אטה, [כטנירה] ברבר
שאן הפען, ואורה לא הלמד בינה, ואין צירק
כל לשליטות עין של נר הענבה, י"ז פסולין, לרענון שיר
להסתכל ב', ר'יע האה כי י"ז פסולין, ר'יעון שיר
פסול לנטרין, כי באתם בבל שעה ורגע צירין
אנחנו להסתכל ולהתבונן אל מעשה נס הענבה, אל
הנרות שאהנו מדרילוקין, ועוד אמר ר'רבנה, דבר
הטהר והקוץ לה', אשר אוירן באירן תליא, מאוי
רכבתה, ותboro ר'ך אין בו טומ', טים אין בו, נחשום
ועקדבים יש בו, ועינן ר'טבין על התורה פ' ושב
וחיל, כי פיר החתוב כי היה ר'יך ואין זו טומ', ואם
הזה בו טומ לא טביעו אותה, שבד נגע טשוף
ויטם, ואיך היו נחשומים ועקדבים בו, שטצאו להם
נקוים וחורים בהתחית ה' חבר, מכוסה טעניהם, או
הבר היה כל כך טומ' שלא יוכל ראות בעיניהם
את התהיתו, כי אלו רוא את השורות המוקומת
בהתהיתו, וויסוף שמה מישל' טושב, ודם לא יוקט

שפודים על ישראל, אין סבוקים אלא מה שבגנוו, אבל בשעה שאעטוד עליכם סכם ובכם, הם מחשבים
אחד מביבוגו שלבם, שנארט ואחר אכלו שאר
עמוי וכו'

מכל מקום, חז'ו להתייחס מן הנגולה, כי סוף
סוף ישלח לנו הקב"ה עורתו בקדוש, ובמו יעקב
אביינו, אף שהרנווש הוטב את האבא והוא צילג על
ירכו, מיט כתיב ?ובא יעקב שלם עיר שכט',
שלם בכל, ונתרפא צלעתו, והרא לו שם בינו
יצלע ו/orפה, ואברו (חולין שם) על הפסוק, ו/orה
לו הטעט, שמש ששקעה בעבורו ו/orה בupperו.

יב(ז) ובתקופת החשובניים, במושל העירין אנטוכוס
אפיפון נמר לבוטה את נר ישיאל, ובוינט
השלבתה י'—ה, צבל האומה וושאלת, ובוינט
שפעלים (כאשר סופר ברברי הוטם) נמצאו בבני

ישראל הרבה שהחינו והתובילו בחווינום, ודוין
מתקבל הביע בעל, אגלו טל' בפרק נ' טטפרן,
דאלאן גנטמא (שבטה ק' ר'יא ע'ז) טאי הנגהה ווירזין
ששבוננו יונם לה'יכל', טטאו את כל השטנים
שב' היכל', לב אויש ישראל טבונה בשם היכל,
בט' השגנא, היכל ח' היל ח' חמה' ובמו
שבוחב בתורה ועשב ל' טקש ושבוחו, בתקיבס'
וכטו שבל בחות טומין הרט של האיש תלוי אך
ויר בבל, הוא רוח הורה באפינום, ובט' טטפ' כל
טטפר, גנזר ל'פ' כי טטנו הגזיות חיז', ואת הוא
להל' הבהיר שבאות, ובן כבorth הטעט להל'ים במחשבת
הבל, בט' טטפ' רבות מהשבות בבל איש וכו' יון
הכחמה טשנה בל', שנארט וכבל כל חכמי בל'
וכו', ולפי זה האדרט טיטראל הוא ההיכל, והבל
שבו הוא מען קירש הקשישים, וכטבו בקרט ח' שבו
נכנוס לשבח את ק'ק'ה' וטטט' עצה ההשבעה בריה
ובגשם, אודה ו/orה.

אג, בימי החשובניים נכננו היינט להיכל,
רוח החחות נטנס בבל הירחי פינט, האיה עזה
לעכדרת אללו הונים ולטשבותיהם וסקצייהם, וכן
טמאו כל השטנים שבתוכ' ה'ל', כל דן בן טן
שחונ'תת, כל חלקה טובה האכיבו ויר בך אחד
של טן, טשת קדרש, שנצעא בלבות הבנאים, הוא
רק הוא נטהר בקרושונ, המת לא התערבו בחווינום
ובערויתיהם געלה נפש'.

ובכן היה להשרדים הטוענים מלחתה
חוקה טבנין ומאתור, מבית בפורה ומחזין, שטבלן צרו
הסובבים איזו, מבית בפורה ובנידה, הכתה ו/orה,
ובטבנה שברן בז'ו, חיו הירוחים בזון התאה, אהדים
נפשים עבורי את הירוחות ויעברו ודרבקן לאיזינו.

וכאשר נצח' מתרוחה ובנוו את היינט, או
בגופל העזיר נפל נס התאו, ווישבו הבנים הנדרחים
לנגולם, נבול הירוחה, והואו האנשין הטעטאים
בלב זופש, במחשבת, בדרبور ובטבנזה, והוא רוחוים
טחדת, ובנוו או התה דנ' הטכניים, הוא הדנ'ל

שפתוקווה זו או אחרת אייביגט, שנאנו ואנחנו
השליטו אתנו לפני שעלה, רעי כי הבעל טאת ה'
סביבה הפיזית, הרבח נחשים ועקבות לגוניות
בגדני, ואין רואה אירם, אבן הקביה שטברני ומצלני
ולא יובל לוחוק איזתנו, וזה חובה הראה הנוראה
לרבך ות, ובכן סחבור ריק של' יוסף נקטר לרעת,
לרבנן ולהשכלה שאן להללה נ' חנוכה לעמלה
מעשרים אתה, להסירה משלחת העין, והברות הלאו
צובים לך לאיד לנו, לחות גבר עניין, ווון ה'
ויעשה עטנו נבלאות בונן החות, בסרי שעשה לנו
בפטיש החות, והחותינה עניין בנין דיאל אנטון.

— — —

לו, היה ברור לנו שצורך גודל הוא שופת גנס כות
ולא שולחני רום באחוב ה' עכ"ל, וגם הראים הקשה
כון ההזה בבור נחשים ועקבות, והנא בערך
בתרא דיבוטו, נפל לחשיפה מלאה נחשים ועקבות,
מעדרין עליו שפת (סמותרין את אשטו להגשא) א"ב
לא בינו רואון להציגו? והוין גב' כהרטבג', רטורי
שלא רוע שט' בו נחשים, ווין רשי'א בחודוש
אגרת טליה דף ב' ע"א, ורב' כהנא, זה שהוינר
אותנו טלהת את הגור חוכמה נבוח טון אווי, ביאר
לנו ציד מודען היבור שבו החליטו אל יוסוף הצעיק
והוא היה טלא נחשים ועקבות, והזלה היא אמרת
ידמי בנספח הוותרים שטבה, גודלה היא אמרת

ח'זון ז'

שעריבין ח"

בגוזהו', נצון ח'זון', לפנ' פאנדזטט
עוויזס, דרי' להען שטעהו' לנטויה, "עוויזי"
עבע'.

צדיק וחכם גדול מניל ספרה, עיר לא אבדה התקונן,
הריה קמיה וויאיה לנו, שלא יוביל אייביגט להיזהו,
היא הפסיק, וטעו' ישראאל ד' אלקאנ' ד' אחד'
ובלען בזען בען נוב' לפזרו על פה, וורי לנו
הספיק הווע בעט' אריה ליפק', בעט' אשר הבטחים
וההגומוניס טעניריס איזטנו מחרה, אז ציבירס פלאות
אה בל להללה של שעטנ' החדרים, אטונה וישראל ושרה
ולההניל קבניש ווין, אשר היא תזר אונט' מפל רע
וושטעריס טפעריסים יטרכיס הקטש עלען בכל רוח
זהו.

ז' ע' ע' יעדט אנטון לעת על פה על חז'ו' ווישט,
חכמים אנטון שעטנ' השעניש הטעניריס בערנו את שטט
חוורח על פני איזען יתפור, וויר מעט' קע נגינ'
קחיש' החישים, קע' הרו' ווישט, נס' לו נזון האפקן
היא תורה קסנה, אשר העיד על השידען על
הטענער, מעבר' מן החיים הקשיים ווותרים קחיט
טיבט לשלוט, פריטה קסנה יטלו' של' ניג' תורה
הלווות בה, "בכל דרכך דחו' ותוא' יש' איזהוין'"
(ען' בריבות דר' ס' ע') שט' אונט' "בכל דרכך"
בן שערין קחת על קשת, ובין בעט', שי' האופש
—, דער�'.

אומות צעריריס השבל הבירא מהיר כי בן הוה
ציך להויה, ואחרית לאויתבן, בשוב' ר' אה שבוטנו
עלינו לשיד' שר' ר' להבז' חסרו ה' בכל הנטלוו
עלינו, ולראון לבנו אל נא נשלה את נפשני, ואל
נילך שילל את האותרים, מה שנגע לחיך זרום
—נלהביס התני, והונגע להרינו קרים הנגע בכפרוי.
ז' ע' צאו'ו איך הפליגנו'ו' ל' בין דורות הרשאנס
להזרות האחדוניס, רב' בר' היר בעי' טקשירא על דרי'
יוסי', אט', אונט' עלבוניא מקדים על דרי' יוסי', שכם

ז' ע' א'achi העזיריסו' לנו הוו שטן החושך במדינתה
התחליו' כל העם היישבם בה לשי', שיר'ה'ה'ב'
ויע' יישראאל העתקו' וויטין, לא נא מעיד שיד' בקהל
ישורין, לשר' שיד' לאוין, אנטון בטמאו בטליזה הפלן
האטם, "טטוני נטורה את הבריטם ברמי' שוי' לא
נטורה'", שטודרין אנטו' בתפקידו הבלתי נטה
שטען לנו, לנטען, לשטרן וויזו'ו לא נקענו
נס' באצעב' קפניא, וטה מתקן פה דבורי' ח'ל'ל
בוירושטמי' (ערובין פ' ג' הלחפה ט') על האפקן הלאן
ויל' מי' ריב' לי' לדיות נטורה את הבריטם' לישן
דבושים — על שם "ברמי' של' לא נטורה".

אנחונו עם עולם, עם חס'ן' בשת'ה' שבעה שביל
דר'ו' ארעא, בני אדם יושבו חווין, צלטיט' ולא
סרייט, ואור' ה' ז' תורה לא נגה עליהם, אנטון רחני
הראשוניס שהונתנה' בחירה בנטוירטונג טבל'ן' לשין,
ועברות הקורש נהנה עליינו לשאש בכתף את המורה
הטהריה, להאייר לא-ץ' ולחדו'ין עליה, או' המתורה
והאמונה, עם הנסס הנגול הטאיר עביזו את המ'ה
הנדול וחב' ירום, השבלתנו הנובעת טוירטונג שטעה
כען החשטל'ן' כל' בא' עולט', ינק' קפע' וויל', וטעה
בכל הגאנטס, נט'ו חלוש אבל' מטה' בראין, נג' נט'
לטבנט' לחו' למזרטס וגפשו' הויה' לשלל, ופה
אנחונו רואי'ם בחוים הוה' לשבתו' ולהדרתנו' שטחנו
את צור החזבגנו, לא נג'ויש' לו לא נבוחין, ער' כי נעלם
מאנטו לדעת פה אונט', מה' חירין, מה' בחותני' זפה
ג'נורטן, ובמה חטונדרול.

בפפער' ובפּוֹרְטָוְגָּל סנדו' את בת'י בנטוירטונג
ואת פּרִי' ווירטנו' שפּרֵז באש, ולא' יבל' אנטו'ו או'
לטפּר' את בוניח תזרה, או אונט' הנאן' הקדרון' ר'
אברהם טבא נ' ע' (בנטו'ו' טב' צער' המו') איש

השישורים. ייב (ד) אמר היקרים אלו תהשבו שחליטך בעת לא יוציא, ולא ת שאו ברכה בעמלכם, והולמר זון למה הוא ריחת וכו', ארשא לעצמי להצעיר לפניכם אנדרה המסתורת מהעתק תנגורל התנא ר' עקיבא (אבות דרכן פ"ה) אמרה, בן ארבעים שנה היה ולא למד בדור, פעם אחת היה עטדר על פי באר, אמר מי קחק אבן וזה אמרו לו הרים, שתריר נופלים עליה בכל יום, והיה ר' עקיבא סתימה על זה, אליל עקיבא אי אתה קרא אבינו שחשק חיים, פיר הדור דין ר' עקיבא קל וחומר בעצמי, מה ר' פסל את הקשה, דברי תורה שקין כברול על אחת בטה וכמה שחקרו את לביו, שהוא בשור ורם, מיר חור למלוד תזרת, הלך הוא ובנו ישבו אצל מלוד תיניקת, אל רבי לטפוני תורה אזו ר' עקיבא בראש הלווח ובנו בראש הלות כתוב לו אליף בי' והמורה עד תי', הלך ישוב בינו לבן עצמו ואמר, אליף ז' ולטה נכתבה בית ז' ולטה נכתבה חת' לזר והולך עד שלטר כל תורה בולה, וביאר הנאן החסר ר' ישאל סאלאנטער ז'ץ' וללאורה קשה, דמתלה אמרו שלא שנה כלום, ואח' א' אוטר דאמרו לו ר' עקיבא או אתה קרא אבינו שחשק חיים, נס אין להבן מה שאמרו, טר איז ליטור תורה' דטשטע דנס מתחלה למד ר' רק אח' חור ליטו' ז'

אכן ר' עקיבא בראו בהחלה ליטו' שאין מנייש שם פעולה בנפש, וכמהו לבטו' לאטו': לשוא אני עט' ולהלן חי' יכלח", ובראו' כי אבינו שחקו טים, אף כי לא היה נרנש בתקלה מ' טם יירדו טים טפין טפין בחירות, או נס אבן ישחקן, ובהתבוננו בו אוד נס הוא שאריות כה, וטוב אהידת דבר מראשתו.

יב (ה) אוקה כי עיי' וברום האלה תחזוקה ותאטצע, לבל להתייש ולבל תרפאנה יוכם, אם לא תוביל להגעה למעלת ר' עקיבא שהשיך את גבשו מגדר ולמר ב'יד שנה, הלא תוכלו למלוד מען, טיפה אחר טיפה ואחר המרבה ואחר המטעת ובלבר שיכון לבו לשיטים, ועי' נוכה את החומר ונגע ליריעת האמת, ונזהה נאותים ורבוקים לעטנו ואסוגתנו, וכפי אשר לר' עקיבא שלטר תורה ואינה ירושה לך, כי לא בא לך עיי' נחלת אבות, ולא היה בוש ליטור עם בנו הקפן את האלף' בית ביהר, כן אמת, גנים יקרים אל תחכשו ליטור בעת תורה הילדים המתהילים, והבא לטרר מסיען אותן, ואו תומו להיות דור ישרים וכלי חוץ אשר בסיס נחפר אט'ן;

שבעין קדשי קדשים לחוליו חולין, כך בין דרונו לדרו של ר' יוסי, אמר ר' ישמעאל בר' יוסי, כסות שבין והב לעפר, כך בין דרונו לדרו של ר' אבא (ירושלמי סוף פ' דיניטין), והנה התנאים הקדושים היו טפליים מאר, מהתנאים תורתה שחתה בם, עלשות הכלב שבין דורות הראשונים לדורם, בין ברוחו בין בגנס שאות טרויו בחיבת "קדושים" ובתיבת "עפר", אך אין בלא שום הפלגה מוכחות להניד את האמת קבל עם, אנחנו בדור יתום בו חיל הילן הננו לבנו קדרש קדרש, עיר הנני, עפר ואפר, וככבותות נרדתינו. אמרים הציעיריס לא אתה את הקול בזאויריכם להאשיטיכם כעד אשמת אבותיכם, יודעינו נס וידעינו כי לא בכמ' וזה אשם, לו ריאו הבנין מעשה אבות, בשטרית ובחותה תורה, בהרמת דגל הלאום הכהבלת היוזה על כל מדרך נך רג'ן, איזונס דה למדוד מעשיהם, להשכיל להויב, וכח' דה יודיעים האואר והומתן, והוה חוק על למס' ליבורין תמי'ו, ובעש' האבות היהת נקלחת ונבלעת ברומ' א' אבראים וטפה' ניריהם, והוא מודבקים להרת בפתחה להטמן, ואהן בעית אבותיכם לא צפוי לטרחוק לרעת אורתיך דבר הראשית, לא הענעת לעשר שנים ואבוייכם נרחק' ובבאיו אחים בטקם זר אין איר', יהוד, שם בבטי הספר של צורוינו הילן אחים יולדיכם, שיחתני הבנים, וככה נהרגתכם, פלי אור של תורה ובל' זוק של זיהרות, ולא פעל בראיינט הויס והנה בינייכם ובין הירחות מטלך תיק' שנה, והטמע אשר לטרומ' בהחרדר נס הוא נשכח, אבותיכם שלחו אחים לביית הספר העברי כאלו בפאמ' שה, ואלו האבות נס הם, יש אחים אשר הילץ' וזה רקח הבאים להחנין בטעור ההור, ואחים הציעיריס בהווים הזה נמצאתם בטודר, תינוק שנשנה לבן העוביס' שאיןו יורם מאומה, ולא בו האשם.

ובכן נהוצה רפהואה להחלה הנשנהן, וכמו אשר לכל מחלה ולכל פגע-רע ישם סגולות ותרופות כן בעינויו חול' הנפש (כט'ש דרכ'ביס ז' ל' ב' פ' פרקים), והסגוליה הירורה היא, כאשר חוכרו שירודים אתם, יהודים שאים יודיעים קרא וכותב, חרפה נרוליה היא, עלייכם להשתREL לפוחח, שעורי בינה', שעורי ער, למנות מורים יהודים בטלאי מובן המלה יהודים חובי יהודות, ושם תלטרו לדרעת אליף' וער תי', ואלה תחכשו טפבי המלעיגים, כי לא הבילן לטר, שם תלטרו לדעת ביאורי כתבי הקורש, באורי ההפלה, סדר הדורות של העם הנצחי, הרונים הנגעים למשעה יום יום, אגדה שבסוכת תא הכב וכדרמתה, והקללה מצורה בוראי תחן עיר על החוקט

צור תעדת.

ב'ה

בש"ק פ' נסא שנות תר"ג. לה חזקה בזיתם של אברחים. (בבבון
ישראל" שחייה בnalת, פטור לענין).

איך אבא נודל מה שנאמר בעובדיו יותר מה שנאמר באברחים, דהיינו באברחים לא כתיב טאר (ירא אלקים אתה, ולא כתיב מאה, רשי) ובעובדיו כתיב מאה, (ירא את ר' אדר) סנהדרין דף ל' עב'. והרב רפסה וכי עובדיו ירא את האלקים ותורת אברחים בראש כל המאמינים, שהזכיר את אסקין האמת עוד מילודהו, והשליך את נשנו מנור על אחריות הבורא ותברך?

ג' א) רוח מבניינו יונגע, שמן שכרכם של עושי דברו בעולם האמת הוא לפום צערה אנרא (ספ"ה דראבו), בכל אשר יndlל הבורא והצעיר שקבל המקדים את המצוה פה עלי' ארונות כן יובה שם טברן, ושופט כל הארץ יעשה משפט צדק, הכל לפי העת וחומר, כי אין דומה שבר שומר שבת פומנו שכלה, לפני רור שלם, ובוחן כלות ולב ואין דבר נעלם טמגין יברון את מדינית המקדים עד כטה ספר נפשו עליה וער כטה עמד בנסויין.

והנה הטסורת נשא אל אברחים אבינו בהכנות לשוחות ולחקיראות פנו יהודו בן ל'ז' שנה, ולפי דעת התהפרשים צפין בזה רענן ספר גערלען, אף כי היהת גדרלה מאה, וכמעט בלתי יציר, אבל ואת לא חתפלו אכינו על זה עצמוני, כי אם בצעו ר' תיקף כאשר שמע את חזוי הדרון לקוטה ולטסור נפש בז', שהוא נס גפלל וננטש איזו, לטמות ערירים, ולא החשב ולא התישב, אף שהו רוכים ברכיו להפוך מות, וכמוש שביר האון ר' יהונתן מפראג ואצל עיפוי דרבוי חזיל (סנהדרין דף פ'יט) קה נא, אין נא אלא לשון בקשה, ובכן לא ציו היהת אלא בקשה, פיט איש השלם כאברחים הטמיך את פוראו יותר מטהה וערלים שנה, לא חפש אמלולאות לסכוב את פני הדרבר, אך ורק עשית נחת רוח לויצו כל פאווי, ובבן במצוות אתה ר' לא חשב נוחן, התורה אוורי לירא את ר' מאה, כי אין רומה מציה שישתה לשאייט מציה (בונתי מציה ספי ה'), וכאשר קרא אלו מלך ר' בן השבעים,ఆ תללח ויך אל הנער' וכו' אמר לו בשם ר' עתה ידרעי כי ידא אלוקם אהה" ולא כתיב מאה.

ג' ב) אכן פעולתו של עובדיו היהת גדרלה בפעלת אברחים בזות, שבסיריה נשא על פעולתו לא בא עיפוי ציוו ר' רוקה העזרה אתה עצמו, והוא היה בינו מציה ויעשת, (טפי ה' דוקא). בימי גורה איוב לרשות להברית את נבייאו ה' (מלכים א' ייח') ועובדיו היהת גדרה בזות המפלצות הרשעת, מסר את נשנו, אשר התוערה בקרבו לטעור בנסויין

כהה, וכן מאה בניים ויחדיהם חמשים איש בטירה, וככלם לחם וטמי, ווסתרם מעין רוא, הוא הפוך הגדול, השר המסתונה על בית אהאב ואיבול, הנאנן בחצר המלכות בנד בנד כות, והבנין את עצמו בסכנתה, הפוך את חייו, ובכדי להוכיח מהה איש ולבללם בלחם צר, בשנות רענן, הוציא עבורים את כל כל ביהו, והכל בחשאי שלא יודע לאיש, ואח"כ לוה בקב' ברבות מיהרום בן אהאב, והכל בכדי לפזרם את הנכינים, פיר' פ' משפטים אותן ב') בא וראה כל ט' שיש לו ישן ונונן ערקה לענין וכו' וזה עובדיהו שהוו שיר ואבטטרופס של אהאב שאמאר ווירא אהאב אל שעבדיהו אשר על הבית, והוא היה שיר יותר מראי והוציא כל טפונו לזרקה עב'ם, והוא אחורי טות עובדיהו בא והוא רודם לבנות את חובו, וכן אל בו הלאות את כל ביהו טפוארים, כי החשב שבחוק שלולה שאתנו, אף כי בעזינו שעיר גדרל הגנה, היהת בכדי לפאר את איסמי, ובשעת עבון פנוי קללה אלהו, ואילו ר' ויל, לא החסיקה לו בספטן, ובכן ל'ז' מאת', ומזה ראה יהודם בזבואה לכת' עבורייה בז' ריק מבכל, אין כסוף ואון חפצין, והאלקניה עם שני בנייה רעבים, ובכו שטרו חוויל (סנהדרין דף ט"ז ע"א) על ואוב, ובקב' ביבו אשד במדרב, האש ביזו טרבר הוזע איז'י איז'ר ב' כטבר, מה טרבר מפרק כלבל, אף בינו ט' של יואב מפרק כלבל, ועין רשי' ייל מפרק לכל לנינס להתחפנס מביתו. ובכן הנושא והו הורות בן אהאב בא לתקחת את שני בניו ליל עבידום, בעיד חובו של אביהם, ועין ילקוט עה' ואשה אהת וכו' וברשתי שם, ועין בס' החיטה' פ' ווירא וב' עולחה ליפה סימן ל'ה.

ועין תוכחות עז' דף ב' ע'ב', בדריהם אני שניה: והוא דאטידין עיבודיו ללה טירודן בן אהאב בגדית בורי לפזרם הנכינים, איזען דירודם ישראאל טופר הו והאסור ליתן לו רביות שאנו ההם דלפקות נפש הוה, ומצאות, ועין שיס סנהדרין שם, פנוי מה זמה עובדיהו לנכינים, פנוי שהחביא טאה בניים בטירה, חמשים איש בשרה איז'ר אבהת לוי שאון טערה טהורת יותר, ועין רשי' זיל, מיניות טל' של עיבודיו לא היו טהורות יותר, והוא היה טברח להחוווק דוקא בהטעויות שוו ולא בש' אהדים, שלא תינלה ודרבן ל'אהדים, פנוי סכנת נפשית רב'ם, ולן הניחם בהטעות הקנות שלו.

וסה מאר יהודו כוואר הרקע רבי חיל המוצע בראש, נודל מה שנאמר בעובדיו יוצר טבח

הקוושה.

ג' מ' מוצקמת לבו, באמת ובתמים, יתחנן בטרורה הנאון הנדרול, מופת הדור ר' משה פרדי עפשתן^י, ריש מהיבטה שליט^א, מערר את קחל עדת ישורין בדרבוני נובעים ממעקי הלב, לאטוי: בעת יקרת שריפה, ריחיל, וכל אחד נחפה להצלל כליו ביתו, באותה שעה נוכרים הפסלים שטם בית המורש בוער באש, ושם הלא נמצאו ספרי התורה, כלו יקר שלבל אחר חלק בהם, רכוש הרבנים, ומוטרים את נפשם, באש ובעשן ייכנסו להציל הספרי תורה, כן הרבר הוה נס עתה, כל בית ישראל ייכנו את השרפָה אשר שרכ' ה' באפו ובחורנו, נורדים פוליטים טלאום חוץות קרייה ולענין העיר יהשבו וכל קלה תשית עזוזה בגנשא לתקיצל את האודים העשנים להזיקם ולעדרם, אך לא ישבחו שכית המפרש נס בן בוער באש, וחלפיו חכמים שבו אשר לא יווו טעם נחוץ להצלם, להת לדם ניר והמה במלוטות יתנו לנו אהירות ומקות.

א' היירוקים: אשנה את דברי, שבתקופת בואת, תקופת החזרם, עלינו לתמוך בכ' עז את בתיהם היישובים והאלפנא, שמחנכים שפה עזריות תורה, ולתעודה, להכחמה וליראה, למזרות מוכות וישראל, להחיקך ברם ולחת כח ואון להשלבתה של לא תרף מהנהלה, ושברכם בפל ויתר משבכים שעברו, ואם כואת נשאה ויבורלו עמר, גם כל הטע הוה יבא בשלום.

ט' מה שאSTER באברהם, דלאו באברהם לא כתיב 'מאדר' דאצל אברהם אבינו לא היהת ספריה נפשו לומן ארון, יסם פרחים ומורה כטו שוויה בעירוביה, כן בעכדר כל אלה שפיר מניע לו החואר, יואר את ה' מאדר', כי כדוגמתו לא הותה שיטס אויש את נפשו ומן ארון טעטן, ב' שום צו依 טפי ה' והכל בכדרו שהשאר התורה אצל לומירה ולא תכבה נחלת הנגואה ביישראל.

ג' ב' כן סורי ורובתו התקופה הנולית בישראל, הוא דוגמת הקופת עובייהו, רבים קטום עליינו טבויות וטוחן, להשפות תורה והורת בישראל, ולקצוץ הגטויות שנטעו בחוכגה, ואשר השירוש נעם בקרבנה, ובכן עליינו להחות את מעשה עובדיהו להחביא את הנבאים, החליטו חכמים אשר יטוח עזם נאהלה של תורה, להחביא רגע עד יעבור עםם, ודם הנבאים שנגן, ומזה הם דורשים מתאנן, לא טערות שלמה, כי אם בדרכה של תורה, פת בפלחה ומוטם גמישורה ולא יותר, וזאת היא מנת חלקם, עלינו להחיק בעין חיים זה, לבכלם בלחתם טים, מבלי להשנגן על חוויה הנוגה אשר ידרוש הוצאות גROLות, על כלנו ביל' בצעין של מנהו חוב קרש, להשתחרר בכ' לב בצעין בת עין, היישבות, הנכברות והקרות לנו באישון בת עין, כי מהם: ורק מות חוצאות חיים לעם ישראל, היישבה דואו הווער, והוא הולמה הנשנה וובצורה דלhitם וברית, הבו עצה, עשו פלייה, החיוו את בתיהם יוואב ואת בת עובייהו, שיי טאווי תורהנו

חוון ח'

וירק את חניכיו.

ב' לך שנת תרפה'א לטובות החותמת היישובה
ה' נסכת בית יצחק אשר בנולא.

ביה

בן הנערבים ונעפשו בטלהם תורה, א' על אותן טהום באתי, אל' עטה באתי, על עסק עטה, ועיזו תוספה וויל' פרוש ריב'ן עטה באתי על עסקו עטה, דרכיהם ביה 'ועחה' כתבו לכם את השירה הואה, טיר' וייל' ווועש גלילת הוהא בתרוך העטמך' אריאי מלדר שלן בעוטמא של הלהכה, ואטרא' ר' ש' בר אונאי, נдол תלמוד תורה יודר מהרבנות התורונית, שנאייה, עטה באתי' (כתלמוד תורה דרבינו), ועיזו בראש' בחרץ' מודר, שטודן קושת התוספות בוויזט' ויל' [שכחן לנו לבארו], ודמברבי המלאך הבין גודל הצעודה של העיסוק בתורה, ווונכשhabaya בטמור את עיי, עסך ביללה בתורה שהוא המצלת ומגנה), והרי שמצוות מלחתה תלוי בטמור תורה בעזון, וכאדמרין שם מלדר שלן בעוטמא של הלהכה בעטיך ובעזון.

וילן

ב' פשתה הוועם נאמנו: אברהם הריק את חניכין, חניך הרבה ולכש שירין, מסר את נפשו ולחם עם ר' מליכום, וכל זה בכדי להציל את לוט בן אחיה זבנדיים דר' לי' עיב' ווירק את חניכיו רב ושותיאל, חד אמר שזרוקין בחרורה, וכתח' רשי' ז' ג' הדירין, ווון בתורה, ובשכילה נצח את הפלחתה.

ג' א' וודבר ופלא: פלייט מטעריכות המלחתה אין ווועץ ובא' בחזוןין ווינד לאברהם שנשפה בן אחיה ומתריך יוכך ווידר וווון צ' לל' אשין, הנורן ביל' קרב' ווונדרף להצליל, ואיך זה הוועקן או, בעת החזון והוחותה לרביבי תורה והכתה הלא שטעה תא בעי צילוחה, ווישב דערעת ומוחשכה בעזע קווען. ווונן הובר על עס' מה שאטרו חוליל (מנילת דר' ג') וויה בהזיות ווועש בירוחו וויאש עינוי והנה איש עומד לנדרו וכוי' אל' אטש בטלהם הטייר של

הכהנים המקוריבים, ולימוד התורה ברביפות, רית ניחום הוא לה, ונתת התורה היא לעלה ולחתמת וכור, וכחני ה', אליה רעבים וצמאים ונפשם ברעב חתמתנו, ואם נעוכם או יושבת קרבן החטאים, הוא המחוק את קיומנו, על ידם דבקים אנו גָּמָעַן, וחימם כולן היום.

(ג) הבו אחיכם עורה בערנו עץ חיים הייא לתחזוקם בה וחותוכה מאושר, ואמרו חיל (גיטין ר' ז' ע'א) אם רואה אדם שטומנותו מצוצצק יעשה מהן צרקה, כל הנעו מנכשו ועשה סtan צדקה ניזול מדרינה של גיהנום, טובן הרבר טלאו טרי שארבנטו מצוצצת והוא גזו טנסקי הטרכין לו ולבני ביתה, ומחסר את גפש טבחה, כדי לדרכם על הבהירות, הקביה יטלא רחמים עלי', מריה בנד מריה, ואף שבעל הצדקה הלווה הוא בעל עבירות, ולפי מעשיהם טורי נחונים הנרו, מיט' בוכות הצרקה, במדינה כיו, ניעל מיניה של נחונים.

(ד) אחריו שריפה רל' ש אשר מתיחסן ל'נברוי' טלבנות בית עד רעד במקם הזה, ונקום ביחס לפנים נשאר תך עילו, אשר לא יבנה עיר, ויש אשר יקו' פמן מה לאספוק שאריות הפלטה, ובעיר ה' לשוב ולנבנות, אלו האחרונם בודקים, בעס בעס את החרבנות, מנקרים באשפה, בודקין בחורין ובסדרין וויציאו מסדרים וצירים חלודים ושופפים, ובוחbos ימצאו גם בדרושים וטברנרים, ינק' אותם, בתקותם' שאלו חהיפות ושותמש בחם לזרוך בנין ביתם וכוכנום איש על דרגן, וכן הוא טעדרנו העפעם, אחים יקירין: רוב מןין ורוב בנין בית ישראאל בזער באש, וכל בית ישראאל הרובקים לה' ולઈתאות, יבכו את השיזות, ולצערין דבטים הם טהורים, מלבד שאינם טרנישים את מצבענו הנורא, לבוכות ונם לבוכות את השיזות הנוראה, שריפת נשמת והנוף, עוד טסוטים הכל וטנדילים את המוראה, טהילים את השיפת בדור, אבלומים טרישות וווע, וטבוכה ובכוסה בכל עבר ופונת, אין סדר ריק למלות, רביט הם אשר התיישו מלבדן את בית ירושה, אין טקיקים לבוניג, ולמן אין מהאבלין על חורבנית.

אכן מקיים אנחנו שיבא הרים והאטמה הירושאלית תងער טעפר וקוקיים דברי הגבאי, קום בתולח ירושאל! ואלו השידורים המוצעים יגנוו יומני את אשד ויתפש חפש מחפש, יבינו בבנין והנה גער בעל בשירין וחווקין בו ייסעאו בו הח'ן, חכמים כסטרויו נטועים' הנדיים פרוכות הרים יהו לחששים, הפה התלמיין חכמים מוחוקין ברק, שיטרי החותمة, כל היום וככל הלילה לא יתנו דמי' להם, אך הפה יקיטו גדר, יבנו דיק וויטפז' סוללה, וקם הביר, הוא בית ירושה בחותמת אש-הה במרת' ביטני,

.א-ט-.

ולכן אברהם אבינו ע'ה, טרם יציאתו למלחמה החזק הוא ומטי עטט סאנשי בייה, גנד ר' מלכיטים מלוחמה, שפל אחר יבן שיצוח במלחמה כואת הוא לטעהן הסכע, וכמו שפירושו המפרשים בדברי חיל (סנהדרין דף צ'ז') אורי אותו מלך שנודע לו לאברהם לילה טבו, שנאסר ווילק עליהם 'יללה', רצ' חיל' בוה להבינו בינה שמלחמה הואת היא אך וווק בעור'ה' ששלח מטרום טלאן וטושען, ודבר נסי' היא לטעהן טשלגנא, והכח אטסיך ווילגעל לא וויד ולא יסperf, לפן חופש וטצא בות עזום שעז'ו ותשרער עלו עוז האלקי הילן, וויה הבינו חיל' וויל' וווק את חביביו, שהריך' בחרות, ובזכותה נצח'ו המלחמה החזקה הלאו, ובכבודו ליטור תורה ברבים נצחין מלחמה לטעהן מן הטענן, כן עשה אברהם אבינו בומנו וכן יהושע בומנו.

ובזה יש ללחביין עוד דברי המדרש במקומ', וווק את חביביו, 'וירק' הוירק פנים בגדר אברהם, ריל', שהוירק את חביביו בהלה העוסקה, עד שהוירק פניות טרוב' גינעה, ועל יורי זה כבש המלחמה החזקה.

(ג) איזו וווען בענין צרה הזאת, בעט היוקר הנרו ומעניינו הדרונגה נסתמן, הדרינה סונרה וסונגונר, אין יוזא ואין בא, כל אויך מאהנו, איש לפי מדגרתוי לוחם עם גלי החחים בסוגרים ללחוווק מעטה בבלו תעבע, ובוואutz זר מזוק בון יי'�ו רדר רב בערדו להחזק עוד עני' עיר אהדרה הרוחקה מתאגן להחיזק את ישיבת 'בנשת בית יצחק' אשר נמצאו בה תלמידים גודלי תורה ומעשה, ובعلن' בשرونנות, המהויס את עצם באלה של תורה, מקריבים איז ווי' נערויהם, מבלר שנותיהם, על מטבח האהבה תורה והחכמתה, ווי' להם בלחן יבש' ובכנד קרייע וויטלא.

אכן, לפי מה שכחכנו לכאלה, החזקתו לומדי תורה נהזה לנו בעט פאה, נצוץ גודל נחוך גנו מادر, ונצוח בל' ליטור תורה לא ווילק, כבש שראיינו אצל אברהם ווועש, וכל עוד שמלחמה בגדייה, הנצחון יותר נחוא', ואשר ע'כ' הבו ערוה, החזק' ביד הלודרים תורה לשטח, והה נועים ברעב ומחורר כל'.

קדונמאו חיים אנחנו בעט בפני הבית, ונורע שאנס קרבן החטאים, ובעור ווון קט והטובח יושבנה, בוראי אל נוכן עשיינו כל מה שיש לאל ידין, ולדמעיא תמיין כסדרן, והקרבנית הלא קשרו את לבן של ישראאל להאן סוף יתרה, התאחו העלוניין והתחזיגים על יוז, ובט'ש בטודוש', ווינה סולם טיבצ' ארצה, סולם זה טובח, וויאשו ריל' חניכויהם, מניע השיטומת, וכובשו שבטול' החטאה, ואן לנו שייר רם החותمة הוארת התלמיין הרוחים אלו

חוון ט'

ב נוחו ו ב שובו

ויהי בנסוע הארון ויאמר משה, קומה ת' ויפצץ אויבך, וינסז טשנאייך פניך, ובנזהה יאמר שובה ה' רכבות אלפי ישראל, פרשה זו עשה לה הקביה טימנות מלמעלה ולמטה, לומר שאין זה מקומה (שכת דף קטיו ע"ב).

עוין רשי' וטהרש"א, שבתוב בס"ת נזין הפוכין, עפ"ז מה שאמרו (ביברות דרכ' ע"א) שע"כ לא נאמר נזין באשריו, לפ"ז שהיה מורה על הנפולית, ועיב' זה הפוכין שתההפק הנפילה לטובה, על שם, סוטך ה' לכל הנופלים.

קסו מטהנו הקישרים' לנוומ, וכל מנטם הותה להטיל ארם בלבות החתן האסומים, וחיו כלותם את דבריהם, סבוחית את פני לנרכס בדבריהם הארון, אל החשבו שנאננו הקשורים והעבותים בקשר של קימא להדרת, רצינו לחשיב האבטים אלינו, לא ולאו לכל בויקות בערתם, החוויק בחישותם שבדורות לבם, אך מה לבס לזרוק את שבויי האש, את הלגיידים הבודעים, את נבות האורדים העשניים לחוץ החתן הנורול הו, מרווע האנסו את הנשיות התהומות והנקוות, להקשיב ולתואון כל עתק הוווא פסיכם, והלא יכול היה, שנאנזו מכם שבאייריעתם לבירור את הפסולות יחשבו יושט מיטש בבריכם.

אל החשבו רגע, יהודות בלא יהדות, שהנעם יכל באור אשכם, העם היהודי הילך ווילך אך ורק בדרך סורת האבות, הא דרכ' תורה, שדריכיה דברי נעם, וכל נטיבותיה שלום, על הרחקות הלבינו וטסנו את נשותינו ורוכשנו הנשיטים ואה פעם אחת ושתיים, כי אם מאות פעוטים, נלחטנו מלחמת הזרות, עטרנו על נפשיתוננו, וויצנו באות נאנון, על חסותוונע רקבנו יטירם כל ליל הגלוות, רק אלה, המוכרים את ה', שמה אצל החמות הקבינות קרבנות למכוביה, דמי אבותינו ובנים נשך כטיט, بعد התורה הקדושת יהודוננו ליליה כל היום ואתם, נערם המונחים רקבנו עלנו בעקבינו ובחייב קידר לנויל בכתה הרש, לנויש טלהסתה בנחלת ה' כאשר אטרתי, יש' רשות לכל אשר להסתכל בתראה (שפיגל) אשר ימצא חן בעיני, אבל מי ירש אה עטנו לצאת בקהל נגיד ומוציא לרעה, שחברו ראה בעיניו את המראה ואת העבען, שראה הוא, המתים תרשו לכל פעלם מאפס וחאה, והרים תעלוי ברוכם, אנחנו באים אל העם בשם אבותינו ובנות אבותינו, בשם הרות והטנהנים הקדושים, רקבנו לנו טכל נורולינו וטוביינו, העקדים

(ב א) ונראה עפ"ז מה שטעתו כשבכר הויים והוספתי נופך ממש, כישראל ישבנן על ארdom בארץ ישראל ותורתם בירם, אוינו מוכנים הארון והתורה בשם נחומי, ובשעה שאחננו בנולה ונתהלה סנוו אל ניו וטטטלה אל עט אחר, או הרין והתורה סבוגים בשם נסיעות, וויש וויה בנסוע האIRON, ריל, כשחויז'ו ישראל בננות ובודם התורה הכתובה והטסורת, שהוא כל חווין טטרתנו, מיטים ריבים — הם קאויה — רוצים לכבות את הארץ שבן הקביה לישראל, והם — שונאנ', הלא רדרפו אותנו אך ורק בשובל התורה (כטיש במרדרש שה'ש) — ויאמר משה — שחרויות מהימנא שלנו בעציוו לטרחוק, ובתחבוננו על מצבונו בין האומות, אטרא — בקיש רחטיפ עלנו, לאפר קומה ה'! כתיש' (בסדרש ביה, ע"ה) על הפסוק ששור עניש, מנתקת אבוניהם, עלה אקום יאמיר ה', שלא גבל פעם גבל להקמן ביבול, רק בעעה שהענינים נשדרים והאבונים נאנקם, ואו קם הקביה להפיגן, ובשעה שנדרפם אנטבו בלי חיש' מצידיאן, על העת הוחת בקש משה רבנו ע"ה רחטים בערדנו שיקם ה' וופצץ איביך' הם השונאים גלויים, וינסז טשנאייך הם השונאים הצערים אוטנו בסתה, (עוין מלגבאים במקומיו), ואלי' כוון משה רבנו נס להשנאים שלנו מקרבנו, כי קפה תהה מקרבנו אשר בשם קושרים' תכונה, המדרבים עתק בנאה ובאה, על התורה ולומדרת, וב קיש משה רחטים ווינסז טשנאייך' שויתר ציב והוא לנו שנינזו לטסרי מatan, ולא יתו לנו לפוקה ולמכשול, טטרעלים הם ריבים מתאנן ושרפם כה' וקרב אליום בתבל שבעירם בהדורות דופי שילה.

(ב ב) ואחרשוב לא לטור להעלות על הנליין, בששנת הרע'ת, יב' שבט בחפתה בה נקלאליעב ה'הuder העברי, ובאלם נידול שנאספו קהל נידול, ובתוכם רבים שונים נגבירת, או בתקד' יתרה הנאותים,

ברצין כל היום, על הים הנורול שיטופו את קיניותם
 (היא תאותכם הפרוץיה), אולו טום מני ים, ווחרב
 וובש, הלא ועתם שרחת שטענו היה עופות הרכות
 בסכל מזקע בלב ים, ובפ' אלפי רכבות רוחות הרעות
 לא ייזו אורה ממוקמה, וכל המונע בחר אלקים
 מכבול או יחת רbara.

יבצעו שובע אחוי בגדחים יתפעריחים מדרבייבס.

כל על העברות הזרירות, לאש נבדחן נס אהם,
אגאנין יוח בפצע זו שתוכלו להביא ברכה
קללה, חיים ולא טה, וברוך החיים הזה נלך
דר ולא נעט אורתוננו, והיה זה שלום. [עד כ']
ונוכן דבריו או, שעשו ביה רושם חוק על כל
[ט']

Journal of Health Politics, Policy and Law

ובגונוחה יאמר', החטף על עת שום וישראל
חחת נפנו והחת האנתו, בלי מורה ופחד
בימים וטצירו סביבויו, ואו ותקדש שם שמים
לען כל, ובvikש רחמים שישבו בנהחה ולא
הה, חוף עולותם כל היום, "שובה ה'" טלשן
וז חחת תושען, צין רשי' ואע', רכבות
ישראל, במיש חז' (יבמות דף סיד) שאין
ה שורה על פה מזני אלף ושתרי רכבות
אל, וזה שאממי בטס' שבת שם, על פ' זו
זה מקומיה ריל שנבא דבר וה על העתרו,
ל ול המרים הנוגין החשובי, שבקש משה
שחטף בטל התורה, חלילה, ושלא תורה הנפילה
ונטורי ושתפקן ה' לכל הנופלים ושזקוף לכל

ונם יש לאמר רהונין ההפכין טורים שביטים
הארננים, ביעיה, חיה הנגפלה והרחק הפהבע ומלעלת
משכל אנושי שאין דוגמתה בדברי רופט, ועוד'!
יאמר הקב"ה: **קום בתולות יישראלי**, וקיים בנו
ההפקום ובונות יאברה שובה ה' רבבות אלפי ירושאל,

התקשרות והຫהירותו של השופטים מעלהים את החומרו. כל תאהו, כל הנאת בשר וחומר החיזי השליבו מנגנה, ושבלם היה בראו ומווקן, ואכן כל המושב החמושי, את אשר נפו ביגן ממי נפה הירשו לנען. ואתם בחום להעם הדרשה שברור ושבדה אותה מלבו איש אחד, שותה בלא שם, שיטה בלא ישור. רק בהפרקיה ניחא לבן, ובפרקית עיל, וככזה שיטובם זו מתנדנו מלבדו, ולחותרונו הולפיקה ולטמיוקה, העם העתיק יומין, אנו כל אשכנז בחיזם הוא, שקשורים וחשוקים אנחנו בבחורה וההר, וזה הא כל דורותינו וכל נשמת רוח אפננו, ואתם רוצים לחיות חי רור וחרי חופש, בלי שום קשור ונענבת כל השוגן, חי גוף בלי נשמה חום גרים נס מפעלי חיים, ובראותכם כי הייחדות מסתננת לשליטובם, ווימתר על רוכבים, הנספחו לגורבר עליה סרה, ורוצים אתם לזרע על הלאני ללבב האנשים החליטם עם אלקיים, רעד פרה ראש מלעלגה, ובאותה הינן לא מהיה לא ויאן.

אנדרה מספֶּרֶת (וְקֹסֶת שָׁמְעוֹנִי אַסְהָר) על עלי אחדר בשם „אַבְּרוֹנוֹ“ שְׁנִין על שְׂפָח הַיּוֹם, פָּעֵס אֲתָחָת עַל הַיּוֹם וְצַצְפָּת אֶת קְנִין, סָה עַשְׂרָה הַתְּחִילָה טְבָלָה תְּזִירָה מִטְּבָלָה וְנוֹתָן לְתַחַת הַחַלָּל, וְתוֹרָה טְבָלָה תְּזִירָה בְּחֻול וּוּזָק לְתַחַת הַיּוֹם, בא כְּבָרוֹ טְבָלָה אֲחָת פִּיזָּה בְּחֻול וּוּזָק לְתַחַת הַיּוֹם, עַל גָּדָסֶר עַל גָּבוֹן וְאֶל סָה אֲחָת שְׁוָה וּסְהִינָּה אֲלִיל אַרְיאִי זֶה מִכְּאָן עַד רַעֲבָדִין הַדָּין יְמָא חֻול וּהָרָן חֻול טְבָא, אַל-שְׁוָתָה שְׁבָעָלִים, מִפְּסָקָה כְּמָה תְּסִפְּרָה בָּן אֲחָיו תְּהִרְתָּה שְׁנִירָה בְּקַרְבָּנוֹ הַיּוֹם וְאוֹרְךָ טְבָנִין, הַזָּה הוּם הַגּוֹלוֹ וְרַחֲבָבָיו, כל גְּדוּלָיו מְפָאָרוֹנוֹ עָבָרוֹ בְּאַלְבָטוֹ וּלְחַמְּבוֹן בְּצִיםָּרִים, אֲהָתָם וְצִיםָּעָסָקָם להַחֲרִיבָו וּלְבַשָּׁאָה הַכִּי תְּרָמוֹן בְּרִיכָּה רַק פָּחָה תְּפַתְּחָה אֶת פִּיכָּם וּפְרָחָה נְשַׁתְּבָנוֹ וּרוֹתָה אַגְּבָן

אל תרמו את נפשותיכם, כי הפעלו על
היהודים והיהדות וכי בפיכם המלא או שבעת

ח' זיון

מִלְחָמָה בַּה'

ב"ה, אלול תרנ"ב ביאלייסטוק לטעון הדת
וטענה מלהפכו מחייב בנסיבות מיוחדות

אף שהכל בהשנה, מכל מקרים אם נשאל לירודים שפק גבסטי מלחתה, יענו כולם ייאמרו, שסבירות והכרבר יש לה נס בכאן והאורה איננה רוחקה טבני, והוא: שחאהרות והריצוף השרורות בהשנה של התוקרים, הם נתנו לה הכה הדוי ודרבורי הטובים האלה נצחו להם בעבור שהטלחה הזאת יינגה להם בשוביל בכור מדורם או בשוביל איזוא פוליטיק של שבע, [או] יותר ברוב המלהות]

התבוננו איך על השליטה הונית, של התוקין עם היונים (נראים), החילות של התוקין הנישך רק לארבעים אלף איש עטשו נגר מהה לאטס איש בבל ונת במקס איה טבוות נפוץ האחדנים ביר תדרשוני הומצאים, וככשהם לפני התוקין כל הטענות של היונים באזיה הקטנה (קלין אויע) התתוקין יצא לעזינו כל הממלכות בגאנון גודל, ואיאר נהיה הרבר הזה ואר נפלו ריבים בר עיטו

עשנו אחיםנו וורבן גורא בהרת, קרעו לנוירם כל הקדוש אצלנו, אויה מה היה לנו וונדר התינויים האלה צרכיהם אנחנו לנו, בסנס של הנוגה, אך עד אשר ירחתה ת' את עטנו, עליינו לטסדור את המוקמות שערין לא עוטם בחרם אוור תורה, לפך על תלמידינו חכמים בני היישוב, ולהשנויות שטטו על ידי חומר אמצעים ותמייה, ועל ידי הרוחות שוסבגו, יעוטו את המגראל (האקויזיצ'ע) שלנו, ולויאות מטאש שלא יניתו מרטם את דגל תורה חי', ויתפננו היטיב, שבסם שאם אין נידים אין תשיטים, כך אם אין תישים אין נידים, בפונן, עליינו לנובע את כל השכיפיכים שבין המפלוונות השונות שבקרביינו, בעת שירשותנו שורפת. באש, נשトル להזילה ברו להשאורה פנה שער.

טולחטנו בעת הוא לחינו וקוטנו, להציג בכור תורנתנו הקדושה, וכבוד דתנו, שוח כל הסוד והפסים של אומנותנו, וצרכין אנו לילך שלבי יד ורועל לתהעסן בהצלת הרות והחותרת, ואהבן החילוק שבין דורות הראשנאים להווינו, כי הילדים רלים, ולמהל לאט לרלן הפלאהה, ומרלן הדרלים (ע"ז פיה הלכה א') אדרוני שעריה, בברבי הירושלמי (ע"ז פיה הלכה א') רמו רמו לו לעתיך לביוא, דכתיב: «עלל מושעים בחר צין לשופט את הדר עשו», בטהרה ביטינו אט-זן.

חוזון י'א

אדם אתחם.

בקין תרע'ה נתוסדה אנורה לתמוץ
בורי רעבים וגפווח כפן בליטה ופלין.

יאה, משאיכ לאומות העולם, להם תואר ארם, לא מן השם הוא.
ויש לפחות דברי חוליל אלו באפין אחר, הנגע לזרבונו הוי. בירען, מטבחנו אנחנו שונים מכל אויה ע'ן, נס במדות נס בדעתו, נס בהשכפה על החומר, אנחנוו, ירוטת אבות ושבן, רחמנים בני רחמנם, ואטמי חוליל (יבמות ע"ט ע"א) שלטה סופנים יש באומה זו, רחמנם, בישנים, גספני חסידים, וויל' הטהראיא שם, שלשה סופנים שהם ניכרים במדות תללו מטען שאר אסות, ואמרנו (כמס' ביצה דף לג' ע"ג) על הפסוק, «ונתן לך רחמנם», כל התרומות על הבריות, מרחמן עלו טן השיטים ובור' ברוע שהוא מושעו של ברהם אבינו, ועוד אמרו לטעמי רבב' וירדי נתינטם הם (ופריש' שאונים מרחמים לעשות צדקה), כי הא דשבתאי בר מרינוים אקלע לבב', בעא מניינו עיסקא ולא זרכו ליה

רק בעבור «הרים והרים». ירוע שהזואה הקטנה עם העיר אנטקטיינאנאאל, הם המוקמות העיקרים להחותרים, שעל ידם הובילו להם לנמל עגנו החיים בראשות עצם, ואם יאברו המוקמות האלה, אויב יאבר או תעדים העטמי אפלו אצלם שכיניהם היויר קרובים, הם העربים (אראבער).

ולבן בטלחה האחרונה הואה, بعد המוקמות היליל, שבתם הילוי כל חיים וכברורה להובחה האמתין, נלחטו התרורים בחף נפש, אשר בכלל אין לוינס הטעג והטרה הואה, הם בונים תפיד הכל על ייחוסם אשר כבר בג מעון.

ונוסף לו, נס טחנה חוחיות של התורות נסורה ונבדה על עד יותר טוב, יש לה כל המכשיות, כלוי הוחה וככל נשק, נס הפלשה ומזון ומוחה עbor כל חילוות, במחלוקת חוכה יש ערך גדול להדריות האלה, ונותניות ההתקומות להחלהות שליחתו בטסורת נשא.

לא בן בחלילות של היונס, הפקדים לא קבלו שבויות, بعد במה חדרשים, האצד של המטהלה נחרזון בכביר והם על מפקן השטיטה (באנדראט) ווחיליות סבירים דחקות נוראת.

פרק של היחסאריה הוותה העטיר ננד עניין, צריכים אנחנו' לקחת מטנו לך לחינו הרוחניים, ריביט קטם עליינו מבית ומוחין, בהטשללה האzuותית

(ב' א) וחוקאל הנביא אטר (ק' ל"ד). «וְאַתָּה צָאנוֹ צָאן מִצְרַיִם אֶתְמָתָה אֶתְמָתָה כְּרֻיוֹן יְמִינֵךְ וְאֶתְמָתָה חֲוֵיל יְמִינֵךְ» (ס"א ע"ז) חמת קרוין, אטר, ואווע' קרוין או, וטקשיין השילום הותבן שכ' אווע' כו'ם לאו וקיראו בשם אדרט? ורק ישראל יקיראו בשם זה? וטשעוי או דאותו בשם הנאן רוי מוחילזון וציז' שנגעה עז' לשר הפטנס: «לְשִׁנְגֵּן הַקְּרֹשֶׁת», התאן האנושי יכינה בר' טמזהו: איש, נברה, אוט, רdem, שלשה טמיות הראשנאים יש מהם נס בלאשון רבים, מאיש-אישים, מנבר-נברים, מאנוש-אנשים, אכן שם אוט הוא רק בלאשון ייחר, ונהנה אה'ע מטההלקטם באטונם, כל אחד מאטוננה באל אחר ובכח אחר, אבל נס ישדראל מאטנאים רק באל הדר וסיבור, וחומ אחד של האטונה הציפחה והטהורה מאחרת אונטו ייחר, וויה אטמי חוליל, «אטם» רק אטם בני ישראל קריין בשם אטר, בלאשין ייחר, התואר הזה רק כלם

בעונשיות, (מנחות דף ל'ז) בעא מיניה פלייטו מרבי טו שיש לו שני ראשיים באיווה טון מניה תפולין אין קום נלי או כל ערך שמתוא (שהאל דבר כמעט בלתי הפטיאות, להפרוח את רבי זביג הויישיבת רשי', ועיין תוספות שם וזיל בעילם הוות ליכא, אבל יש במדרש, אסתראי הייצה מטהת לארכן אדם אחר שתו לשלישי ראים, לפני שלטה הפלך), נשאasha שתו לשלישי ראים, בוצ'ו בשני ואשים ובוואצ' באחטו היליד בנימ', בוצ'ו בו בשני ואשים ובוואצ' באחטו בראש אחר, וכשבאו לחולק בנכסי אכיהם, מי שתו לזו שני ראשיים שאל שני הלקקים, ובאו לדרין לפניו שלבה, עבץ, ובשתה מקבצת על הנגלוין (בשים רפוס ווילנא) מסיים זיל שלטה בחכמו הרתימת טים וכפה אתן הרשאים ושבע' דורותים על ראש השנין, מהמת גער הרותחים צעק בשני ראים, אמר שלמה שם' והולדה אותה רשי' הרשאים, ואין נירון אלא לאייש אחר עבץ — הדברים האלה הבאות לפניכם אך לריעון, אסתרי לסם שאנחנו עם ישראל הם בוגר אחד עם אברים טיהוריים, ומתי יורע האכר שהוא שוא מחובר לנוף, בזון שנלהה וכל הנוף מרגיש פיסוריו, האבר הגנתך רחל' טהנות, אין התגע שיך לו ולא האבר להנוף, באפון כוה אין האברים המדוקבים להנוף מרגישים בהיאוטל, שזקרים מהחכמי לאהבר הסת והגנתך טהנות, עם ישראל כלול חברויות ואנושים מיזוחרים, ומה שחוש האחד רחוק הוא טריעוני והטהבות של השני כרחוק טורה מיט', ראשיים טיהוריים יש לנו, אך הלב צדיק להיות אהת, כל אחד מאומתנו, צדיק להרניש ביטורי הכלל והפרט, אפילו הרוקחים מטנו במקום ובעריו, ובשנה שופכן חמן וויתחן על ראשי אחינו צדיקין אנחנו להרניש הייטב ריטיב, לבן באתר, אחינו לזרו אתכם, אף שב'ה לא ייחס לנו טאהה והננו שלדים ושקטים, רחוק מטערכות הטלהטה, ויש לנו יותר מבקשת יעקב, לודם לאכלה בנד לרבען, ט' ט' בשנוכור שרבערי ליטא ופולין, אנחנו בשרינו נעטם ברעב, ווש שם אלפי אנשים נפוחו כפן, צדיקין אנחנו להרניש את הבא בראותיהם שנשפך עליהם מההשנה הפליגינה, פפתת הטלהטה, שאין לנו שום סחר וogenous, ובתי הרשות לטשחה הארינה נשבעתו לנטרן, ארובים אנחנו השלדים והשקטים, ביה, לתוך בירום מכל Mai דפאש' גנרבוטה הנזיות, ובזה נשתחף בצעיר, וכל המרים על הרבויות, מתרחין לנו מ' הנחותם. א-ט-).

ליה, מוגן, פיוון נמי לא זונגו, אמר הנז' מערב רב קאתו וכו' אכן עם ישראל אברום אברם מפוזרים ומפורדים, אך מיזוחדים הם בגוף שלם, כל אחד ישראלי אבל מתגונן הו, מהעם השלם, ובמו שאמ' חלה באש אבר אחד, כל הנוף יחש וירגש, כן כל אחד משישראל מטבחו הוא מינש בסורי הבירו וכולו ייחד באוש אחד נהג, לאן כן אויה', אם מטבחם אינם מרטניים בער ריעתם בערם על קשי יום לא יעצרו, לא יתפעלו ולא יתרגש.

ובעת אשר החושך בסה ארין ובעל לאטאטם, עליינו ורוח ה', ובבוועו וראת, אונן, רק אונ' החיטו מטונגיטים קיבל את התורה ואחת האהדות הקבולות, שיש בהם חרבון כיס, פתח תפחת, עשר תעשר, תנן התהן, העניק מענק, ועל החשבת אבירה עוב העובם, ואהבתך לרען במרק' וכו', ובכן שפר' יאות לעילו התואר אדרס', שהוא לשון חורה, יונן טשיידיטם הנגנו, כל הכלל כולל בגוף אחת, להרניש בצעיר חיורי, ולחת עורה בכל טאי אפשרה, ואהיע לא יוכלו להקרא בשם החוד הות, תואר אדרס' על כי אהדרה אין בס', ואם יבואו לעשות צדקה, היה לא נזבנה מטבחם, כי אם איזו הדיעותות מן החום והנע רקס לשעה.

ולפיו יובנו בא רוטיב דבריו חול' (ב' ב' דף י' ע'ב) על הפסוק זרקה תרומות נוי וחסר לאויטים הפאתן, זרקה תרומות נוי, אלו ישראל דכתיב, ומ' כעטן ישראל נוי 'אתה' בארען, רק הוא נקרא נוי אה' בפלשון וחוזר, בגין כל האומות, מצור שבע' ושרשו, וחסר לאויטים חטאתי, כל צדקה שטניטים עכו'ם, החטא הוא להם, התא ר' ר' העדר, הוא השדר השלימות בעצם, שבעזקם ובשלו בגאות ובגנול' רבב.

לבן חוץ היוקרים אף יש לנו עני עירני, אשר חוץ קרווש עליינו להחיקום וליחסם, ט' ט' בין שנטבלו יותיון טעיציבות מפליגין וסיטיא, שאחינו באירינו מתנעלמים ברעב בראש כל חוץות, ואוי לאונינו שכך שומעה, עליינו להרניש ולהשתהף בצעים, ולהושיט להם ערוה מהירות, כי גוף תחר אהנינו, והחרחים ריוחם.

על' להוטף לך ריעון נפלא מה שטעתי ביהותי, והוא טדו ליעיני, אף שעזם הרבירים יהוו לך קורת, אך בונוי להטזאותה הופות שוווצחאו לאחר שתהביבנו היטיב ברכבי היכיט

ח' ז

הוושבים על הכלים.

בירוח מכת שנת תרע"ט. בדרכו כלכלת השביים
השכימים מן המלחמה, שניתן או רשות להם לשוב
מאשכנז ועסטראיך, ועבר דרך עירנו ממחנה בכיה, עד
אשר במשך שמנה ימים עברו שלושת אלפים איש,
בני ברית ואניהם פנו בירית, נפוחי בפונן, קזרוי ומריעין,
רק צלם עלייהם.

צאו וראו מה שעלהה לעמון ומואב (הקרובים
לנו טשארוי האוטומי) הרוחם הקפיה שלא יבואו
בקהיל לעילם (דברים כ"ג פסוק ד') ומרוע שטר
לחם עברהו, על דבר אשר לא קרתו אתכם בלחם
וystems בדרך גצאלכם טטרורום וכ'ו, ופירש
אברבניאלי כי כאשר בלחו בלחמו ויקום נורו בשעת רוחן
כאשר עשה מלוי דרך מלך שלם לאברהם ולהילוי
שהוציאו לחם יין כאשר יודו כי עיטם המת, וכן
התה ראהו לחם שעשו לישראל, ובלבך שהוויה סיד
בדרכו בעצתם טטרורום, כי או רוחה להם עת הזוזה,
כיו לא היו יורעים שתקפה מטרור להם מן, ושוציאו
לחם מים, ולפי שהו בני לוט שבקלו סדר מאברהם
אשר היציל טחוב וטבוי ועיוי וכוכנו נמלטו מטרור
ונזירותה, ולבן רהה חתאם רב, וכוכנו שמת לא קרמו
בלחות ובפטם, נכה לא תקומו אותם לתה לחם אשא
טננויותם, לפן שבצעיל טבע באות הנשחתה והגבורות,
אן ראוי שיחיו כלאים עם הורו אשר ברך ה' ולמן
אמר עד דור עשריו, ר' ל' עד עולם עכ'יל.

ובאילר אמרו העם הגנבר בני אברהם יצחק
ויעקב, אשר צוינו לקבל את ספר תורה זו הפלאל
כל טומ, חסר ואדרקה ורחמים, לא נובל להיות בפכו
טובת, טבלי גאנטול חסף, חיז, לאensi החיל, אשר
הלוּם בקרבר ובשבוי פאני צר, אלה אשר מסרו נפשם
בערני, שבו העם בפחו נשפ, חילם ורעדם,
עריטם וווחיטם, רצינז'ס וטראופים, שברי ד' וטבורי
רגל, בברכיס כישלות, ואין לחם אפלו הילק אדר
וירוע ט' חוליל (נדורים דף פ"א ע"א) ערוביותא
דרמאני מתיא לדיו שטומטיא, ערוביותא הנפנא
מתיא לדיו שיחני וכיבוי, ולבן כל אחר ואחר כי אי
עבורים מלבד נרבתו על עגנינו אכילה, נט' הילק
ישן ובנדורים ישנים כדרי לכסתות ערומיותם. וזה מזווה
שאן עלעלת מטנה.
ואבקש טכט, שאל תשלולו אוחז כטה מספר
היהודים? שאלה בואת לנטרו היה טוורתה בעת,
ואמרו חוליל (גניטין דף ס"א) ובטעז' יוריד סיטן
קניא טעיף ז' ובכיטן רניא טעיף א' ברט'יא
בשויה.

אחים יקרים! ירווע הדערו שטצעוים ועומדים
אנחנו לבכל את אנשי החיל והשבויים, השבטים דרכ'
עירוני, ברצין תורתנו הקדושה, בשעה שאבינו
הראשון ע"ה שב עם אנסיאו טהלהת הכהורה, אשר
לחם עם ד' מלכים, יצא מלוי זדק טך שלם
לקראתו וווציא לחם זיין, וווא כהן לאל עליון
(בראשית י"ד פסוק י' ח) ופירוש ז' הל', כך עושם
לגייעו מלחהה וכו' זיין ספרגנו שם, הוציאו להם
וין לשובי המלחמה העפifs עכ'יכ.

וירוע הדערו שהרבה טאנשי היחיל שבו צאיורי
וומריעי, רחל, חוץ טשוחר תאם, הרבה מהשבטים
אשר בכל רגע כבשע היה ביןין ובין המהו, ונשארו
בחים, לא וכו לשב ליבורת ולטילרטם. כי ענלהה-
הטסלהה לא הספיקו לקבלם אל תוכם, ויעלה על
הננות ושם נושא מקור, לרבה חותם, אשר עברו
בלחין וברחק, בתקוה, כי עיר ייטים והנס בכניות,
ויטה ינוח, אולד וקרע הכריעם ווונשו על אס
הרדם, ולבן עליון חוב גנול וקרוש לאטא לקראת
ולקדטם במקאל ובמשחה, ולחת לדם צירה לדרך.

וכרו אהו שאנחס האלה נדרו מספקים
הלאו ברצין המליה בכל הרכבים שבחוקת סכינה,
לחטוי בהרף נפש עם שנייאו ארצנו וויטמי עליון,
רבים מהם, טוים הלקם עד היין, איןין יודעם
טטשחטם ומיטי אבותם, ואנתני, בעחשין, כל
אחד בערו ובמקומם, גבוח ואון מהיר, צברנו כספ
מהתיכחה של הטלהת (כסרגני פיטום), וחוק ומשפט
קדושה היה בירושאל, בחולק היורד בטלהת וכחולק
היווש על הכלים, ויחורי וילוקו" (שמואל ל)
והנה שס דריזח הלווחים את החלל ואות הבון,
והוושבים על הכלים לקחו חלק, וכעת להיפך הרויז
היושבים על הכלים, הרבה צעריות געש נבריר
אדירום, איליל הכסוף, ואס לא ליזון דהム חלק בחלק
יצחאי לבקשי, אך ורק לבה"ט להטס אוחם בעין
ופה ובחדשה שאינה מחזקה, וההמיכה הואה צריכת
שתחיה פין לבני בירית, ובין לאינס בני בירית,
שפדרנסין

האות שכליה היא, העשר ירבה והול נס' לא יביע, כל אחד יתן אשר מכל אשר נמצאו אותו ונקיים את דברי ישעה הגביה (ק' פ' נ' פסוק ז') הלא פרום לרעם לחם ועינ' מזורים תכיא בית, כי תראה עדום ובסותו וטברן לא מתעלם, וקיים בנו עין — או יבקש בשער אורך ואורחות טהרה עצמה וכו' בטורה ביטינו אַסְטָן וְאַסְטָן.

שטרנסון עני עברים עם עני ישראל טני דרייב שלום, ואת הוא בעניין צדקה, אך הפעם לא טני דרכיו שלם לבר מוחיבם אנלו נטול חדר עם אנשי החיל הרעבים, כי אם מצד החוב הנמר, אנו חיבים להם, ועלינו להסביר להם החוב המנתק להם, לא נדבכה, לא מתחנה נוריך להם, כי אם חלק ריות שהרתוינו אנו, היישובים לבטה על הכלים, והמשיה

חוון יג

„מירוק ושותוף“

פשבט מברכום תודש שבט שנת תרע"ט, מלבד הצער והונגון מוציאות בהסכמה, עוד שלטה לירעת מחלת הטיפוס רח"ג, וכן בתוי החולמים מתלאג והסבמו לזרור הענית, כטבואר ברמבעט וכשייע ס' תקס"ג,

נדע ונתקבון שהוא בנורחתה זו, ואין יסורי כלל עון, ובכן גוזין „מירוק ושותוף“, לחקור ולדעת את הסביבה, אשר בעבורהאה הגדה האת, על מה ששזה זו כביה, הלא לקינו מאר בחומר וברוח, נחלו בליעל יונתנו, ולסתה וזה עז פפסנו חבל מותה שוזן השבל חרב ומחדרים איבת, הקפה התאות קרוביה היא לנו, חילול השבת — בפרחים, הרי דוא בעוננו, קדושת השבת זוזי ושור תורתו הקדושה, וחושפה עצורה הוא לנו לבך השלוות בנו כל דביה, על ירי טברת, ולראבן נפשנו, רבטם שאחינו באים בטהרת לחשוף גומץ חחת החישות, או יאחים הקירינו נועז בחופין, היצילו נפשותיכם, שאם תושיבו להלל את השבת, תחרטו את החומר כלול ותפיל תחתיה, ואנו אברגנו, בולנו אמרגו, אנחנו, נשינו, שעילינו וטפנו, טלית השבת היא נדר סביב כרם ה' צבאות בית ישראל, אל תיסיפו להלל את השבת ואל הדרציו נזרו של עולם, ותגרור הוות ישור איהם, את הנורו בולו בכל העתים והוונאים מלאייבינו ומכל פגע רע.

ס' (ב) אל נ Kunן הלא תופרו כולכם, כשהיוינו במצוור ההחת טבשלה זוזין, דלתי בתוי הספר, גם הבינוינו היו פנוראים וטסונרים לענו גערוי בוי ישראל, ומי שוכת בזוזר, וויהו כאשר נטר הנער את שמינת הפלחותה של בית הספר הבינוי ומלחן פשרה זוז, שבב סחרו אצל בית הספר הגביה, ומצעו גועל לפינוי, האער הוות בא בשבל דר, אין דרכ לגנות יטין וטמאן, בטה יוניה יגע ושם לילות ביטים, עד אשר בא עד טרי נ ענן החהון (אניגווערויומעט), והנה השער פתוח לרוחה לכל הנטורים את שנות הפלחותה, לאכ' טהורוי, הבה מהצעירים כבשו את יוצרם וטסרו את נפשם עז

ס' (ג) קראתי במקבבי עתים, והכחת טנויה של אחד טהוטאים, טרווע אינס גונגן בעט בהתנברט הטחה פאה, כתו גונגן ליפוי מיט אחורות, בעט שליטה החלה רע רחיל, שאסרו למכור עז השוק בענויו ישליט בורי חתימת, שהבנדים האלה מירוק וט שטפי במי זוקה (ושאש מבונה מוחחת להו מהטבשלה), והזדק אתו, שבאמת נטברדים בענויו כאלה שנשאדו מן המהיט, שנהלו במחלה המתדרבקה הניל, וכי נריה לא וורק עלהות.

ואט הדרב בן, אם בבדרי שלא תדבק החולו, צריבים לשטוף את הבנדים, אויל בעט עריה להו נתבון נוירוק ונשטוו מעת ס' את נשותינו נפשש ונטשש במעינויו לולדו ולדרעת, מה חריה האף הנדרול הזה

והלא פסק הרטבאים זיל פרק א' מההבות תענויות, זיל מזית עשה מן התורה לוועק ולהדריע בחזירות על כל גרא שתבא על האבואר, שנאדר על האדר חזור ארכט, והיריעות בחזירות, בלאה, כל ובר שיר לאדם, כנונ' בזורת, דבר ואירבה וביעצא בהן, עוקע עלייהם והריעו, ודרבי זה טרדי החשובה הוא, שבזונן שחביה צדקה זועק עלהו והיריע, ידען הבל שנגלל משוחהם הריעות הרועם להם, בכחוב עונוגותיכם החזו אלה ובי' זותה היא שנגיזים להזכיר האדרה מעליות, אבל אם לא יעוק ולא יריעו וויהו הבל בזקירתה, או שנגה צרה תביא עליהם, כבוי שטחוב, וויהלתם עמי בקר, והלבבי אַפְּךָ אַנְּיִ עַמְּכָ בְּחַמְּתָ קָרִי', בלאה, אם תלכו עמי בקר, על כל אריה שאבא עליים האברוג, שהיה לא באה בעונש פעל, רק קרי — דבר סקרה, או אספה לכם, „חטאי“ יורה קרי עיש' ברכיריו הקדושים.

רבך הלא מותה, שעל כל ציון שלא התבאה

ברוחם והווצר יש לו רב חומר לער את עיניהם של העיריות, נטובן לכלי, וסמכיה כל כהה הבתוחות מאושרוות, ואם לא נשׂא אימתיי אבל מה נאמר ומה נדרב בראותו הנוגנות פשיטים. שמיירוט בכורותם בעדר נזיר עדשים, ועובדים ע"ז בטהרה מידי שפת בשתיו, ובפרט שביהם מלא כל קומם, ובידו נמצוא עוד פרוטה לפופטה, ואם ישבת מפרנסתו לא החסר פרנסתו, ולהיפך, אם מסאנן הוא בהשנתה ה' יתפרק, הלא לפי רבי הוווז'ק כל ברגן דעליאו ותא בויוא שבעא היליא, נמצא דיעז' טרייה שבת ישלה ה' ברכה במעשה ידיו כל ימות החול, ומכללן הן אתה שמע לאו, כמו שנרנו בחרוא'ק בפ', בשלך נבי המן, שבת' — כל מה שטרויהש שבת לא יהו בג' לי'ך וכלה, (כברותה לי' שראתו מיליצת האסוק וה' ברדשת הרב ר' י'צח ניסענויות), ואשר ע"כ המחלילים את השבת עוברים עכיז'טש, ועור אתרה, הגער המלודר — ה' כופר חיל את הקודש עטם אתה ולפנ' מכנה גו' עז' כל ימי חייו, והמחליל את השבת, בכל שבת ושבת, הוא מעביר וטסיר ממנה את אלם אלקסט וטסיר את דתנו ואחר כל הרוחן האלה והחמת המת, עלינו לעילו העשות טרואה ושיזה' ולפושט מעילו הבנורים הזאים שנדרש בהם תו של מות (טערטני ערין נאויאר) בטהה שטפורש בתורה, טהילה טות וסתה' וסכבי' לדרים מהווים ועד להאה ברניל גאנזה ובו על מצוות תורה' ובכדר על, 'בגר' וטפורה' המפרוטט בעשרה הרבות, ועליכם לדעת מה שאטרו זיל' (שבת דף ל'ב) בענן חילול הד' וחילול שבת היה רעה רעה ובחתם כלה, ובני אדם מתמעטם והרביכם משותפים וו', ובולם נתקייטו בנ' עי'יה, החיה רעה ההולכת על שטים שלטה ורבה עגנא בהרציחות האיותות בתשביכה רהיל', וע"ז הרביבים משותפסים, כי כל אחר ירא ונפשו לנוצע בפושא ותמן, פנוי סגנת דרכים נשטע, וכעת נסף בנו, ובני אדם טהומות עז' הטהלה ששולשת בנו, אשר בסביל כל אלה הוכבנו לקבוע העונת בערב ר'ח' הבעל.

ולכן עליינו לספר חנרת, 'שיטרי שבת', והוא שבני החבורה היו טהירויות, ווישדרו להשטייע אלו על אלו, להשניה על שמירת השבת הגלות, ואו כאשר נזכיר את עותהינן, ושלוח ה' לנו עורה בקורס, ווישמע את קול הפלתנו, וירפא את חוליו עמו ישראל, וכדראי מצוה זו שתנן עלנו, וכוללה היא שתרחות, (עין שבת דף י' ובORTH' צפ') אכן

קדושות ה' מיטש, את המטבע שבידם לא ההליפין, ואת יהודים בור לא המיר, אכן היו באלה, אשר לחמו בקרב לכם ובאו בטבחות, וולצערנו — צער האומה כולה — נפלטו בנופלים, עזבו את מחניינן השליכו את דרגני, ווירדו את כבורות באכלל, בתקותם, כי גנומם את בית הספר הגיביה יכנסו לטרקלין ווינו לשכנת פרורה נאה כבלם נאמן, וחיו חיים טובים וגעים, ובכן נשענו לאיוו עיר קפנה בסקס רחוק, שאין סכירין אותו, ועשו מה שלבד חבן, יבוא לשבת בח'יאיל בראש כסוף, ובכבוד פניהם, בטפטום המה ובכירות הדעת, ולכו הוה טלא צער ווינן, וכאשר קבל טמו תערוה שבא בכרית החרשתה, והוא בעת כקען שנולר רט', ויצא רק רבבויה הוה לבו לה' ולבו כחולות רטהה, ואת לבנים בישראאל על הגואלה ועל התורתה, ואט יחולף ויטיר דתו הוא רק לאטס', ואף שעשתה הגער את מעשיו האלה מגען, מכל מקום לאחר שטורען הדקרים, רעשה ורונגה העיר הקדובה אל החלל, אין פית' בעיר שלא יתמהז על הנבלת שעשה בישראל וכל אדר מספר להכירו הלא תרע שפלוינו בן פלוני המיר את דתינו.

(ב') אין הנבר הגעלב מכווים שבאותו לשוןן בערפם בהרי רב, וה התבונני בהחולול שבת בפרהסיא, לא בוישוי מלהינר לבם בעומבי מה שבתוכה בתורה ומפירוש בח'יל, שכל המחלל את השבת בפרהסיא ביעדר עז', עין חלון דף ה' עיא, ורשאי שם שהמחלל שבת הקב"ה כופר במעשי ה', וטיר שקר שלא שבת הקב"ה במעשי בראשות, ואף שבעה הש' פעulti הרבה בוה, וכמסט רוכם כבלום נגנוו את חינויויהם פיים השבת ונחפה' לאנשים אחרים, וכעת טבירים לי' טוביה, ונתקים בז' חוכמ' לחכם ויאהבן', אבל מכל מקום נמציא באלה, אשר העבורי טליתם מסה הובשנה, ואונס רוצץ לנצח מחלאות וועומת הנפשות, ולא ייחיל מלהלל את השבת בנאה ובוג', הלא שבת היא את לעלם, וכמו שביאר הagan, הדרשן נפלא' ואב טגוליות שלות'יא את הפסוק בני ובן בון ישראל אוות היא לעולם (שפטות לי' עז') רחיבת 'לשלט' סובל' ב' פירושים לנצח גם להעלם, לכל העולם כזול.

(ג') ובכן אם נעדיר בכך המאונים את העיריות, אשר שבקו לאומתיהו, כדי להכנס לטרקלין, ביחיד עם העיריות והבאים ביטים, שטחולים את השבת בפרהסיא, שנם אלה עז' טשיותם הם כופרים בה' אלקי ישראל, וככפי הרון לעוברו עז' יחשבען, הלא דעת האחרונים מכרעת, הראשונים לא יכולו לשלוט

חוון יד

„מהומה ויואש"

בחג הפסח תרע"ט, בהזמנה ויואש נורא, רה"ל,
הרן ואברן נשמע מכל העברים. לבי' פתיחתאש חזין
וליחסך לבא לידי התורמות הרות.

סמכויות הננו על אכילה מרוח, כמו אשר בברכת
על המזח נזכיר את גאלתגן, בן פרכינע על המזרע
נזכיר את טיריות שיעבורו, על הפורה סבריפס אנו
קורבן, וכן הטהור, טיריות חינו קורתה וקורבה לנו
ישע יוסי הגאללה, כביש טperfישם, וכן בחרום הוות
אובליטים אנחנו טהור, כולל טהור, טר לנו עד מאר,
טהובוטים אנחנו ביט של דם, טperfישם אנו בין
החיים והותה, אל הרדים נשא עינינו פאן יבאו
ערונינו ואל נוראש חזין, אל ימל לבן, אלה שאתנו
בריש ונפללו, ואנתנו השארות הגצאי נקום ומעד
וחסרי ה' לא תטנו.

יב (ד) קראנו הויו את ההלל, מקימי מעפר דל
טשיות רויים איבין להושבי עם נוראים עם נרבוי
עסו כוכו וחדברים האלה הבה בגדר חוקי הלשון,
וגם בכל דבrios יש באז' ונהם אמרו הייל' (דרורים
ךף ליה) אין לד אלא חוללה, שנאמר מרווע אהה
כבה דל בן הפלך, ויש אשר האדם מלה נינייע ער
שייע טות, והקב"ה ייחליטו וווחוקה, זוש מקימי
מעפר דל — והקב"ה המקים את הוללה שהריע ער
שערימות, זלא דחוק הוא מהשבני ער, טשיות
יריס אבון — האבנן שירד מלבינו ובא עד הרודוס
התחרגה עד חבקוק אשפותו, זטיט השיח יחולט
עליו, ייריס את מול, עד אשר י简洁 מעלה טעלת
וועכה — להושבי עם נוראים — כן גם עלינו לשאר
עמו, לחוכת ער שנכח ויקום פנו — מישיכי עקרת
הבית וכ' — .

והנה בעיה ורדנו בחומר ורות, יאוש נורא
נבר בון, נשכניו לטוטים, מאנורא דמא לפרא
טטוקתא גפלגע, וכורך החבע לעלי' שכט אונש, לא
נדע איך נחלץ מהצעירות התכופות, ואיך ישתנה
מצבנו לטוב, ווילס מסוכנים אגנו, חולין הנגע וחולין
הגעפ', וטבע בשלהה הבן בחול' גנטה, והרו
טשוריטים להטיאו לו עד ותרופה, ולא בן הקב"ה
זה או הדופא את הנגע, וטחוליטים את הנגע, וויש'ה כשם
שהקב"ה מרפא את החולה בחולין הנגע, ואת האבנן
על עperf, מקימי מעפר ול — הוא חולין, וגטה האבנן
טירים על, בן חון ה' לנו רופאות תעלה בענש זונם
ברוח טושובי עירית הבית — ירושלים העקרה טבלו
בניט שאבדה רלי' תקתו, תקوت לידת, בן, אם הבניט
שטחה — שוכנה לבנים טובים, בנים הכתים, שישטחו
אב ואם, ולעומת שער בה נצטרכנו מה טירורתם

בשבוע עברתא, קרא בטר נפשו: יהומים חינו ואן
אבי ובמדרש איכה, ר' ברכיה בשם ר' לו אמת,
אמר לך הקב"ה לישראל, אתה בכחם ואמרתם
לפני, יהומים חינו ואן אמר, חיכיב, אף הנואש שאנו
עריר להעמיד טפם בטרו, לא יהוilo לו אב ואם, ההיא
(אחת ב') וויזו אונן את הרשות, היה אסתר בת
דורו, כי אין לה אב ואם,
ורבויות הקדושים נליאם טאר, מה בצע כי
נדע שהנואש בטרו נ'ב לא יהוilo לו לא אב ולא
אם?

יב (א) אחיהם הווקרים שומעים אנחנו מכל העברים
קיבלו נגר הנגנה הקב"ה בעית הואה, הרן ואברן,
שור ורצח, חמס גונל, איטה ופהה, ע"ה הדריכם ועל
שעים כינה, קהילת קדושות נשמרות טחתה שפי' ה'
ושארית הפלחת נסם ובורחות, ושוליטים איה אלקינע
האם באמת הוא כאשר תלמור אוננו אומתנו, ובניט
שענינו ה' צפויות והשנהו עליינו פרטיה, ובניט
אנחונו לה' אלקינע, ולטח טצאנטו כל אלה

אך לא בטח מדרך האמת, חינו לאבול, עצות
רבות מעגוני, על אשר הסתר הקב"ה פני מתני,
הסתה הסתר הקב"ה השנחתה, ואין לתלות החסינו
בו יתרה, כי אם בנו, אם סוחר מפ魯ס פשת
פתאום את הרגל וקרא שמונה לונשו יש לבורך את
הסבה, שבודאי ידו האחדרים דימתה בעטל' הז, ולא
באה הסבה על ידו, אבינו אב החדרן, זון ופיינט
אותנו בחרטמי ולא עבונו עד היום, ופחים און
בבש רחמי ורטמי פוי, והלא נזר אטונין, הנאר
חטנס פעללו כי כל דרבוי משפט, א-ס אמונה ואן
על, צדוק וישראל, ומוכן הוא שהסבה היא אך
בון, אונחונו גרנוו כל אלה, עלט העליין, עלט
הגולטס מהוניגטס נס בעית בדרר ובטשר, השבש,
הירוח וכל צבא החסמים את חפוקdem לא שין, ואם
נשחטו סדרי עולם הששל, בודאי, שעונזינו
חטו את כל אלה, (זעין בספר קול יעקב ריש
מנולת סופר על הפסוק, "על שם ה'", דרבך נ'ב
בשיטים ובו' תhalbטים קויט) וחוליהו גנו' בבעט ביזורין
ולקריות תנור על הנגנה ה', רק נחוץ לחוך ולחרוש
ולחביב סכת הרבר ובמה לנקן, ובמה נוכח את
ארהונג להשיך אלינו את פני האדון ה'

יב (ב) כשם טבריכים הננו על אכילה מצה, כן

חיכם שהנואל שאנו עהר לענוד טפם בטרוי, לא יהיה לו אב ואם, אבל והמה סיובת לההוולדות בטיש (איבוב ק"ט, ל"ה, כי"ח) הוש לטפר אב, ריל סיפה טבעית שתלך את הנשס והטפר, והמה בירוי ההשנה העלונה, בטיש (כטמ' הענית דף ב') רטפהח של נטפים בירול של הקביה, חלקה אותה הטפר וחלקה אחת לא הטפר, ובמי אחזרש, שיצאה ניראה לנטפהר, להרין ולאלר את כל היהודים, ולא היהת פדרך החבש שום תקוה לעם ישראל להגצל טאותה גוירות, ובכל זאת נצח ישראל עורם והכין רפואה לטפתם, ולא בנלא הכנין, כי אם בהסתה, וחיה אומן את הדסה, הוא אסתה בת רודו, כי אין לה אב ואם, שלפי השכל וגיטוט הטלכות, הלא היה לאחזרש ליישא אשת מדנות הפרתמים ושרוי המדרגות, ט"ט הסבב הסופיות השומר את ישראל, לבען העצחו, וברב כננד שכגן, שנאה אסתה חן בעני המלך, בת בלו' למ', יתמה בלא אב ואם, כן בכל פון ויעין, כסחובא עליך צדקה אל לנו לתהיאש, כי הנה לא יומן ולא ישן שומר ישראל, ובויאו סיכון רפואה בהסתה, ואף כי יהוים היה נאכל מרוד, כלו' טרו, בכל זאת עליינו לברך את ה' על אביהם, ומטר יצא מילק, עת צדקה היא ליעקב וטמנה—מהצדקה עצמה יושע, בב"א.

הרותנית, יעלן על גנקבל מאתם ענן ושמחה, בגב ד' ובעת שרבה עירנו ושם בית מקרשו — בנטטוות—ונלה יקרנו ונוטל בכדור טביה חיינו — הוא החורבן הרותני—וחוחובן הרותני היביא לירוי ספקות, לירוי יאוש, והאוויר היה מלא התאנונות על ההשנה העלינה, פנסו ליטמן ואון עיר, לטעמאן ואון טוףן, ולא היה קרן אדר להאר את החושן — באין פחת תקוה, ומדרך הבן אם יארע לו אויה תקללה, או יש לו אויה חסרון, אווי הוא פונה אל אכיו ואל אטו להושיט לו ערוה זוחלעו טן המצר, לא בן היחס האוטול, הוא בשיקרת לו אויז תקללה או צדקה אנה יפנה לערוה טי יומן ומיט יתמול עליו ?

ולבן כאשר באו ישראל בעת החורבן לעטם עכו, וטבע בים צורה, צעק הנביא עצקה האומה יתומם היינו ואון אבוי כי בנת צר להם בפער ובמצוק נתיאשו מישועה, וסברו כי גנוזו חייו, אין רוח והצללה.

ואורי לאות כיינו חכמי המדרש, הסתרת פנים בטרה מרוביה נראתה אן, והשנתה ה' הפרטית דותה או בבחינת איתוכסיא', ולוחדים דעת מנישן הקובלנא הטוחנים דבריהם כלify מעלה טרוי אמת ביכיהם ואמרם לפני יתומם היינו ואון אבוי

ח'וון מ"ז

אמונה וסבלנות.

חג הפסח הניל לחק יודם רותם.

ה' ה' הו—בשיטוון באן עליו מזידוק הוא את שם שמיים, וכל תפין המדריך מכליין בעניות, הפלג והתנוגים ריבעה אולי מיטוון והבא, על כל גל ונל יגען בראשו (כטמ' ד' ע' קובא ביבמות) וכטמעת רגע יחבא עד יעבור עם, ובכל דרכו יציען לך כתם עס ה' אלקיו.

וועלן הענו הוה, האיל המהן—טמן, המכון הנדול, הנבhor המושל ברחות, בעל הפטון החוק והאטין, השיעע ניג עלי בני ביתו שילכו בתום, לקבל כל הלו' וכל טריה, כל צדקה שלא TABOT נגן, לא לחרגנעם לא לחתרנן, לא לצעקן ולא לבבות, כאשר עשו קפנוי האפנה, וכך נאר כאר מאן הרוך ושעמ' קול צוחה בעיר, הבון שאינה אהון בא על אחר מושבי העיר, ענה ואמרי' מזונטה אמי שאין זה בתוך ביתין', שאיפלו' אם חמ' האטון היה בכירוי לא יטמע שם קול צוחה, ובטהורין בבתי נועי הביבה נפשם, ובוחז לא יטמע קולט, רק מזדרקם את שם שםים ויתעוררו לחשובה, וזה שיטוון, ועלון הכתוב אוטר משפטה רעה לא ירא על כי נגןן לבו בטוח בה', שיע' לו בטחון חוק שבכל לשובתו

(א) תיד' מעשה בהלן הוקן שהיה בא ברך ושמץ קול צוחה ואמר, מובחן אני שאן וזה בתוך ביתין, עליו הכהוב אמר (תמלים ק"ב) משמעה רעה לא יראה נגן לבו בטוח בה' וכו' (ברכות דף ס' ע"א), והרבר מוקשה, בון' נשפט בעיר קול צוחה, ובויאו קדר סקיה לא טוב, ואיך הרהוב הל הענו עז בנטפו' גההליים שווה והוא לא בתוך ביתו ולחופך לאו חוויל (כטמ' ב'יק נ' ע"א). דריש על הפטון וסביביו נשערה טאה, מלמד השבקה מתקודע עם הצדיקים כחות השערה, ואשר ע"כ כל מי ישתע הצדיק קול צוחה בעור, יכול להאמין כי בביתו היה מקרה בלתי מהו, באשר ביתו מלמד בטכיות, ואיך אדר מובחן אני שאן וזה בתוך ביתו כשארע תקללה לאיש מן השק, לאיש פטוט, אשר לא נסרך ולא סבר ולא שיטש תיז, ואטמנתו בה' מצוות אניות מלוטרת, האיש הזה נפל תחיה סבל משאו ואסונו, והוא כי ירעב ותחצקץ وكכל בטלו יבאלוויו, יתרעם מ'ומתאין על ההשנתה ה', צעק יזבגה מאין הפוגות, ולא בן אצל האיש השלם עם

"צורה"—טובות, גיטיפות, ריל שפיכות אותו נ' ב' בסמיון מרים כלענעה, ובאשר תנבעו בין שבחתט יש חסן, הרעה מחבולת בטובה, ואין רע בהחלה, והוא "חרד ה'" מלאה הארץ, כל הארץ מלאה ריק מהסר, ואשרי הטפני, וקורוב לאמר מליצת השם (ברכות דף ר' ע"ב) כל הארץ תלה לדור לכל ים שלשה פעמים מוגבהת לו שהוא בן עיהב (מלבד מיש שם פפני רוכחיה מה את יריד וכ'ו') רשת נאמר צורק ה' בכל רדיין, לרפעים רפי חומר ריערינו לא נבן כי בתבונה משנה עיתים ותחלין את החופים, ונראה לנו כי כביכול הבויית נתה מן הפסול, ועוז ה' את ההנמה ברוך הטעני כי איך זה ה' החתום, הרוחות וחונן לא רוד רחם, וויש "צורך ה'"—הוא נקי אידיק, שדרכות אהב, צורקו של עילם, עשה נזירות עם כל בשיל וווח ביל שט הפסק—(בכל רוכיו) אפיילו בעית שלפי הגראות, כלו רחמי, חסור הוא (בכל מעשיו) ביל ויאצמן הכלל, החסרן הוא רק מצדו, ואנחנו קרויז חטף, קרו הראות, ימינו חרוצים, וככל ימינו על הארך ולא נבין את מעשי ה' כי לפערם נראה את הריחינה והסתירה ולא הבני).

ועל דרך זה שטתי הטעם, שהיה הל כורך מצה זמור ואבכט בחתה, הוא היה מטהיק את מרירות חייו ובסיגו את המזרע בעיט המאה, את השעבור בתקות הגאותה, והוא הל המורה הנדר למד אותו לדעת, בן עשה הללי' אן כומנו, בוסן שבית המקדש קלים, בהלו גרו על ראשנו, וקס ישראל ישב על ארಥו, אין טמן ואין פגע רע, למד את העם, אם יגילו ויתפזרו לאפרע רוחות השם, ורונשו את מרירות החים, לא יתיאשו טן הנאהלה אפילו רגע, וכרך ספה ומיר—ריל שעבור וגאות, צרות ותקוה תאכלו ביה, אל תפיריו את המזרע שהוא מורה על השעבור, מן המציה, שטורה על הגאותה, ואל תרחקו את התקה, ואם תחתה חכה לה כי בא תבא. בפתחה בנטינו אויא.

לטובהו, וכמו שכתב רבנו יונה (פרקות דף ג' נ' ב') על מה יאמרו חז"ל חיב אום לבך על הרעה, כאשר שברך על התובה וכו' לקלילנו בשמחתך, שכל רעה הוא לאם כפרות ורב נдол שחייב להקביה עי' עונותינו, ואזיך לטבוח כמי לאחר פרעת חוב. (הרעון הזה מרובי הלאם פרברי אהה, דגשאי ואחריכ ראתוי שקרבי נאנן פרברי אהה, וורהג' הריך טישעל, אך באשר הוא יקר לי פאר לבן המשנה לא והוא טמקותה).

ומוחיבון אנחנו להאמן שכל דרכי ה', אפילו הנאים לנו לאו טובם, יש בהם טוב ובורך בהם אושר, ועין בספר קול אומר קרא' דרוש ייז' לחיה', בכינוי דברי חוליל (פרקות דף י' ב'), כל שלא אמר אמת ויזיב שחרית, אמת ואמונה עברית לא יזא יודי וחובת, שחרית הוא לנו ליטם הנערות יומי הצלחה, וטרביה הוא לנו לדרכו הום, להשלמת הצלחה, ובימי העשור צרך לחוק את עצמו שישאר על מטעמו תורה וורישת, ובימי העוני צרך חוק ביזור, שלא ירד טפרכטו טענד גנטה דרך האמת, ואמת ויזיב לא אטר. וכן יא ניסח בעוני וויה זמן רב בערבות, בערב שמש הצלחה, נסן כן לא העשר מטעמו היזוני ואמת ואזונגה לא אטר, לא אצא יורי ווובת, יורי חובת האמונה, החיב לבך על התובה ועל הרעה בנוסח אהה, והcobש את ברכתו, המסתפק ברבר וואה רך רע בהחלה, ואני אטמן שמען יצא טהוק, האשיה הו איננו שלם, וחפץ ה' לא האליטה בירוא, בימי הצלחה והשחר, בעית קבלת הטוב יש לאמר אמת' אמת' נקרה כל דבר הנלה, וויש הירוחה, יטם הרעים והטרים יש לאמר אמת' אמונה הוא דבר בכוסה ומופלא, ואנבן שהויא נ' ב' לטובתנו, וושיה (תהלים ל' ג') אהוב ה' צדקה ומשפט, חסר ה' מלאה הארץ, מקביה' עשה עם הארט

חוון ט'ז

"הַרְגֵּן וְאָבְדֵן"

באור ליום ב', בז' לחדר אייר, שנת תרע"ט סר עליינו מר המות, כי נחרנו ונשחטו ר' י"ל ירי חבר רוצחים, בעירונג, שלשים ושנים יהודים, והובאו לקבורה ביום השלישי וכבוד הרביעי, ובזום ה' קבענו תענית יווכ'ק, ועורחותי אzo ספדר מר בתי הקברות ובכתי נסיות.

(ורפיה ט' פסוק ט'ז) כה אמר ה' צבאות, החבוננו וקראו לפקוננות ותבאננה ואל החכחות שלחו ותבאננה

יב א') הטקון הנדרי, הנבוא הקירוש טרhom, בריאתו את חורבן הבית, חורבן הארץ וחורבן האומה, אטר:

בifthם, להחבה רגע, עד יעברו זעם, ולא אבו, וכי הרוצחים בעצם לא מעבר לים באו עלינו, והבה שכנינו הושבים אהנו, ואיך נזהה בעת עם הרוצחים והשורדים בעור אחר, וכי אין בערתו

ולפי זה עיקר הביבה לא על שלשות ושניהם חיל הנשחים והנחרנים بعد הירחות מה בערונות, הרוגים האלה הקורושיםពה, עד החצב להם קבר, מהה יוכירנו את חורבן האותה בילוי, אך כל עם ישראל בכלל, ויהודי רוסיא ואוקריינא בפרט, מהה בסכנה נדוחה, כי יום רתרתו מירובת תסמנה שעירות רашנו ונסם לבנו בקרבונו משפטועית הרעות, מהשרוריה בעיר יעיליאוטנארד, משערקאמ, סטלאן ועד ווער, כמה עשות אלפיט, גנגוו לפוי שאלן ונפלו כללים מרד ארי הפקום או הסכיבה, ויעיר והמרבר וזה בא, ומלאך המשחית עוד לא אסף את ידרון, ועוד מעת ותרכזנו הרעה חילולה, נחים שלו ושקש באווע ער או עירה ברוחב ההרוות, ונונה שער מהחולל ועל ראש היהודים יטל, מסים כנישרים רוכבי הפסופים, באים בערים ובריעש, צמאים לרט ארט, דס יהודים וחמסו וטרפו ואין טידם מציל, ועפערנו יוול טים, נכבה ביל העונות, וכטמאר מלפנקן: איכיה עיבר באג, לא אמר העיב — בערב, אך רל שהחובנן הטעון הקודש, איך התקוררו השמים עבעיט, ואיכיה יעיב בעתייד, ומזה היה ער, (שמטהי) ולכבות על העותה, על עב הענן הפרוש על שמיינו בעורה, זו היא בביבה נוראה וצינכה התבוננות.

(בג') ח'יזן היהו הטה כמו שתיאר את צרת איוב בעל ספר "ג'ור הנזחן" בהקדמתו, שפרש הפסוק (איוב טף ק' פ' יז') אריך עפתה כמו אופל אלומות ולא סדרים ותפעע כטו אפל — רוח הינון נסך עיי' ראש איוב, וציד את חשבת חייו באופן שבילה מאור ואמר שבלל מקם אשר יפנה הוא חזקן וצלטוני, בחושך כפול ובסכוף, וויש' ארץ עפתה כמו אפלן, אך באפל הכלבו נדול נס העור יכול לסתטש ולנסח, לטזואו סדרים, אבן אצלו, "אלומות ולא סדרים", ולאחר שנבר עליו רוח הינון בצעירות משונות ביתורה אשר הצורות דראשיות הם כןין לנטמת הצורות האחרונות, המשבחים את הראשנות, لكن אמר ותפעע כטו אפל', שחשכת הצורות הראשנות הטה כטו רוחפה, כמו וריחה גנד האזרות האחרונות.

ח'יזן אונז בכל דור ודור חיל שרדיפתו, נסבול הרבה מאר משנתן עולם לעס עולם, אך המה כויהה גנד שנות ראנז רעה, שנוטה תפלהת החותק, אלפי בנים ציאו ואוים, ברוב ערי ליטאopolין, רבר וחרב וגבב ושבי ומשוחרת, כטשרה לחץ הנגנו, כל טר נשפ' וכל כוקה שחין ישילך עילגנו, ועלי מסע-הטסלה, על אס-הריך ריקם פופחוים יעיבורו פטנה לענקל, פשיטות היהודים ושולבם החזאית: עצמותנו נפכו לפוי שאול, וכל הריך לאורך הפסילה

ותכאנא, ותמהרנה ותשאנה עלינו נהו, חרדנה עימנו דמעה ועפערנו يول מיטס וכו', והדבר תסוה, אוו התבוננות נחוצה בשעה בו, ה策ות הי' נליום, ומזה לההובן בסב

הלא בעת רואים א nicho, שנטוטו ביום אחד שלשים ושיים קברים, אשר ננטטו בלא משפט, בראותנו את קירבנות האדם הנחרנים והנשחים, אם איזס שאנשע באחד, וחבכות ויחילות קורעים לבוכות וטיגעים ער ליטמיים, אוו התהוורותן מן החוץ נחוצה לו עוד, בכדי לשאת נהי' ומכב' בעת החורבן, שמחאות הרומים היו על כל שעיל למת קרא הפסוקן ירטיה ע'ה, לההובן שלל ידים יבואו לידי בכיו

ובגאון מלפיבים זיל ביאר בארכיות וווחן דבריו הקדושים, שלא על ההדרינה בלבד הי' צרכיס לבכון, רק בתהובנו על טזב האומה על רוחת הארי, על שרירות הפליטה, שמעתה נמל' המשכין ונסחרו רבבקת, ואיך יחוון חותו טרכ', ופיו יודע אם יהיה לחם הקומת בנאות, וואת עירק סיבת הביב, וויאת קרא הגביה מנהחת בדו', התהובנו' טהרו וחוושא, קראו לטמונות ותטורנה בעור הרוגנים טונחים ותשאגה, עליינז' נדי — דזוק עילינו, על הנשארים ביחסים, וויעי הכרה הווא, הכרת רוע טעטדרו ביחסים, תרונה עינינו דמעה, על מה שעחריר לכאו, עליינז' בגלות המה, ועפערנו يول טים, בשעה שהאריך חשב, מטהובן, עפעריו גנוריה, ווועט עבירות וטקבוצות, ובעת הפתחן يول טים, משטבונן בעת נראה ההרוגנים, טה ששטור בעדרו, אויה רודות פחכים עילינו, או תרנה עיגינו דמעה, ואנבי מברון ואסיד התהובן נונו תנז לבכם לרבנן מצבנן, וווח שטטור לנו להבא, אויל נרפה את המותלה, אשר מהה גנרו לפוי שאול, אוו ההרוגנים המונחים לפנינו, ואלי המלה הוחת דבקת נס בנן, החיל עיד כהוים ולא נסכו ח'יז נון.

ובן אוחי הירקיטו לא באתי הפעם לעור תאניה ואניא, להזיא מעיניכם דעתות, על אלה ההרוגים שטונגחים לטזינו על בייה'ק, שנרצחו באופן טבחה ריל, כי כל זה אין אתם צדיבים לחהטעלויות מן החוץ, כל אחד בראוותם את הקרבנות העבוריים האלה, ובשטע את דרכו האבות, הבוים ותקורבים של חילו הרב האלו, שמה ישבנו שני אחום שנשפך רטס באחד, איזוטם, טטרונטם, צזוניטם, טזוניטם בכל העיר ב'ז'יטודס ותנרגתס היירה, שמה ישבנו בעמק רפאים צערוי יטום, ובנדס אש ואשוחן, אוח ואוחות, ולב מי לא יתפלגן, ונס לב האבן יתפוץן לדיסים ושבורי שברים, אך רוק על דא Ка בכינא, רק על ואת באתי לעורר אהובך, התהובגנו נהובון היטוב ייך ח'יזן ער היומ, מי הנון בעיזו רוכס טאננו הצעיר את שכניהם הנוציאים, שיגנו עליהם, להכיניס בתוך

הטעוף שעה עליה מהגנו רלהדרם הגינו בעד לאחריהם, ובפכו בדרטם את הנשארים, כן ראיינו גם אנחנו, בן אדים יושבי חוץ וצלמות, שואפים לרדת אדים, דט יהודים, דודים, רוזחים, ריצים הנה והלום בעיניהם בעורות כלפודים, מתרפרצים אל תוך בית היהודים, יוקירו אונוש מפם, ברוב הפתחים כסף לא לדרש, ולא הועל הון בזים עברה, כופר לא לתקח, תוקף הרגע, ואחריו הרנס אוד או. שנות בחזרה, במעט נח רוגם ורצו הלהאה לחצ'ר הקרוב, וגם שם בלאבכו והציריך בידם ונשקי את גרגלים (כטו שעשו הרבה) עלתה פירום להנצל מסלולי חבלה ומשחתת האלה, פגנו שכבר נח רוגם, ומוכרחים אנחנו כולנו להרוות, שהשלשים ושניהם קרבן, בהם נח הדורשים את רוגם, וכפרו הלהה בערני.

ובכן נרע שהאנש האלה קרבנות צבור המטה, נרענו, נשחטנו, נרכזו ונטרפו بعد בולט-חitem – ניב (ח) היום, הם הנפשות הדקיקים הקירושים, נצבו נר, וחוותם ברול בין החיים והמתים, ותעדת המנתה, ובעיר דם הנקי מטפסף, בעוד שלא נקשר, עליינו تحت כופר נשך, לתה ערוה הנחוצה להאלמנות והויתומים וקורבי החלל, אשר על פרנסתם חז'ו אלת, וערעה נשארו באלו מון וטחיה, ועלינו לבך בלב, דין האמת' ושהחנן, ולפיכך נחוץ תוקף ליסדר חברה (קאמיטעט) לפנים אה אלג, ווש רמו לות, לעונ'ה, בדרבי חוליל (שבת דף ק'ה) אשר מבני החבורה שמת, יראינו ביה החבורה כולה, ייבכו, אלא יראינו, בוה נרטמו שכל החבורה כולה צריכה, בלה' רדר' לדר' לבו, הסביר' ראש וחסידי' אבר, לה' ג' הענוב'ת' לאנחות, והחוב' קדוש על בני החבורה להוציאם ולהוחזקם, ר' למו להאות'לים השבויים מחר המתו, כל אחר לבתו, הסביר' ראש וחסידי' אבר, לה' ג' נשחרל לבו' יחסר לטו' תוקף לחם וטשלת, ובכן אחוי לא דבכה' אשר הפסוק אחר ג' יומם, היה העיקר, כי אם (הראנה), דנה בעוד מלחמת התנינים הנשארים בערים ובחופר כל.

ניב (ו) עליינו לעשות ציון על קברות הקדושים האלה, שלא ימחו מוכרכוננו, ומה הציון הלא טנד' ליפיד חברה (קאמיטעט) להאנחה ולתנקן בורי משחתת ההרוגים וההשורדים, שיוכלו לכה'ת לשבח בות ולנכונות את מתחם, עור לעשות צין לנו והוא; על רבר' רות שאמורה לחמותה, באשר תלבי אלך וכו', אפריו בדורש גנטו, שרוח אסורה לחמותה, באשר תלבי את חמוטי העבריה – נם אגסי אלך, כי אין דרכן של ישראל לבלב לתבי טווארות וקרקאות, בזום כל ישראל סובלים הרפת רעב, ואנו נס אלן שרעב לא ידען, לא תעננו לכלת לכת שיריה וחומרה ריקור, שיקוק קולות ראש, וכעת אחין צדה' יונין מצאונו כל ישראל טובע בזים, און לופר שרית, רם אונינו נשלף כסים בכל חבל הארץ, מי הוא אשר יונינו בנטש'ו להעתגע ולשטייה, בעט

יסחבו הכלבים את כפירינו, וזה שבאה אליו נברית ובכחה ברמות שלייש שבנסיעה על מסע-המסילה לא יכול להראות אוך שהוכו העברים וסחבו אותו, וכל בקשותיה לפני השודדים היו לא הוועיל והצעיה לפני שארכו בבחוי בנסיות, שיחרו היהודים מבלי לטסוע על העמלות-טסע, כי סכנה עצומה כרוכה בזה, או' ואבוי לנו' חוקות שנות הבינים, תחיה ותית שביט' עלינו, הכליה עושם עם שארית יהודת

ניב (ז) או בהיות המקרוש על מוכגון הקיריבו שם קרבנות יהודים וקרבנות צב/or, ונס בעת קרבנות לא בטול, בזמנים קרבן מן הבקר וכן האין נkirב בעת קרבנות אודם [קרבנית יהוד], הוא דבר יום בויטו, סביבאים ומרקיבות בכל יומ, זה ייבא את אבוי, את אט, וזה את אשוח, את בנו, את בת, נס נסך יסכו על ימי, נסך דמעת' ותוחות] ואלו תקרבתן העצוברים פה, הטה קרבנות צב/or, אנחנו באשרו המעד עמודים בעת הקרבת קרבנות צב/or האלה, שלשים ושניהם קרבנות בזים אחר, אך נוכל לאמר ידרינו לא שפכו את הרם החוז' ועוניינו לא רואז כפר לעטך ישראל, ועל התן עור לשפק רם נקי

ולפנ'י הקרבנות האלה מוחווים אנו להתודות פעוק הלב, בן ואולי ברוב עוננו נפל' החללים האלה, קורם שהניעו ומונם, וכמו אשר צוה משה, בפייתן שני בני אהרן, ואחים פלי' בות ישרא'ל יבכו את השරיפה אשר שרף ה', השרופה איננה טבעית, כי אם מאת ה' אין השיטים, עד שני אח'ו, שנשפך מזאונו, כתום באו עליינה, ועל שני אח'ו, שנשפך דםם לאחר המאורות לוקין (עין סוכה דף כט ע"א) ששח קברים תצבעו בער' שני אח'ם בפלהים זבער שני נסיטים, אי' לעז עלהה בפניה לעיניינו ושפוך דמי אח'ם אויש ואשתו באח'ת, ועל ביזיא בות המאורות לוקין, שמשתאפע' גנבה, ואך נשקם, ואך נשללה וה' סמיה' פנו' טמן ובלש בעס' את רחמיו המורבים, והיינו למטרם, מפיטים אנחנו על החללים, מירירים דעתה, לא רק בכרו להשתתק בצעיר חברינו כי אם בצערנו אנו העולמים גבו ולמשחה.

ניב (ז) פן יש בכםachi שורש, פורה, ראש ולענה ובכרב' הוה אשר תראו תיראו הום, איןכם מאmins עוד שוקרבנות האלו, קרבנות צב/or' הם, וכל אנשי המעד העודודים עליהם נזיכים להתרחות, וכל אחד מהבטו עליהם יעור ליטין' וורדים תאניה ואיטה, יתבונן עליהם ויחסב בלפ', אבל הוא שחש' וועמד להחקב, אוכיר לפניכם לדוגמא מאPUR חולין ניג' ע"א) וחובא להלכה בש"ע (ירוד' פ"ט ניג') קטע רישיה דדור טנייה' נה מיטחיה', אס פרץ הרום בעדר, או נרחק עצמו בלול של תרנגולין וקטע דישא דחר' מיניה, אמרין דכבר נח רונינה וגשתק' חסתו, ולא דם את האחדים, והאצן או

ישמע נם הוא, ושב ורפא נם לו, ואם כן נשעה גוכבל עליינו, בקבלה גמורה, גראה את ישרתנו ורשותנו תסניינו, בזאת נכפר, ושתורת שבת חועל לנו לתקין את נשתנו את נשנות הקדושים, וכל אחד מאנטו ורנישادر היטוב כתיש חולץ בתרשל בשפטים יהורי אחד, דותה, כמו שמכים כל הכלל כלו, ועוד נבוא לטורת האחות, יראה כל אחד להרניש צדר הכלל, ונשחר לפעול כל אחד על חבריו, ונשחה ניב עצת חוליל (שבת ר' פ"ז ע"א, חולין ר' ע"ז ע"ב) אין שBOR פורתי סקורי בסקירה ומטענו באבני, ושים מטענו באבני כי חולין דילוחש חילו (טרופ שמו הוא פפלי רשיי), ידו ההפסק טבנה את האדם בשם ע"ז השורה, וכן כל האותה הירושאלית מבונה בשם אלין, ועין תעניתה ה' ע"ב אילין אלין בטה אברך, ועין חולין ר' פ"ז ע"א גפן אלין ושדרל וכ' ע"ש, וטשר פירוחיו קודם ומני הח רוח המת הולדים, הכהות הרעננים, שאם לא השירים האילין בעודם בסדר היז טבאות התוגיה הנכו, וטה הסנotta לה, לטרוק ולצבע את תוארכו במדות טובות וישראל, שייהי ניבר לעלינו הטפוז היהודי ע"ד הלשון המתגאה בכחותה רף ייז ע"א לא כחל ולא שך ולא פרוכם וועלתן חן וצער ברש"א בחאנין, ולהשיג את העצב והפניטי האמתי (ולא רק בחיצניות) ונם לטען אותנו באבני, באבני וברון, בתורתנו הק' שנקרת לוחות האבן, התורה והמצוות, (ע"מ פ"ד כ"ה) (סוף ר' ברבי) אם שמי' מספר אמר ר' שיד' ר' פ' כ' ר' רק הוא הסב הרדמים בענין אחד לנבר, ועין בטמאר וזה בספר מספק דריש). ובעת שלקוטן פאר בעיה, אילינו נושאר את פירוחיו, עליינו לעשית הסנולה היהא, לטען את האילין—ואהו מה—babim ר' ל' אבני שני לוחות הפה, וכותב בהם שטירת שבת, וזה היה העזה היוציא, ואת אש נבל טנדזן לעשית ולהתקן, וזה החטב בעיניו ישתח, ולא יוסוף לדראה אותנו עוז. ולא יוסיפו עוד בני שללה לעונתנו ושלומם יהיה לנו, ולכל בית ישראל מועטה ועד עולם אמן.

ובעת שלקוטן פאר בעיה, אילינו נושאר את פירוחיו, עליינו לעשית הסנולה היהא, לטען את האילין—ואהו מה—babim ר' ל' אבני שני לוחות הפה, וכותב בהם שטירת שבת, וזה היה העזה היוציא, ואת אש נבל טנדזן לעשית ולהתקן, וזה החטב בעיניו ישתח, ולא יוסוף לדראה אותנו עוז. ולא יוספו עוד בני שללה לעונתנו ושלומם יהיה לנו, ולכל בית ישראל מועטה ועד עולם אמן.

שלכל פנים קבצו פארו, נחוץ להשתהף בצער רעינו ובמשך שלשים יום ננוהג אובילות, וזה הוא חזון השנן.

(ב') ושני הדברים האלה: יסוד חバラה לתמיהה, (וניהוג אובילות), Cain וכמעט הטה לפעל השכל הברי, להושיע את דבריו רוח, וגთינת צדקה בוטן הזה נם הוא לא כבר קשה כל בך, מטור חפסח היז, מפזרים עלת כל רוח, ובתוכם נם לדרבר שבזקקה, ועדר בעת בזאת נתנית דרך הוא בשובל טבויות, וכןי אשר רחמים נוחוצים לנו, רחמים טבויות, ולמן הננו מרחמים על הפראי, כדי שירחמו علينا מן השיטים, ולו幽ר או עצם מלכט לכתיב שוק במשך שלשים יום, הוא רך נדר, העדר התאהה, ובואת לא יושע עוז ישראלי.

ולמן אריהב עוז בנטשי להצעץ לפניכם, (תבנית ציון) על הקרבנות של צבוד האלה שחתוליו ברעתכם מן יום שיק הבא והלאה, להסניר את חנויותיכם זבחי מסחרבים ביום השבת, בגין אחד יוצא סן הכלל, שלפי אסונתנו, אי-ਸמותה שבת הביא עליינו כל עקא ובכל מרעון בישין, יון שוה הוא סוד אומנותנו, והאמונה הלא יקרה היא אצלנו, נקל היה לשנות את השם ולהאנצל, וכן בן עשינו את שמו לא שנינו, גם בהיות חרב הדה לעניינו, על שאלה הרוצה את הנק' יהוד' ענדנו בן ועלינו להראות לכל העילם, שהשם הזה יקר אצלנו ובונפכו קניינו אותו, ואך נפתח את החנות, ומכל את השבת פפרהסיא, ושלט על פתח החנות בשם יהוד', ולמה יאטשו הגוים? ואקוות כי לא יושבו אלה לבטה, ואומנתנו תנבר חרילו.

(ג') ובהתוונת את חזון היל, ציון שפורה שבת, על קברי החרונים, בעת שהקדושים האלה יביטו בעיניהם המנוקרים, יביטו על המכוב שעיל ציננס, לוכד ההרזנים התקבוריים פה, הגקוברים בשטוחם, בטלחה חילול שבת בעיר', אם עיי מיתם נעשה תיקון גדול בות, תיקון לכבוד המתים, ינחו בשולים על טסכבותם, ונם האינו מטהן החפשי, בשמי, כי ע"י סירה מתו ביט השבת יהיה תיקון גדול בות, תיקון לוכד נשטת ההרגנים.

ח'זון י"ז

"ה' רוף א יך"

בסוף ירח סיון שנה טרע"ט ביום תענית צבור
שנורגן ליום שלשים מההרג הרב בעירנו הניל ועל
עם ה' שנפלן בחרב בעוד הרפה ערי ישראל.

ובקילוגניה דבראו הסטוכה לעזירנו נהרגנו אחד ותשעים איש, רהיל. ישנם בני ארם חלושי המונ אשר כל ימי חייהם ישתתשו ברפואות וסכנות, לטען הקל טליתם.

אחר הוקרים לא הספקנו עוז למכות את חלוניינו, חללי עירוננו, והגה צרה חדשא, שטעה קרובה, הרן ואבורן בהרבה ערי ישראל המרוביים באוכלוסין,

והנה התה אוי ואבויו שור ושרבר כחותם באו עלינו, והכירח יטום אחריו שבנו טקיבור את מתינו, אחרי אשר ניתנו הרוני מלבות (ודון). בטכפר שלשים ושנים נפש, לקבורה, למחרת הום ההוא ביום ה' עדר'יך סווין קבענו תענית, וכל בותנו בוגרנו היו מלאים מפה להפה, והחטלו תפלת יום כפורה, עד קפטן, צפנו ובכינוי, והנה עוד העם בחוי החם צום וקוקל תענית וחפלה, עוד העם בחוי בוגרנו מלאים, בעצם הום יום חל, והחנויות סונגו, עוד העם אמר לנו להחנן כלב קרוע מפורחת, ובאננו לפניו רופא כל בשג, גושא חלינו וסובל עוניותינו, אנא אב הרחמן! שלח רפואה שלמה לחול עף, המזיא לנו עור ותרופה, הסגולות והרפואות שבלנו טאקך לפניו יורה יטם על יורה אפרעה חזרים עד יהוב'ם הבעל, לא הטפיק לנו נס על עני שביעות, החלינו נבר פאה, ה' ירחם.

Ἄχις ικρίσιον λα ἀσφατι ἀπεβατις οἷς, γέραι
λιουρ ἀπεβατις λεβατι, ἡλα λιουρ λε βρι λιγο
հայա մլակա կլհ, սկր բոնտ, լպօլ սլ լեբոն,
լեսն դրս, շլա հաւնիս հավբո թեբա սուրիս,
հայք հա հաւնիս հլե, սովիս մորա աշտ
բարու լե շլ արմ, (ען բրביה ור' ו'), լհաշր
և լպօլ ու լե հաւնիս շլա լըսոհ սל սל շտ
հսւսիս, լհամտն ստոն ամոն բցְל ծבר հրօշ
լո, և լա լհօհ բցְפ, և ծבר ցնյ հոմն լրդת շան
լո լըսոն սל աբוն շեշտօն (וְאֵת הַיָּהָה רַק
հարտה, հարטְהָה אֵו գְּמָתְרִים כִּידְה' հַטּוּבָה עַל
րָק շְׁבָחָתוֹ לְצִינָן בִּילּוּטָו).

טעליהם המכובב, ולאלה, לכל אחד מאטם יש רופא שלו המומחה לוותו דבר, אשר בוחן וברק את התחללה, ובכובא אל הסטטוטים ורופאות חולה הנחוצאים, וכבהה טרטראטים החולמים התמידים במקש השנה, ווקלו את מכובבם, ברוב או במעט, ובטעש השנה לא יראו את פני הרופא, והוא נס הוא לא נראה פנייהם, ואם יקרת, כי יכוא חולה כזו בגבור חזי קב'ת הרופא, לפלא הוא בעינויו, מתחאה את שואל בשלומו, ודרש את הסוכב שהביאה את החולות, בטרם עבר עלי הפעיר, ושלא בזון הקבוע, ואם יקרת, כי יבוא חולה כזו לבית הרופא כעvisor יריד יטם, אן, הרופא הנאנן, הארכוב והחביב מניה את כל החלום העומדים אצליו, ודורש תיקף בשלום החולות, הבא שלא בזון.

כן אחו חולין אנהנו, חולום תמיורים, טפנו החאיינו גלונו טראצ'נו, ונתרחקנו מעל ארמתנו, ואנו אנהנו יכולות לעוזה בסובת חלינו, מום ניחנו מרhom חולום הגנו, וככל ימי חיינו, שורה ארוכה של סכיות וסוריין, עד כי מלווטרו יסודות גנחות, ורופא יש לנו, רופא כל בשג, ה' רופאנ, לפנו גנשור ביראה ופחר פעם אהת בשנה, ונסדר לפנו את עניינו חלינו במקש השנה שעברה, והוא הרופא המומחה יתברך. מעביר אשוטחינו בכל שנה ושנה כטיש, כי בזום הזה יכפר עליכם לטחד אתכם, טכל חמאתיכם לפני ה' תטההר, ביום הזה, הוא יום הבפורים מקבלים אנהנו את הרופאות, ואתה השקיים, רופאות תעללה לחולו הנחש, על משך כל השנה, עצוז, סגולת, ותעלות, אך להבחן ואין לךך את לבנו הקשה.

ח'זון י"ח

"גָדוֹל הַשְׁלוֹס"

בשפת טבראים ד"ח אולול, בשנתה הר'ע"ט,
תגונה עטקהה בלי מזרום מכל העברים.

ו' ע'יא מנין שהקב'ה מניה תפילין וכו', והגעין הוא בשם שנחכו מניהון תפילין ננד הלב והחט, כרי שנקור תפיר אהבתו ויזהו, כן גם הוא יתפרק בכוכול, מניה תפילין, בלוטר וכור תפור אהבתנו ושנאנו עמו—עם הטיווח, ולפיכך אמר, ביטן שארם מצער, שאין בלא ישראלי או ארץ ייחירה, שעשים רצונו של קיום, מכבדים ומתייחסים ע"י בח של מעלת, באלו אינו יכול ויהפרק להוויב עמדת, האחים שאינו עשה רצונו של מסקט, סיטה הום הוא בעצמו את האגנו ולא יכול לקל את החשעתה, וורען, לפי שהם מקומות של הנחת הפלגן, נס הא יתפרק מניה תפילין בדראיה בטם' ברכות ד'

וילך

(ג' א) איר מאור, בשעה שאדם מצטער, שכינה מה לשון אוכרה? קלני מראשי קלני מורי, אם כן הטקסט מצטער על דמן של רישעים שנשכח, קי' על דמן של צדוקים (סנהדרין דף ט'ו), ועין בדרכיו שאום מצטער, שפערענות באין עלי בעונו, באויה לשון היא [חכינה] קובלת וסתוררת עליז'ו קלני מראשי קלני מורי, כטו אדם גען יען, ואסר ראשיו כבד עלי וזרעו כבד עלי עכלי, ועין לנטאנן בעל חורת חיים, הובא בעז'ן ווסף, דילך נקט ראש ע"ז, לפ' שהם מקומות של הנחת הפלגן, נס הא יתפרק מניה תפילין בדראיה בטם' ברכות ד'

לשיטה כי באה ידרו כל ידים כל מתחום תאהו
חבלו.

ניב (ג) והופתי לך עפ"י מה שפירוש בשני לפט
(על תלמידים) דברי הפסוק (חושע פ') חבור עצבים
אפרים הנה לא, ודרשו ע"ז בפירוש רבא פ' נה, ר' אוסר, גנול השלום שאפלו, ישראל עכדים עין
ושלום בינוין, אחר הקב"ה, כביכול, אין יכול
לשלוט בהם, בין ששלום בינויהם, אבל משנהלך מה
הוא אומת, חלק למס עתה יאשטו (חושע י') ובודאי
אין להבן אשר בעד השלום שביניהם לא שלוט
בם לשלט בעד מעשה הרע, וככלו מוחל לגדי,
דהא אמרין ב"ק ר' נ' ב' האומר הקב"ה ותרון
ייתרו חיין, שנאמר, האור תמים פועלן כי כל דרכו
משפכו? ابن השלום מסיע, בוכות השלום ישובו
בינויהם, סאייך הקב"ה אפו מלגבות דיליה, ואלו
ישובו וסדרה הרין לא יכול לסתור, כי במקומם
השלום אין מקום לסדרה הרין, אכן אם ח"ז במקום
שלום יש פרור ומשפתה, או יש מקום לסדרה הרין
לסתור, ומתרת אריבת אפים תקצר מלחייב, וזה ש
חבור עצבים אפרים, אם אפרים החטא המטה עצבים
ובכל זאת מדרת מובה יש בו "חברו" שלום ואחרות,
או הקב"ה מאירך לעזיו אפן, אולי ישב, ובעהר
וה הנח לו לעת עתת מלגענו, אך אם בעל העצבים
הזה עיד, חלק לכ"ז, ריל פירור יש בו, או הקטני
గנול עליו, עתה ר' ל' חוף יאשטו, מרת הרין
אננו מכהה להעניש.

ניב (ג) הנה ידרו מה שאמרו חז"ל (יבמות דף ס"א
ע"א) על הפסוק, ואינה צאן צאן טרויו אדם אדם
אתם קדרין אדם ואני אויה"ע קדרין אדם, ובאיו
בחוין ייא מספורי זה, שבונחם הורתה, לפעניהם,
דאנתנו הירוחים שניים מכל האומות בטירות וברעות,
וכראטירין (ביבות דף ע"ט ע"א) שלשה סימנים
יש באותה זו, רחמים, בישנים, גומלי חזרם, אנתנו
כולגן, ההו כולגן, כמו נוץ אחר, גוף שלט באיברים
טיויריים, כל אחר מתנו אשר אחד לתינוי כלול,
וכמו שבל הנזוץ מרגיש ייכוך בחוליו האבר האחד,
בן כל אחד מישראל מרגיש ביסורי רעה, ולא בן
אויה"ע, הם אינם מרגישים בצרת רעה, כמו
טרגוניים אנו, עיר"ש אורהן.

ובנהנחתה הואר נוכה להבן את דברי חיל
המוחץ באנש דרבינו [אלא כי הוא רק בדור התלויין]
בשבעה שארם מצער, "הארם" שכירשא, השם
המיוחדר רק ליישראל, אום אתם, ולא שום אומה,
והאדם שביישראל מצער, ריל שיט פרור באירועו
קאה והשאה, ריב ומשתמתה, הגבינות מתרוצזים
בקרבנו, מלחמת הטפיגות, אויה"ט יספל כל הכלל,
ויש טקס קבע הרין לסתור ואין ותו, ואין
ארך אפים, וככnil וחיל' השכיהו בלשונם קרא
להקב"ה, כאן בשם "שכיהה", בעית שאנתנו במעלה
העלונה, וה' אלקין קדוש מטההך בהוכנו יוכנה

ולכן השכינה קובלת ואוטרטה: קלנו פראשי קלנו
טורוע, כלומר מקומות הנחת תפילין (אם אפשר
לאחד כן), שהמתה רוטמי, אשר בגד, בהנחות
ובכונות אהבתו ויחודה שעשו רצון קומו, זוכרים
את עצם, לבואה לכהן ה' ויעורו רחתי, שנדרלו
חדריו וככמ"ש עמה גנדל נא כה ה' וככ'ו, ובאמת אין
עווש רצונו או בכוביל, באילו ראש וורעו בכוביל
עליו, בגין אין להטיב עביהם, ולברוי התה' אלה
כינן גם הנגן בהנחות האמת איתין.

וא אשר נתבונן אל המאמר הזה אשר לנדר
עינינו, נראה כי לוטה בו כל מטריות החיים, כל
הigen שביחסים, חיז העבריים במננו זה, זהה ה'
לייעקב סבכיבו צרי, טוקפים אנחנו בענינים כבדים,
חווש וערפל וסוככונו, בעיר חושך, בין חיטוי מרפּ
הגע, טובעים אנו בום של דם, אתה בקה, ושותות
טבילה לפנינו, אנחנו בשנו טובעים וקוראים
לערונו שם נהנה, שם נשחטו קחלות הקורש באין
מצול, בעירויות הקבניות ובקוליות נהנהו אנחנו
ויחוויתינו למאות, ה' ירחם, ונתקים לנו כפישטי
דברי וריהוט הבבואה (קמ' ט) נפללה נבלת האדים
בדון על פci השדרה ובו, ואין מאפק, כי בכמה
מקותה לא הספיקו הנשארים לקבר או טהרה, כי
היו מופרחים לבירה על נפשם ולהשאיר את נבלת
ההרוגים לטאכל לעון השדים באין מCKER, או ימי
היה לנו ואנחנו תולמים. את כל ואת בסקרה, אך
חלי ואשאנו, עד שט והענינים יופרנו מעלינו.

עד אנחנו נלך בנסורים, ננש קיר ונלאה למצצע
הפתח, והלאה היבנה הוא במלות כל כה, עד שאוי
אפשר להבהיר, אנחנו הסכינו בכל אלה, אנחנו
נתנו יד לטבים, והרב בירם להרנו, בשניהם האחרונות
נתרחקנו שאחתה, סבכינו שבטיטים, אין ארון ואין
שליט, ואין מנהיג ליבור, אין שבעון ואין דעת
אלקים באראי, הכל בטענה והכל במרקחה, הלכנו עמו
יתברך, בק"ר, וקלבנו "חתת קרי", חימת וקצף נдол
בעד דברך ודרקי, והוא האמונה נרמה שדרדי מלייש
יקשישטו מלחמתה, גנונו גנוים, נתחלקו לכתות,
כל בתה לשטחה לשלוחה, שה פועה מישראל נושא
כל עבר, והאותנה, אשר השב הצעלה והנרכה
המקבץ, נכרת והבדה, חווים ותחעים הנגן, את הושן
וזחצנו ונרשנו כולה והודש לא הבאו, ואלו השרות
לא שערום אבוחנו שברוא המהרים שנגן, מדרסינו
ומחריבינו שטמננו יצאו, אלו הקפרת הורה, אשר
יקשרו לנו הקשות, הוא אדר רעל ומוניה, לכל
בית נמנה חברה אורתה (ושלט על נבו תלוי)
ואחרות יושREAL קזיע לשנים עשר קרים, שאנו
מתהוים, ובטעינו אלה התרחקנו מעל ה' ורחק
הה' מתנו, עד אשר נכור את עותתנו.

הרחות והונן, הטוב והטובי התאכזר עלו, ועיין
בא כל ההרינות והרצחות, וכי יכול לתנות כל
תווך הצרות, ועצבי מי יוכלו לככלם ברוח נכון

טוטאנגה, מטאונגנה וקובלה עליון ועל מצבנ' ברות, קלני טראשי, קלני טורווע, לטטור הוה לי חתפילין דטاري עלמא דרכיב בחו יטמי בעטן אחרומם יישאל נו אחור פארץ' (יען ברכות דף ז') אחורומם רפוחות וטיפילין רפוחות, רוח תליי בותה, דאס אין אחורות אין חפילין, וה' ישבון בפערנו שלום.

יתברך בשם 'קורשא בריך הוא', קדוש וברוך הוא, ובעת שה' מטהך ושובן בקרבונו בתוך טוטאנגה, ולא השינויו אורחות חיים, או כי ביבו מלכונה בשם 'שכינה', כי אעפ"כ הוא משלה שכינה בתוכנו, והוא שאמרו חוויל, בשעה שאדם בישיאל מצטעה, בשעה שנפל לחהלאה, או שכינה מה לשון אומתת, באיה לשון היא השכינה, אשר תשכנן אתך בתוך

חוון יט

"אלקים בא נוים בנחלתו"

בליל טיז מבה שתת תר' פ' סכבי שודדים בכת' ישראל, גוז והרנו כטה נפשות רח' אל, נס החפרצז אל תוך ביתם ד', פנדלים', הרסו את המביה, ומארון הקודש השלוכו על הארץ ספרי התורה' ובוים כ' ג' בטבת נקבע הענית באמירת סליחות וכו'

טייראת ה' ובשלנו הסער הנדרול הוה, אין במעשינו הורדרנו את כבוד התורה, ובארון הקודש, מתחת לפוכות, תולדת הי' התהה, תפשל בפייה, ורמעה על להיה, כי בגנו בה רעה, ואשר עט' בן האבירום שאפאות אינס ראלט' לנשת אל הקודש, הרסו ולא חסלן, ושפכו חפתום על מסניהם העז שעלה התיבת, את תלות הקוקן בו, "שווין ח' לנני חדר' שבוי ואס הנגעה עוזתם לששות פאות, אותן נאמן הוא, שאצלנו הפסוק הוה חסר לנפרי ח' ז' או עכ' לפ' לקוי בטירה טרובה.

עד ספחיםויטים הננו וסתהלאים על החזזה וחזריזות של הנום, שעשו שיטות בבית המדרש, המקדש מעט, עלנו לחתפלל הפלא ופלא על עוזרן של אהינו המשללים נס כת אקרות השבת בפרנסאי, הם הנויים, הערלים, האכרים, תללו ריק את ספרי התורה שנבעזאו בבירות הוה, ואלו בני ישראל המהלים את השבת ביד רמת דורותם ודורותם ברגליהם הנשות את כל ספרי התורה שישנס בעולם, המה שנגנוינו ומנרינו החלבו את ספרי הקודש מן הארון על הארץ פה בביה המרש שטחים שען זר לא השורין, אלו מחללי שבת ישילכו וירטז וירקעו ברגליהם את ספרי קדרין בראש כל חזות, את עשי' גנרכיס ביוי התורה אין מכבים ונערור תאניה ואני, גוורים תענית ובודהה, ומעשנ' ביוי התורה בחולול הקודש טלנו מבליעים בעיטה, הם כל בשר, ובחויפות לפעמים בביה ה' לשושע מנננת החון והטקהה, נשעה לטו חונפ', ונכבד בעליה טשופרי דושופר. ובכן אהנו הרעונו את מעשינו וקפחנו את קדושתנו, מעשרים הבנינים והמכוברים של הערלים הנוגעים לחילול קדושת ספרי התורה, מראה געלול

(ג' א) אחר היירוסו דואה אנכי ומןיש שבל אחד מכם נתפרש מאר, כי דבר חוללו הקודש נגע עד לבו, ומאירוע העצב עשה רושם בבר בקרב לב ונפש פנימה, ולאורך יטם מוכרונו לא יטם, ובוראי תרף ברעינוכם השאלת, אך נהיה כבר חוויז ספרי חורות מושלמים ע"ז פיו עולה, אך שטטו בהם ייו אכרים ווירהם לא יישזו אלם וגנו לב אחוי, ההבגנו וחביבנו.

cordou, קדושת התורה תלווה במורנת קדושת ישראל, אם ח' ז' עם ישראל יורד מטודנה, מדרינת הרוח למדינת הנס, או נס הרוח שטולו קדרש, כויה רוחנית התנשס, כט' שבטדרש פ' תשח, שפהה הכתב מן הלחאות, ולפיכך שבין משה כי בכתלה, קולות חטא העגל, היו הלחאות בבחנות ארון נושא את נושא, אף כי כברם היו לוחות האבן, אבל ואת הכתב שע' נגב, הפטבח מכתב אלקים ומטה, זונתבו לרוחניות ובקל נשא אותם משה, כי נשאו הטה את נושא, אכן אשר חטא הנעל האותית פרחן, הרוח חלף הלק' ז', ונשארו בירוי משה סנפירין הבגדים בטשלם, נשם פלי רוח, ולכן לא יכול משה לשאתן, ולפיכך שברן, (יען סלבי'ים במקומו).

ובכן גם אנחנו, בעת שעטרו אנתנו בם רנה נבואה, בעת שאבוננו תשלות בנו בשרה טרובה, ו/orת ה' על פנינו, ורות האדים שבקרבנו עליה לטעללה ראש, וקרן התורה נתרומות, ורות ה' טרחתת על כל צער, או נס קדושת התורה לטעללה לטעללה וטעללה אימת יתרה על שנאים של ישראל כט' ש' וראו כל עטוי הארין כי שם ה' נקרא עלייך ויראו טפן, וכן היה רעה שלולת בדים און. (ג' ב) אכן כל זאת מצאנו, יען כי דוחקים אלו

התפללה, האם סדר התפלה הוא בקול רם וכבר אטרו חיליל היקוק המשטיען קולו בתפלתו הרוי והמקני אמונה, המבניה קולו בתפלתו הרוי^ג מביאו השקר (ברכיות דף זיד ע"ב) וטסוק דנה ונכח רכיבת ונחה היא מרובה על לבה ולפין (בשים שם דף לא ע"א) דאסיר להנבה קולו בתפלתו.

ופארתי עיד טיבר השכל: בעית אפסו עליינו צרות, הרינו ליבו ולטשיהם, ואנן אווט השם, ללחנו פיד ה' בפלים בכל חמאתינו, נחזר וום ולילה ולא נאמן בחיננו נבוקר נאסר טו יין ערב ובערב נאמר טו יין בקר, כאשר אך יונטו צלי ער, תשעים ינסרו על מסגר, כל אחד יתחבא בভיתו לא יגטו ולא ישנו, ושותים על המשתר, סוכבים ווהלבים בחهزות, והוה אם אם יקרבו השודדים אל החדר ירומו קול צעקה, יעוררו את כל דרי החצר, וכולם סתיחילו לצעק, וש אשר יבהלו השודדים ויאחו דרכם הלאה, גם יקרה לא עסם אחת, שבצעם היו וירוק את בית ישראל ושיטו אותה במצולחה שאן בה הנאת, נזאים וחוטאים מכל הבא לדם.

ונהנה לפידבריו הרלבנים ויל' (בפ' שנ' מהלבות תשבה) נראה כי מדרך התשובה אין חוץ בתהנותו וסיגופים, ועקר התשובה היא שיעוב החטא את חטא ויסורנה טמחבנת ויתורה ויקבל על להבא שלא יושב לאוთ החטא לעולם, ורק תירוח זל הורה החטא בדרך להעתה ולהסתגה על כל הטא והחטא, וכל עניינו התענית לדעתו, להחליש את כוחותיו החומר נשחרשו בחטא, ואו הנפש שבוחטת התגבר לשוב בתשובה, ולפי זה כאשר ישוב איש בטוחבתו בתשובה שלמה או הגזום לו למות, וכן בטוחבתו רושיו רשותות תשובה^ה, תשובה שלמה בלבד, ורק ואם לאו – או, אום' תזום ותקפף להחליות החטא, ייב' (ז)

ובכן הדבר בתפלה, טורתה היא בירוגן מרבתוינו, שהחפה פועלת על לבנו מהר, יכמו שארם חילט תפלוות אבות חקון, ואיוויה עבודה שבלב היי איטר וו תפלה, ואם האינו נהנים כשרמת להניח תפלוון בכל יום ולהתפלל תמיון בסדרן, אווי התפלה כשהיא בלחוצה עדרה לנו בכל עדותינו, ואו היה לנו חוץ להרים קול בשופר להריע ולהצידין אבן בעיה, ריבוט מאחוני שבקשו מלתפלל, והעילן דפניה בודך, וש שבאים לביות הבנט לשמע אל הרינה ואל התפלה פעם אחת בשנה טום כרויות וה עדר ים הכרורות הבא עלינו לטובת, ובعد התפא הויה, התא העדר התפלה, השכלו לדושים, ותפללה^ו, ר' לפלה נס בלחש, ואם לא התפלו אוי, קול^ז, בבוא עליכם בגדה צר, או תצעקו ותריטו קול, קול סתם בלי איטר ובברם, זולתי קול, פרץ ויזאת ויזחה ברחויבורני, ולשטע את קולנו, יין מאין ויאן מקשב בעודי ה/^ז, וקולנו רק בדמת נשמעות,

וזה הוא הדבר בנתינת צדקה ומغانות לאביבוניות,

שהוא בא בעונש מן השפטים, זרה כנרד מרה, בזון וחילול بعد בזון וחילול, וכן תנאה ראש ונשובה, נחפה דבינו ונחורה, ובלב נשבר ונרכבת באימה וביראה נשחה ונחרעה סול ארין הקודש, נבקש סליחה וטוללה טהויות הקדושות וטסוק תורות הקדושים הטומליכים, שבער עונתוינו סבלו מהה חילול ובזון, אנחנו פשעינו ומירינו ומהם עונתוינו סבלו.

ובסדרה שטרדי טרדו פג', ליל המקרה האיס הוא ליל יות אודס, וס' ראש השנה בפתיב העטם, הלילה הזה שכלו מיר, ומספר נדל טבנ התחבאים על חרבן האותה, ומספר נדל טבנ יישראל טבנינו זטבנינו מוחים על נשף וזהאיים בಥול סול אלוני טורה ועצי האシリה בחורת קוש, כמו גזירות שבנן מחריכים לחזות הלילה, באזהה בתה יישראל העמידו את עצי האלונים והairoו אותם, ונס מעשה אופיה בצדירות חמוניהם לא נפקה, הכל כאשר לבל באן חסוך דבר, (שבכבודה זה הרבוי דברים חמים בשנה העברת, קודם ראי השנה להארחותם שלא ילו בזון בחוקות העם), שנעשה זה ליותר ואצקינו בכבודו עז המעשים המהוועדים כללה) והנה יד ה' היה בנה, וביד חזקה ובכחם שפכה יטלק עלי לחדוריינו מן העטם, ובילול זה שלח בנו את הנחשים השרים ליפות ולחלל את קרשינו עבר אשר המרבינו בנוט ונטדור מטשיהם, וכן עם הניט הערלים שלובי יד וזרע במו אחים מלודר.

ובאותה מדרשווי בטקלהות ביארתי עיד' החומות וירא איש מאי סכה איש עברו מאיו, והנה תיבת 'מאיו' לא יכירה מCKERה (וחהפרשי רוחק ביביאורה), משה רבינו ע"ה הבן הייטב אה הסיפה טה היא, שננה כח ויכולת לאיש מאי לחייב עצם היין, בטוקם דואים, את איש עברו עי אש הוא העברי היה – מאויו –, מאויו של העברי המכאה אותו, מפרקביו, ואלטלי לא הכה העברי האשיש להחצוי ולא הררוע אתו, לא הכה העברי מיר, (עין ערב נחל פ' ווונש).

ובן עליוט להחונת בזים הויה, לעשות תשובה הטשקל, ביום הויה אשר התאננו על רום, התדרקנו על בעלים נקרים, ובזים החנום הקדושים שלנו סרנו, קניינו מברני, חנויינו ובתי מסחרינו היו פתוחים ושמחת החג לא יראה ברוחבותינו, אווי לאוთה בזשה, עליינו לשוב בהשכה שלמה אול' יוחנן שרדיות יוסף, אויל וחוות, אויל יוחם.

יב' (ז) בפזות רاش השנה ווועם הכהפורים נאמנה, ותשובה, והפלחה זדרקה מעבידין את רוע תנדרת ורישים על תשובה, אום', על תפלה, 'קולי' ועל זדרקה, סטון', וארכין אנחנו להבן, הבי דרכו ונגר התשובה היא רק צום הלא עיקר התשובה היא הרחטה וציבות החטא, חריטה על שבר וכבלת על להבא בטיש וטורה ועוזב יזרום, וכן העין עט

לפליטה, ששוכך חמתו על העצים ועל האבנים
ולכון נס החורבן הזה, ההרם והטהור בבית הבנשת
זהה, החליל והבוין, של הספרים הקדושים והחרוריים,
בוראי האיזל, כמו גשושת טיריאל טרי החרזות,
ונס נס רוגנס בהתרם בבית הבנשת (עין לעיל
חוון ט') כי לפי דרך הטבע, טרי יכול לעזרה
בערם להפק וטמם, מלבד שיטר וישראל, אשר לא
יונס ולא ישן ובחר בבית הבנשת הזה לשך בו
חתמן, כי בבית הבנשת הזה מתחללים בו רוב החיים.
ולכן בו בעת שהננו בוכים על החורבן וחילו
הקדש בטקס הרמטע זהה, נזכר נס הקב"ה נשעה
עפננו בלילה הזה, נתקיטו לנו דברי חז"ל (רדה ל'א)
לנישנה גפלאות נדרלות לבדו וכובי שرك הוא לבבו יודע
ההפלאות, אפילו בעל הנס אינו סביר בвисות, (бел זה
טניי—יב' לעלום חסר) שחדר ה' עטנו לשלום, בכל
עת ובכל זמן אפילו בעת בעכו לא יסיד חסרו
טהנתן, ועלינו בעית להברר טיבתו של הקב"ה לעשות
ה' ש' ב' ח', רשות על העבר וקבלת על המבא,
בעניינו רוחל שבת ובדורות, ג' ח' ל' ח', מוקם לבבינו
להתפלל טרי יומם פיויט, ולהיות זהר במציאות
ותפלין ברכות, וגדרה ח', נתקלח בעת אנדרה רוחנית
לבני היושבה המצוינים היושבים לפני ה' בבית
הבנשת. פרחאוי, ויעי' נבגד את הזרחה וקורשתה
ע'י החוקק לומדרה, והי הטוב יעור לנו שנסתפק
בחנניות החתובים, ולא נהיה נגעריכם חז' לנור
צוטה ולקבוע העניות נספוחת, ולבעל נצטרך
להרים קלות וזהות שער השיטים יייעו, וו' לאיגום
טרכ' שוטעות, ומכלו נצטרך חת כפנו לירום
וינויעין בוגרבים, ולא יזטפו עיר בני עולה לעונתנו
ונוכה לישועה ונכח ביט שירפא ה' את שבר בת
עט, ובבנין בית המקרא נשפח בולגנו, א---ט---

בחף' לבב הינו מקומים את המצווה השכלות הזהת,
כמו שנאמר: זכרה תרומות נוי ודרשו ח"ז (פ' ז'
דב' ז') אלו ישראל, ונדרלה מציה זו שקייניה
בחקינה, שתצלז אונגו שפט ושור, וכמו שאמרו
חול' (שם) זכה אלה פרט לרעב לחפן, ואם לאו—
כשהלא ובינו לקים מציה זו בשמה ובטוב לבב,
נתקרים בנו ועניהם טרורדים תביא בית, ואלו המרורים,
המורדים, בטוקם זדרקה גופלים טומנוו נפשותנו
יהח, ואו, הא הטמן הנגלו הזה, איינו נקרא טמן של
זכרה, רק טמן סתם, ואף שלפי דבריו חז"ל על
הפסוק, ונושניך זדרקה, שגס הכסף הנגלו ע"י
הנונשים ייחסב לזרקה, אבל בטובן לפי השכל
הבריא, שדרקה טבש לא תקראי, כי לא ויהק הטמן
לפכהה הנבואה של זדרקה, ונמס בה השכלה קוסטונו
יל פרטו זדרקה, הווי והיר להת טטמוןן לזרקה,
ואם לאו או ט' טזון, שתתן ברצון או באנים סחט
ספנון.

אחי הוקרטו אם תשובי, התהפכו ברכך חילו
ובוין ספרי התורה בטקסו החילינה, שטי אוניו ולפוי קרי' ע
אשר כל השוטע החילינה שטי אוניו וילפוי קרי' ע
לזרום, בכל זאת מען יוצא טחון ואין דבר רע
בଘחלך, וויש לנו קזא נחמה, דוגמא מיש' חז'י
במדרש (ח'באו בקדושון דף ל' א ע' ברש'י
והוספה) על הטפסוק, מוטור לאספ' אלקיים באנו נזירים
בଘחלך וכוי' שאספ' אמר שירה על שכילה הקב"ה
חסתו בעזים ואבנים, ומוחן בך הזריר פלייה בישראל
שאלטוי כך לא נשחרר טשנאו ישראל שיד', וכן
הוא אומר, כל ה' חטטו—ובטהח' וויצח אש בצעין
ולעדי' נראת, שאפ' שחורבן הטקסו היה קשה לישראל
מאר, שאפילו מלאכין השות בכ'ה, הן אלאים עצם
חוצה ומלאכי שלום טר יבקין (עין חנינה ה' ע'ב)
בכל זאת לכל ישראל יהיה טובה נרלה, שנשרו

ח'זון כ'

"גלוות התורה"

לפני קהל גדרו, ביום א' לו בעומר שנת תר"ף
כשהbayao יג' ספרי חורות מקהלה קאאנקה (פ' חערטאן)
שנחרבה ע' השורדים, בעו"ה,

ואולי נס הדזרק אמת, ובאמת את דבריו
טסטח כל אונגו שככל אחד משתגן גושא ספר מספריו
התורה הנולים, הטובאים בדרמתה חרישית וכבראש
כפורה, ואחרת לא יוכל הוו, יודענו היטוב, אין
cotובים מאחווינו או מאחווינו ספר תורה, כמה
וניעות יגעו, כמה שנים עטלו וחרשו נפשם טטובה,
לקבען על יי', ולעת התחילה, ומה נס להסתום בפדו
את ה' בזורום, סחתה ושתחה, ולפעמים בגין
ותועף, וער שאפסו קהל עדת קאאנקה שלוש עשרה

ספריו

אחר היקרים כל אחר מתנוו כשהוא לעצמו
יש לי רבי הרים שלו, ומה שיש בפרט ייש בכלל,
ימי שלוחה והשקט ליחור, וכמו בכם להכלל, היום הזה
ורשם בברבי הרים לבני ישראל בניה, ובוראי
הרטשים הבאים אחרינו ורשטו את היום הזה בתריך
שאר ימי תונה ווינן אשר קרו לעטגה, ואולי יוכל
היות, כי כותבי דבריו יטנוו יסתכלו ביום המאורע
הטעציב הזה טנקות ראות אחרתי, ולפי רעם
ירשטו את היום הזה בתריך ימי ניל וחרווה לאצער

על אבני שבטים, ואין עזה, ואין הבונה, ואין חכמה להיות נדר ה', רק להסתופ בצל הורתון רק', לא לומר מה שעה נקנור(יגמא דף ל'ח' ע'א), נקנו געשה לי נס לדלהותי, כשהלך נקנו להביא רלהות [לביתם] סאל'גנדייא של צרים, בחויו רלהות עד עליו נשלה שביט לוטבעו, נטול אחת מהם ווטללה לים, ולא ח' הויס טועב, בקש' להטיל את חברתה עד הר הוא . וכרכבת, אמר להם המיטוני עטה, מיד נח הום טועב, והיה מצער על הרהה, כיון שענין גטלת של עכו, היהת במצבצת וווענהה מהת רודען הספינה, דבר הלודר מעניין שערטו הוי לעי, שערטים המזוניות בלחכה וזה שער התורה, גם שער העבדה, בשני שעריהם האלו עבדנו בגילה, את כל היחסים והנחרות, ובצער נחשול של ים בעס וווח, הולך וווער, הטייל שער האה, הוא שער העבודה, ביה המקדש, מיטל העבדה הכללית הרב, יעאנן מהארדי, הפלגנו בספינות, שעיטים על פני הים, ים זועפה ומוטפע לא נויה, פסינן ישראלי נושא על פני הנגדים, והרווח ירחוקו אותה טשני עברים, ונם בקרבתה, ביושבי הספינה בהוך המתה והטבונה אין שלום, הרוח החיצוני רע וסר לנו, הנගדים מעלים קעפ' לבלען חיט, הורניים ואוניטים אוניטן מחלדים ופסובים את קדרנו ואת ספרי חורתנו, ולא די לנו באלה, הבאיו נסקו חברוניין, טודנסנו ומחריבינו טמנו יצוא, ביטים האחדנים נתרבו, בעלי קושרי קשי', שאחו בשיטת הטעך אוח, שאחו בתו נסויות ובתי טירות (כטבואר בטדרש אסחד בעיטה), כך אמר אוח, אם אין גידות אין תישים, אם אין אין רועת, אם אין רועה אין עולם מתקדים, אך היה אוח טבר ואומר, אם אין קטנים אין גודלים וכו', אם אין זקנים אין תורה, ואם אין תורה אין בתי נסויות ובתי טירות וכו' מה שעשה עדנו ונעל כל בכין ובט"ד שלא להעתיק ב תורה, עביל המדרש, הוא הטעל אוח צוה לנתק את ציריך הילודים מבית פתרם, ולבטל טרזה ההוראות, רוח ההוראות, יוקם להם בחוי ספר לפרט התה ולא רות, ממשי הואה עושם נס הקושרי קשי' ביטמן, נס התה ייחזע בבתי ספר, אך טבלי רוח ישראלי, רוח ישראל, רוח ישראל סבא העתק יומין, חס רוחים למלר את פני ישראל הכל רך לא חכמה ישראל, והעם עישים כל מצוקין, לטבלי גנטיע בקרב הילודים אהבה והבה לכל הירושל, לנו, והם הולך וווער, ועוד טעט וגטו יומן לברונו את הקודש כו', להטיל וויהשלך נס את שער השמי, השער האחרין שלנו, הו, שער התורה' ובעת צרה הואה התנייט טים עד הנפש, עליינו לטסור את גפשן, את השער הזה, יותר פלטונגין, לא נתן להשליך לים, לא געוווב את השער האחר הזה עד שענשה הקביה עטונגין, ושאן גלו וכל סאנן טאונן ברעשות ייבא אונטו ער החוף הבוטה, חוף ארצנו, וכיוון שנגעט גנטל וולחו, יבצען בס השער הראשון, שער העבדה, ותחוינה עינינו בשובו לציון ברהטימ.

ספריו הורות, כמה טרחות טרחו וכמה זיין ווירוניט עברון, ועתה נשער נא את רוכ' הינון והענטט נפאל שלב כל אחד ואחר על הגנות של ספרי ההוראות טפקוטם, ונחרקוחו מגבולם, הם והכוהנים אוטם פ'ית, ובשטרודרים אונטנו דסעות חסומה על גלגולת התורה, עליזו לבוכות טבלי הינונן על ספרי התורה שלא נו נס לוז, אללו אוטם ספריים עכט לא הל'ם בסידי זידס ולא נחללו ובקהלות אוחרות לא האספיקו אוחינו, הבורחים מתחת הטזק, אשר בונן להשווות וטירה נס, ובספריו התיירות התעללו השודרים והופחות, קרעם לנורם וטמאו אונטם, כטה ספרי תורה נקSTRUו ונשרפו, בעירה טיטויב (פ', קויב) בכל בתי בסיסות נשדרפו ההוראות ריל', וצד שני אונט מסתכל בכמ' היום, והנה לא לאכפ' באחט הנה, כי כולכם לולבושים בניר שבת וויסט, השין עם המתקלה טשורום, ואני שואל לנפיש, לשחה וסיה הא שעשו הלא מלאי עצב הנגין, הונגה עטוקה עז ביל' דע, והנה שפח'ה ועצב משתחשים בערבוביה פה, ונפנק ונחתה, הלא אטרא חoil בכתה מקוטטה פוק' חוו מה עט' דבְּרָה' וקל חטן קוק' שר', ובודאי העזר אונטם, אויל' יש בוה נס סוק' ליטשאה,

בונוג שבלוק, בעית ייחזו על אורוח נבבה, יכברדו את הביה, יפאו אונט הכליט, ומטעידים כל דבר על טקסטו דראוי לחרהיב עין, זביבא האורה בצל קורתם, יקובלווה בסבר פנין יופת, וסיה נס אט האורה הוא אויה בלא לוב, וכל שון אט האורה שוראי יקברלווה בריב כבוד והור, וטכ'יש אט האיש העבעה' הוא שד ונגיד אשד טמנו היוצאות לחם חקן, ליהצעה טן הבוץער, יותר יויתר יקברלווה בשטחה בהחרנשות עצומה, (הזכיר היה קינויו בשני טעה טסוק' השפר שרנא טבא, לענין יום היכיפוטים).

אוח ורעדין, כתע אונט טבליטים זיין אורחים נבבדים למאור, ייג' ספרי תורה טהורם וקרושים שנלו טפקוטם, והובאו הנה ערד ניקאליעם, וירודע מה שאטורי חoil (קדושין דף ל'ז) טפנ' לומודיה שבדר טפנ' פניה על אוח כטה ובטה, ובטט' שבת דף קי', העומד בשיטת יציאת הפשח חיב לקרוען, הרוי וזה רומח לאספ' תורה שנשפחה, הרוי דרבנן הספר תורה ייך אעטנו טאר מאה, והם, הביבים האל, אוחרים הנינים טאר אצלאג, וכל חוינגו תלוי בהם, כי חם חינויו ואורך ימינו.

ומטה פאר צירבן אונט לאחר את הבות, זה הלאם, טבל שקיין ווועיב ולקבטם בתירועה שטחה לפום שודין לבnis' זמיזוים, במעשים הונזום, כדו לאבדן.

וזדריכים אונטנו בעית, לכבר האורחים ההונזים, היקרים, אשר הובאו לנוור בתוכנו, לכבול עליינו של טלאות טיטים בלולוות, ולפוא לורי בירור האנטוי שבקופה זו שבת חיים הנגנו, אין לנו להשען אל

חוון ב"א

"לך ה' הצדקה"

בשנת פ' תרכז שנות תר"ף קידם הפסילותות.

ובכלipse מצדרנו, ואנחנו כפויים טיבה גדרו יתברך, נטלו ולא ירוינו טפי נטלה, לא הרשנו ולא נתנו רב להדר הנזנות, מי הוא הרהור, והחנון הטעמיא את כל ספק צרכינה, ובכבוד זאת עומרות אනחנו בעת אטורות הסוליות כפוי ראש, טודים ומתרודים, אנו בעדרנו בתפללה וטומזיות התבאות טופעקי הלבן לך ה' הצדקה אתה מלך זדרות אהב, אתה עשית עטנו זדרות בטירות הוור נCKERות, אכן ולוינו בושת הפנים! אנו לא יוציאנו ידי חיבונן, לא הכרנו את החוב והחסיב, וויש לנו בושת נדולות, ואיך נפתח פה נוראים ראש, מה נחאונג, מה נאמר, מה נדרבי ושה נצדרקי!

עוד לאלווה כלין, כי השם שלנו בראניות הנה ירוע מה שאטרוח'ל בוכן שישראל עושים רצינו של טיקום טוסיפן נבראה בפטליה של מעלה ובפטליה. של טחה ובזמן שנים עושים רצינו של טיקום מתיישן בח בפטליה של מעלה ובפטליה של טחה (ספרי פ' האוינו על הפטוק ציר ידרך תש' וכוי) וויהו שאנחנו אוטרים, לך ה' ר' ל' אם מעשינו בשעה זו היינו מכוונים "לך ה'" קטעו מצוחץ, ונסקנו בחרותך בכדי שתתעורר ותורתך טבח, אוי, "הצדקה" שע"ז נראה צדקה על כל העילוי ושתך צחולל בניו, וניתן עוי לאלקיים, וגיטר' נבראה בפטליה של טחה, אך אם רוח אורה היהת בנא, ולני אם כל מעשינו זה רק לך עזצנו ולברננו, או יש לנו, "בושת הפנים" שע"ז רתתנו בחם של פטליה של מעלה ופטליה של טחה, וכבדין בעל העקריה ויל מסוריה שלחה איש אחר ברבר טובכם ונגנו ריבת בסוף על הצעאותו, והוא פור כל הקפּך רק למכבו קנה כטה מינו שחזרות והכנים לסתינה ונטפהעה בלב' טם, והוא ניצל ונשאך נקי, ושכ' בידים רקיות ובחרפה ובבשות פנים, ומה ייחרין לארט בכל עטלו, לפני המכליות האותני, [וען] פירוש היל' סובא בספר, "תורת חסר" ברמי התפללה עד הקבלה עי'שן אויח' היקרים נקדים הפטוק שאנחנו אוטרים בסוליות, נחשפה דרבינו ונחקרו ונסובה ער ה' לחקר הפטקה שתעניינו בתחו לא דרך ולטצא עזה כונה לכלב ברך ריש, ועי' להקדים מה שריאו פירוש דבריו קהלה (בשם הוותק) ושבה אני את הטמים שכבר מתי, ר' ל' שלטת הפלע' עזה שבת הטמים בחיהם, הפטחים את עצם באחדו תורה בעורם חיטין, כראותו חוץ' ב' ב' ב' בתיר, הרוצה שיזהו יטמי את עצמו, ושלטה המעו'ה לעת זוגתו, אחורי אשר ראה ר' רב הכהן ורעת, שב' ופ' אמר את האנשים אשר ר' רב הכהן אינם רודפים אחורי תענגות

טחחים אනחנו לבקש רחמים מהקב'ה ואמרם: לך ה' הצדקה ולנו בישת הפנים: כל המהבן טראש השנה שעבר, עד ראש השנה הבל עליינו לטובות, ההשנה הפטית החופת עליינו ביהו', הופעה עליינו יותר טבשים שעברו, נבון אשר העיניים החדרים, אשר חוו על חשבן אחרים, על' ל' מועלה ראש, טלאים כל טוב, שטועלים לא חשבו ולא חמרו להתעלות כזו, בזון אשר העשורים והאטירים יזרו טחה טחה, עולם הפקן אינחו רואם, העליינים לטחה והחותונות למעלה, בעלי' בתים החשובים, אשר ישבו שקט ושאנן, לא ירו כל טחrior, והנה נהפ' עלייהם הנגלי, טוביים מתחלה את חפצייהם הפטוריים ואח' ב' החברתיים, וויצו על הצעאותם הפטויים, את כל מטהריהם ונתנים בלוט לשיב נפשם, ובואר הבוקר, נס עשר נס אבון, ר' ל' העשר שהה אבון, והאבון שהה עשר יבאו לעופר ולחתנן באוצרת סלהוין, וואמרו לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים: מטהריהם רדאתקר עיר הסליחות והשתאות, כספה וכמה נפלו ולא יכול' קום, כתה נפל' מלחת החדרב התחפה בתוך נ' החרים, כספה כרעו לטבה לקרבנות צבור וקדבניות יהו', האם לקחנו טסורה האם פעיל הוטמן על לבותינו לטובות האם נלי' הים הועוף במשברי שערדו את רוחנו, חזק ואמצז את אונונינו, על' כרחנו עליינו להורות על האמת ולהסביר בפה מלא, לאו איש מתנו לא נחן אל' לבו להכיר את הגיטים הנחלומים, את החסר ואת האמת שעשה ועשה עטנו האל הנכבד והנערץ בכל יום וככל עת וככל שענה.

הרמפניים זיל סוניה שטונה מדרת בנתינתה הצרקה ואחריו ה' בשיע' תורה דעה סיכון רג'ט, שטי' טעלות הראשות הטה, להחיק ביד עני המת לנפלו לחת' לי בתרו טמנה או הלואה. ברי' לחוק ידו שלא יצרך לבריות, ושלא יתבש, או הונון צדקה ליעני ולא ירע למי נתן והענ' לא רעד טפי' קבל, וככובאר (כפ' רטט' ב' ב') נתנה ואינו ירע ל' ציין לה טפה רשלים וווטפהא שם, בס' שוחה לשכת החשאן בפרק, לך ה' רוחה בכל עיר ועיר', חכמי' זיל אמרי' במדרש, שאן לך' אדם בעולם שיזהו ל' תביעה על הקב'ה (כפ' שחתפסו, טי' הקירני ואשלט), כי הכל הוא באורה צדקה, הוא יתברך זין ופרנס אותו כל השנה באפע' נאות ונכבה, באפע' והויר החשוב במלעות נתינתה הצדקה, קבלנו את המון סייד הא-טוב, הטעמיא מזון וטרף כל' שום בושת

עפ"י מה שאמברו (בעז' רף י"ז ע"ב) שנגנזה טויה על אשתו של ר' חנינא בדורין ע' שלא מוחתה בעלה (שהיה הגנה את ה' באאותו) ומכאן נובן להלטכלי שהנשות עברות על מעשיהם גלגולין, אשר דראו עון ולא התובנו, "הכל" נתון בערכונן, הכל ערבים, הנשות ערבות על שלא מוחה על כל מה שאמברו (בעז' רף י"ז ע"ב).

ספה שתובלתנו, וצוחות פרוסה על כל חזהם.
ואונגה נשים נס בן צדירות אתן לררא בוק
לעל'ה' הדרקון לח' מנייע זרפה, שעשו עטנו
נמת לו חיים לחיות ולהחיק טעם ולהתכלל
בזוקן הנרול הוה, ואשר עיב' עליינו הוהה החובב
לטחות בעעלינו ובכינויו, שיזורו מחולל שבת,
טמאנכלות אסורה לשמר טורת המשפחה, שה הוא
החוור והפנה שכל פברוד ירושאל נשען עליהם, הכלל
ולו בוותח הפניות החשו דרכיכן חוקנות, לתוךן
את הטעיה מהווים ולהזין ושוב השובנה אל ה'
יובנאי' ה' החטב יכתח וויתרים איתנו בספער החיים
ובספער גאולה ויישועה —ט—.

ח'זון כ"ב

בנגן המנגן

בעהושׁי', קורט דאס השנה שנות תר"ה, במתה בתו בנסות
פזרו כף הרבה לבלבל שין ומקלה, לשוד
גашרים אל לר בער' ר' לוי

הנני נינה אשר לך חזו פט לבבו, הטלך חסך ועבר,
הבקשה נשארת בירוי.
כן אשר היידישיסט אספערו הינן, על לא חטא
בכפנוי טמינו בעור מלא חמשים ועקרבים, ובזבוב
אהורי, והנה קרוב יום הרין, יומ שיווש הטלך עז
בפא דין, ולפניהם עבור כבמי מרדון, וכל אחר פאתנו
בא בא ספס-חתחלה, בטחוור ישן ובבחור חרשן,
במנילות פדר כחוב עליה איזוט ישראאל, ונוקה
בשגען, יחרה, את תפלהנן שיפדרה את ישראל אל מלך
צזרויין, מנגנס אונחן אוונט שנה שלסטה, ונחכה
על עשת היטם שבין ר'ה ליום הכהרים, שאו
הבקב"ה קרוב אליגן, למ"ש דרישו ה' בחתמאנין
קדראותו בהיזו קידריך ובדרוחו לעיל ("ר'ה י'ה", ובבות
ט'מ') דקאי עז הדומם האללה, וורה אכבי מאור שאר חי' לא
תקראני אתכם באשר קרה את חפנין הלו, שצבר
מנוני ננשארת הפלגין טאג'.

ובכן אחד ורעני נרע את אשר לפניו, ונחית
טוכניים וטומנים, להניש את בקשתנו לפניו שמען
תעללה, אל ישבבו הקולות ונגינות את מחשבתנו,
לאלה נשכח כי בשנה זו עליינו לבקש חיים ושליט
גם באדר בנים את אשר ישנים פה ועתרים עטנו
היום, ואת אשר אינם פה וביד חוקך נלקחו מאיתנו
וישו יודעם שנוב להאותם, ואולי בר"ה יווית
הכפירים הבאים לא יהיו בושב, ומוצא על פניו
הסדרה

תענוגות בשירים, ואדרבה מתחים הם בחירותם, ר' אל-טפחים את רגשותיהם המעורריהם לרווח אחר הבבלי הוכן.

עלינו להזכיר את אחורי טעמי האותינו, לחת
וטגן ורדם לחטור, הם התאותה השפלהו, אשר אחורי
עשומות יתחרט כל אחד מסתנונו, ובין שעשה של,
עד רגע מעת קרוב היום אשר בו יתיצבו בני האלקום
לפנינו כי בשבתו על כס-א-משפט, ובשופר של איל
ונתקע לזרע העזירהו, עלינו לעקור את רגשותינו
הבהרים ולזכור את יצרנו, לא להוציא ח'יז' לחלל
את השכנת קרטש שבבל לאקס עrecht סקס' ויווח בזה
היום, לא להוציא לפרא יכול בשדר טרופה, רח' ל', שנטפרעה
סלא, ומכל שפער נגזרת את בנינו שלא להקריבם
לטוליך ח'יז'....

ואתנה נשים שטעהה דבריו ה/, הנאון האוֹלוֹאי
זיל ביאר את דבריו התנא באבות (פ"ג משנה ט' ז')
...בבל", נזע בערבון ומאזה פרום על...בצ'ה תחיק

אתם קדול ביהוא מפוזר
בארחות גלובליות
לשופך (כטימים ננד פוי הארון ה) שיח וליתן אין
לפזר עמי את רוחבי צירויותם, לעמם המכון למס
הפטחו רמי פינוי מוכת עיקם, נס למוטר הוא בעת
לסדר לבני עמי את רוחבי צירויותם, לעמם המכון למס
יהיה בראש השנתה, שיוכב לשופך שיחו לפני ה')

אך ירא אנבי של יהוה עכוב בתפלתכם
כיו לא ישפטו אוניכם אשר היזיאו מפיכם, ולא
בכיס האשם, רק בבויכם אל הקורש ביום תרועה
וזואנו ותקשבו להקלות היזיאם פפיות המקלה,
הקטנים עם הנדרלים, ותשקוינו מוחשוביכם בעניהם
הנוגנה והבלית תעלתכם ושכח מלככם, והיום קער
והמלאה טרובה, ואם ביום תרועה בקולם השמעו,
מי יורע מה יולד ומום פעם אחת קרה למן אחד
הידען פרק בשדר שנחטף בית האסורים ושב אסרו
בשנה תפיטה, והנה נורע להאסורים שבקרב חוטם
ישור המלך בכבודו ובכבודו לברך את בית האסורים,
וינש להבן סכתב בקשלה לפה, שליא חטא ואשם,
ויחיו טרם בא הטלך אל תוך חצר בית האסורים,
החלו התנינים לשור ולמנן לכבודו, והאסיר לקח
חבקשה ביר� והיה מוכן להגנישה לטלך, ובתוכן כך
העמיק את עצמו והטה אוון גלקשוף בקהלות

כבדיהם", כן עלייט להתפלל ולהפילה תחנתנו לפניו — ל רם ונשא, על אגשי החול שנמצאו במעבי האדרמה (אקוּם) שלא יעשה בהם קבריהם שלא ישארו שם חיים (הדעינות האלה שמעתי), ואמר ה' לטך המשחת בעם הרף ואספּוּ יידיך ונכח לשנה טובה ונושא בה' תפועת עולמים אַמְ—ן.

השרה וגיון ההרנה, ובוטו שרben נטלייל היה פוטר עם שבדרות, טאו טעמא דאניסי (סוף מס' ראה השנה) כן עליינו להתפלל עליהם בריה' וווט החדרים, יען שאנוכיסת המה ואינס יכלוין, בעייה, לבא לחמי נסיות ולפתוי מדרשות, וכטטו הכהן הגדויל שהיה מתפלל על ענסי השרון, שליא יעשן בתייהם

חוון ב'ג

"וְשֶׁר בְּשִׁירֹס"

ביטם נוראים בשנה תר"ף, מלואם לחוון הקדום.

הרשות בא' ביטום בני בן נום אנחנג, סכיבותינו יקר בדור אש, טראש השנה הדרעת ער ראש השנה הבעל, כהה פאות אליטם פלאינו נרנו טיר אכווים, פפלוי קויב ופודול וועה, בכל ערבות אוקריינא פרשים וויזערן, פניהם תאכל אש ואחריות תלחת להברת, ואין קצח לנווית הטושליכות, עללוינו יורטש בראש כל חוץ, נכבריגו גומליגו וויהתקו באזוקם, לשטומות כי באים לך נמס, ופק ברכיט וחלחה כל מנטים, והדרידים אשדר שדרם מדם נפוצו לכל עברה, כל אלה געה בעזם דרום לעזינו השטט, מוציאים את יהודיות הנחאטים בתרחיט ובעלויות הירין, ואין מוחה, כתו כל הדרינה כולה הסכיפה לפשעו הרץ ביורהו, וכטו כוֹט הסכיפה שחוינו ורכשו החקר, ובשנה בוגעת מטען טומלים לפניין, החלים עוד לא התקיררו וויהרב שלפה וגטיה על ראשינו לתהערת רעם שבת, ומוי יורע צגען, על כל שפיטים קינה, ואנחנו ננטיר שירוח' שרים או בשרים על לב רע, ווער ותיה עשיין כי העזרות בדרר המשוררים עלתה למרום קצעה, הדבה יותר טפנעה שעברה, בכת' במתו, ואנחנו

כילד הותם הקפן נשטען ונשוחק בהפחה. ועל יעלת על לבכם שאנכי כתו טיען תלילן, לפטור את החוניס טפשותם, חס מליחיך לא, ולא, ריאתי ריק שבעבור כפתור לא' תשחוח און הכותנות והתפללה, תהכלו יותר פדי' כבנדי' השדר והמנבשת הנבונות של המשוררים, ולבדם תשחו לקול נינגד, ואם החון שודר לפני העstor כרעוי לטיענד ואמ הכל קפוי ווקי הנגינה, אלה וכאלה וכלו להשכיה אתכם סהעיקר אשר בעבור זה נתקצתם להאריך שוע בזאר.

וככן קחו עצכם דבורי, ובכואכם ביתן תרופה לטסור בתפללה אל תעשו בטעה הייל הקפן, ולא חסוך דעתכם אף רגע, וכורא את דבורי חרושלטני. מאן דרומיך בראש שטא דסיך מוללה, שפכו שית לפני בזון כלות ולכ, יושעינו ונושא אַמְ—ן.

בלחמי בשכבר הווטים ברחוב שטעטי בכיתו ווילות שלות טחן אחד ההרים. נכנתו אל תוכו, כdry' קשלאל מה קרה שמחוז ואראה אבוי המשפה מוטל על הארץ, נרות דולקים מראשוין, מכוסה בגבור בר שחר טפלעה, ילות, גניות ויבוכות יויצאות מכל פיות, עוקת אשתו פרוע כל לם, הוי אישין על טן נשטה טעם הצאן אהלה, פה התצעק טרה' בה השגעה העת של נושאיה, ואביה לא וכיה להובילה לחופה, טס מקון, טש, שעוד טעם יט'יאו לו יינג שנים, ולא כה אביו ליום בר-טזואה שלין, ובבוח נזאי יבכו החדרבים והשכנים, ובוחק הריש וההביב, העזקות והילוטה, אין טי שוישט לב לכתובות ולחתרגש על חדוד מהבנין, ידר חיטים, בן חמישים, שטחו לא יקלט את כל הצהה אשר מעתחה, אוור אל' ברבות הטעים תנשא לאיש והשכח את הצהה הראשוני, האחות תחפה בצל אישה, האהה הכהבו כבן יינג שנה, אחר עברו שנים מועלות לא יצטרך לעור, אך הוא הייל הרק, בכל צرحم על טה אביהם לו צד ביורה, טי יונכחו טי יונלהו טי יכללהו, טי לבושהו, אם יוחלה טי ישניה עליו לאלתוח, והוא הותם החטיט לא רען ולא יבין טאומת, יושב הוא על הרצעה אצל המת החשכבר, טחויין בקעה הטכסה השורה, טשטוען וטשக עס כփורי יפה התפוד בהמכסה, עילאו חזק בערין, וועה רבדות וצורות נשקרו לו, לא אהיך ולא שיטים ישוטט בחזיות פרייה כשהוא עטב ללקט, אך לבו צר מהבון את כל אלה, הכתור היפה לך את כל לפו.

כאשר התבוננתי אל טשக הייל, בכיתו עליו טטרויט, אתה הותם הקפן, לו חכתה, אז בכירך היהת נזהלה טשליהם וצעך גודל מצערם, כי משנה שרין השברת, אבל כעת קtan אתה, טרט התפחת שכטן תשען וטשק ביזם צר מצוק מצאור. וכן חוא אהיך ולודות בנא, שכלנו כתו לא התפתחת, אהוטים אנחנג, שטי קזוחינו אכליה אש ותוכנו נחר, ולא נשים אל לפ', אלה הרינשטיין,

ח' זיון כ"ד ר' יש ועו ש"

בג' השם, ראש השנה שנת תר"ף קורט התקיעות.

ואמר ר' יצחק ב' שנה שרצה בתחלת מתעשרה בסופה שנאמר בראשית השנה וכ' טרשית כתוב (ר' י"ה דף ט"ז) ועיין ר' רש"י ובתוספות כתבו שמתוך ישראלי רישום, לפמ' נשבר, ומרחמים עליהם מן השם ע"ל כתוב עני ה' אלקיך בה מראות השנה, כתנא אמר מרשות כתיב, ועד אחריות השנה, מודה לך בראשה, ויהיב לך אחריות טבא בספא.

(ירושלמי צו"פ' ק' דר' י"ש)

בחור אני וחושנינו טבא יורען גוף מפדרה של סכין ואצערך, ושתא תפטל החיטה ולא תעלה לך לקרבען, אלא כפתני יפה בכ' וגטבון הייבט ברבר הנדרול הוה, בעת שראה העודר את המאלת החורה ביר אבוי, אשר עברור רגעים אחריהם תשיטן קען לחוי פה עלי אדוטות ובמינו התרצצ'ן רעוניות שם לטעללה מן החון והשלב, שער מסע ונהנו בעולם הנצעץ, ובאותה רגע בעצמה עלה הגורור עלי' לבן, וירא טבא יצער את אבוי וככם שחשש טבא ע"י הועוז תפטל החיטה, כן חחש טבא יורען מפדרו של סכין יצער את אבוי, וזה שידר הפירמן (קורט קדושה הראונה פסום ב' דר' י"א) וגזה ייחיד לקשור וירנו ורגלו לרילעה שלא יבגע ט齊ת כבוד לחלה.

בטה הטימות, בטאה שיליות בטאה והירוח, בטאה רק בטאה עירון-ענק יש' בוה, להתבונן ברגע כוה לאות את הנדר יותר רוחך, בטוצאות כבוד אב ואפי' אם הדרבר הוה יצער את אבוי, הלא אטס הוא ואונס רחטמא פטריה, ס' י' יצחק אבינו העלה תמיתם, הריחוק נס את נת כב' אשר בבל וזית את אבוי לעקו יפה זה, ואולי ואת היה מגרלית ערך נסין העקדיה שאחנו בבקשים בוכחתה, שהתחבטו בו המפרשים, (אנפ' כי פלוי הנסין הנדר הוא ביצחק ולא באבוי, והסתוב הלא מיחס הנסין לאברהם, ואפשר לאברהם, שאברהם הניש את הבן ברגע שהוא יתיר טהרע שצוווה' להעלחו לעלה, שער הדין והוא לא חבר עירין כל כך את מעית יצחק בנוי, ומ' כבש את רחמי' והוא הגסינן הנכונות והעומק שבקשים בוכחות).

הרעין הלו אשר הוא לנו להבון מטעם הרען של נסינו העקדיה, ט羿ות גב' של האב והבן החשוב של איל מביר אליו לנו, לא קולו, רק גוף השופר בשפטתכלים כי, אוחני באטס ליר התימות הרות, ואולי יש רמו לוה רבבי ר' אבוח' (ר' י"א סע)

בדלים וכרכישים באנו לדרוק על דלתי בית ה', לבני נשבר בקרבען, סוכום וולוק אחנן, קול רמי אהנו צעקות אלינו פן האדרת, אלפי נזות של חללי עטני מושליך הנחננים בלוי שום חמס ועל בכספם, הרבה חלילים היו לבורות לעוף החסמים בין קובר, והנארים וער שט פטרויים הנה והנה בפחד ובכחלה ולקלול עליה נורף חרדי, הריינו לעגן ולקלם בגונם, בחוננו לבדים; ורכושנו לוריין, ובכן השנה הזאת לנו רשה עד פסח, ה' רוחך.

ואנך גנש לסק' השנה לעשרות או לאחדות טבא, לרב' י' יצחק והירושלמי [המצוינים בראש דבריגן], דאם בתחלתה רשה בסופה שתעתרת, רעד אהוי שהעשירות ואתידת טוב תלף הריש והמדורה לא תעלה ולא תעין ע"י קשי היסורים שככלנו לבת, כי אם על ידי תחרותות להשבה, השובה שלטה, הן בין אדם לטקום הן בין אדם לחבירו, ולידי החערות הוותם יביא אותנו קול השופר, בשמי'ת קולו ברוכחה התבוננות בטטה שאמרו חז"ל (ראש השנה דף ט"ז) אסרו לפני בראש השנה טלויות וברונות ושופרות, טלויות—כדי שתתפלנו עלכם, דשל רדי תקיעות באמירת טליהו נבאו פירוי הדרבר אלקי' ונטיליכו עליינו, כדי לשומר את מצויותינו ונעשה פקדורי'ו, עד שנבא ליר' אהבה אמתית,—וכורונתנו: כדו' שיעלה ובורונתיכם לפני פטובה שהאטיגן, על ידי תקיעות ואסירות וברונות בשכר ווענש ובתריה טן השיטים שהריה נ"כ על ידי שופר בקבלה תורה, וזה שיטו' ובטה' בשופר, וטלבר פשנות הכתובים המטורים על דבריהם שבינוינו ובינו, יתרבר, אלו' נובל ליר' לך נס על דבריהם הנוגעים בינוינו ובין ברוני'.

ושמעתי דבר נפלא בשם הנאון האטוי ר' טעה פרדי עפשתין מללאכדרא שלייט'א על דבריו המדרש (וירא פ' ניחאות י"א א' י' יצחק בשנה שביקש אברהם לעקור את יצחק בנוי אל אבאי

הבין השומר אל מה רצונו תקירותיו של הנanon הות טפניש שהרניש בפהו ששותיו פטרות, והכى שפהו קאו, ולא רצה לצער את השומר אפיו לאחר מותו, ובכדי שלא יראה פטנו לילן עמו בחזר אחר ולהפוג את צערו ביאר לו קורתה שלימה גין זה בערו נספס.

אחו הוקירמו בני אברהם יצחק ויעקב אנחגנו, נבטים אל השופר והוא זוכיר אורתו על יצחק אבינו, שבעת נסיוון הקורה חל צער אביו, אפיו בספק צער, ותחתרל ממען ואה, ונאם אנחגנו ותעורר לknoot-שליטותה, לא נצער אנחגנו את הברינה, וחללה מלשאת קנה ונסאה על כל אחד מישראל, וברגע שאחגנו שורחות בעזע, נחשול צער חברינו, ונזהר טבלי לצער נפש מישראל, ובגשטו לתקפת מלויות וכו' נבלך ליעו את הבורא תברך וגאנטן באסונה שלומה בשבר ויענען, ונשمر מצורתו הקדושה (וראיתו אחיך שכרעין הפשט שטמבלות), זכרונות ושופרות קרטונין הרכינום הדרשינום האחדינום), ונזהר בכבוד חברינו, ואנו גנבה להשבר שבישרו לנו ר' יצחק ר' כהנא ברושלט, כל שנה שרשת בהחלילה מתעתרת בסופה, ברוחה לה בראשה ויהיב לה אהדרית טבא בסיפה. וזהה ראשיתנו סער ואחרתנו ישנה טאה, ומן השיטים ירחו עליינו ונוכה לכתיבת וחתימת טוביה, בשנות נאולה וישועה, שנה, שתוליכנן קוטמות לאי-זגנו א-טן.

לטה חוקין בשופר של איל, בדי שאוכו גם עקרות יצחק בן אברהם, ומעליה אני עלייכם כאלו עקרו עצמכם לאני, ובמה יינותו יישע המפרשים זול לישוב את דברי ר' אביהו, האם הקביה צירק להוכחה, הלא אין שכחה לפני בסא כנידור ולפי דרבינו יוכן שאוכור לכסמי, ר' אל עשה למם זוכיר טוב, שהראייה הת השופר של אל, והו רוח את עין עקרות יצחק אביכם, ותולטו להשליל בויא לירוי המדרות שנכלל בהם יצחק, ושיז' טעלה אני עלייכם, מאילו עקרו עצמכם לפני, ר' אל שחשפרו טשעיכם ותגעו לשלמת יצחק אביכם, וזה שאמרו וכטה בשופר ר' אל מה הוא הרבר אשר וביא אוכס לירוי התהוטות בו — (שופר ר' דוא זוכיר ווודהר אתכם על הדבר הזה, [כפירוש שאוכור לכסמי] קרטני הרהג בספר דרשת הרמיה, אך לא דרכו רבי עיש).

וירען הנanon הניל יש ספק אם מה שטפרבין על הנanon החסיד ר' ירושאל מלאנטר ז"ל, שקורם פטירתו איה שעות בלילה, ישב אצל איש אחד בחדרו, והוא שניהם בבדירות, זוחר בחצי הלילה, החtileי הנanon ויל לרבר עמו עני מחקרי, ובתוך דבריו ביאר לפניו, שאין לזרא טפנוי המת בלילה, אף שאין שם אנשים אחרים, והשומר הוה ישב ושתע עברו שני שיעות בערך, יצחה נשתחו בטורה, ואו

חזון ביה

"זוכור אל קיים"

ביום המכיפורים שנת הרפ"א, קודם
הocrat נשטוח, בקהל רב.

טיו השכינה. עלים נושרים, ענפים נקצחים מהעץ הדעת והחיק, אשר נפלו טרוח סועה וסער, איין להעדים ותאילנות בעת חלק בס, איך יינט ש rift ולחלהות מן העצים הרעננים.
אחו רעני: איצע לפניכם דברי חוליל הטהורים כוותר הרקע, (מדרש שיר השירים) שhortה אני וגאות, שhortה אני בטשע, וגאות אני בטעה אבותי כירויות שלטה, מה השלמה הוא חhalbכת וחווות וטחכמת, כך ישראל מטלבלין כל ומותה השנתה בעוניות ווים המכיפורים באטפער, ובספר פתוח עולם (דורות פתח הטשטט אות טז) פרוש דברי המפרש, ששורש העוברה היא (אטונה) אותה הורישו לנו אבותינו טולום והוא עוטרת לנו, ואך כי כל פאר וכל קישוט יחסר לנו, שלא נשתREL הרבה מקומות מצותה ה' ולא נrukף חמס כל כה, אכן כל ובן השורור, היא אטונה האזרחות, קירת, אין קהתייאש, שעד נהילוף כת, עד נהיה ונראה רב

בדור האחרון הנהנו נס החפשים, אלו אשר אינם מבקרים את בתיהם נסיטות לתקפה, לבוא לעת הוכרת נששות אבותיהם, ובגדר ההכחלה, רבים מרטם נמצאים תיכף מן המטבח ולכאן, ובהתבוננו אל מעשי אחינו אלה מאריך יאכט לבכיניג, בעקירי הרת אינם אטונים, בתרזה מן השיטים והשנחה פרטיה על מין האנושי, לא יתנו אסון, ובعد החירם אל התימי ידרשו, ואטונים בוז, שלשלת של אבותיהם הגטכת טרור רור טטסורה לבנווה חרדים נתקה, והפסוקה, בפסורת אבות פלה נפשם, ומה לחם להזכיר את שנות אבותיהם בוז, אלה פרצה רחבה בינויהם, מהך חיק שנה, כי כל סר חובה נשטוח הוריהם, יאות להגבנין האל, אשר בחרו לכת בדרבי אבותיהם, והנה באים בזים — אשר סבל ירושת אבותם משחק להם, ורוח של כפירה לנעם מלא — להזכיר נשות ההורם, אשר לכם רד אם אל עם קדרותו נתנה רוחם, ותלוננו בצל שדי וננתנים

אבינו, ואף שחרדר לנו המפורת נפש האמחי, ובן חלה לנו חמי אביהו, לנו אביהו לבם עקרות יצחק, ומעלת אנו עליכם, כאילו עתרכם עצםם לפניו.

לכן אהובינו קודם שאתם אוטרים יוכנור אלקום' עליכם לבקש אמונה הטהורה, ובכדי לתרחוך כי' מךך אבוייכם, וגם אין אלקום' לנבר עיביכם או נס "יוכור" איין, והוא כמו בואר החטול (עלעטורי) אם גונעת בהכפთור יתראה תיקף האור יונן כי הרוח הנגאצא בפת נקשר בל' השם ובל' החזיה להטבונה, אך אם נקי' החטם, טה תמן ומזה תספיק הנגיעה יהליך בהכפთור, וכן אהיל אם יש אלקום' בלביבכם ואמתות בבותיכם בכם, או קד' הכפთור וירעשו הספדים ויטלא כבוד'ה' את הפית, ואו תערו את האהבה ועת הרצון לתקן את נשמה המתה. על ידו טמן פרין נפשם, כמו שורש זוחיל בספריה עה'פ' אשר פראית בנדול אל' המתים שצרכין פרין וכפרה.

ובוה נבון טעם טוער, טה שיש להשין שטץ דברי תורתנו דק', הכרת תברת הנפש היהיא', נבי' חרבי' ברורות, שנפק החות שיש לבל איש הוושראלי בצד החוצב במרק' העליון, אף שמתהלך החוטא הזה פה על' אדרות ונדאה חוי, אכן טה הוא, רשותם בחירות קריות מותם, כמו פאור העלעקטרי שנפק החות באצט' ואין כה האור, יש לו התהבות להאמור שאינו ניכר לאורה, שיש חסרון בהמאור שנדר עינינו.

ובכן חווינו עוזו נא, התערונו נא' בית היריד והקרוש הזה, יוס אחדר בשנה, הפטודש לתשובתי, דרשו את ה' ת'יך' — קראותו עכשו בהרתו קרוב, הבו' נחוור בתשובתי, וע' ת' תשבענו ובכפלת דרכ' אמונה אבותינו נחאהו ונתקשר הטע אל' נשמה אבותינו, המתלוננים גאל שדי' ואו, תפילהינו יעל' יוכאו ווינו' לשוטע חפהל, ונערר הרחמים עליינו' לפתח לנו' שעריו' רחמים. כי באירה נדולה אנחנו, וה' המתרם רחם עליינו' בוכות ישינו' עפה, עת צהה' הו' לעקב, וטמנה' נושא תשועת עולמים, א-ט-ן.

טוב, ועוד לא אברה תקומו' ולא כן אם ח'ז' חברת האומגה טלבגנו, אונ' אברה תקותינו, גנורנו לנו.

בנד טהכלך' וכולס' לככט, להעבר ווהתו' וחלאות, ושב בכחלה, יונ' חסרונו הו' טקי', לא בן גדור ערום בל'ו' שבורה, שחדרו' עמי' לו, אין בו' שום תיקון, עם ישראל, אף שחותמו' הם, טלוכלים רם, אכן חסרונו' הו' טקי', אב' בעצם, בקרב' לפם פנינה, מאטיניס' המה, בני מאטיניס' וחסרונות המקרים אחריו' הכהנס' וונחיהו', דהינו' אהרי התשובה, רתמה על העבר וקבלת בל' שלום, ביום הכיפורים, אלו' הכתומים המקרים רוחאו' והטהר, ושב ורפא לו, אבל החוטא החסין האומגה הו' חסרונו' עצמי', נס יום הכיפורים לא יעברו' ולא ילפני' אותו, ונשרר מל' כתמים, וזה אליו' כונת המתרש' ש'חוורה אני' — טלכלבה בעמשי אבל, בפעשה אבויו' — היא האמונה' שאואה אני' זהה שיטמו' כירויות שלמה, כשהאי רק בטקיה ולא בעזם, כך' ישראל וכו'.

אולם בעעה, בעעה, רפתח האמונה בירינו' וטצעש' אבות נקשר בל'בתוינו' רק בחזרות דק, על ידי מקצת מעשים טובים, שנשרשו' בל'בתוינו' טערש' וולדתוינו' ועל סטך' זה יוכלום' אנגןו' להתפלל לאליך' השם' עבר' נשמה אבותינו, אשר רוחם תחרף עיר' ג' עינינו', ובפי' דבורי' חז' (ברכות ריש' פרק ג') שהטמים יודעים מצער החים, יוכלים אנחנו' לבקש מהחמים, ישתחפו' בעצינינו', וכל רק עיי' תהשרות באסונה אבות, להיו' אפי'ו' בזמן צאנחנו' להבגנו' ש'חוורה', להו' נס' "נאוה", אך אם ח'ז' נס' לר' לבנו' מהתרנו' הק', ומאטונגה או' המכנס ענף קצ'ן מאיל' ואין לך' כל' להתפאר בעמשי אבותיכם, וזה שהור' נשוחריכם ולא נאהו' כל', וקורב להרבאים האלה' בטדורש הלה', עיין' בספר לבות יעקב (ספר דרוש י'א) וע' פ' פריש דבורי' הש'ים (ר'ה'ש דף ל'ז' תקע' ל'פנ' בשופר של אייל, כדי שאוכר' לך' עקרת יצחק בן אברם ודר' ל' בשתקען' בשופר של אייל, שבוה אנטנו' מראים, שמחביבים אנו' מעשי אברם

חוון ב'ז

"הזכרת נשמות"

בשתיים עצרה שני, הרפ' א' גפני

הוכרת נשמות.

והאותונום הביאו בשם טהרו'ו' דלאן נקי'א יומ' כינור בלשון רבים, ה'כיפורים', יונ' שהו' יומ' כפרת לחיטים ולטמיים, ולפי' זה יפאל ע' איזה סדר טמכו' והנחנו' להספיק להזכיר אחד נשמת המתים שר' של' פעוט'ו בשנה, בשטינו' העזרת, ביט'

אתרין

טנהן הוכרת נשמת המתים, ל'פי' המבואר באור'יח' סימן ור'כ'א טיע'ו' ו', והוא רק ביום ה'כיפורים', וול' נט' לדור' זדוקת ביום ה'כיפורים' بعد המתים וטובי'ר' נשמותיהם, הדתות ניכ' יש להן כפרת ביוה'ה'ב'.

נשפת הפהיהם, מוכרים וכותם. ושבקשיים מלפניו יתברך שירין אותנו ואת צרכי חיריט בוכותם לשובתנו, ומזה העטם טבואר בספר ברם שלמה בשם ספר ל'ח' שבשנה הראשונה למתה אב ואס' ויזאים מפי'כ'ג' בעת ההופרה, ואינן מוכרים, טושם ראו יופור, אותם אלקיט, ובכלהם יוכור את בנייהם החירם לטביה בוכותם, ובתוקן שנה דראונה לא שי' העטם התה, כי רוי להבקע את עצמו (ואף שברכות שלמה, רוחה טעם התה וכותב טעם אחר, מ'ט' דבורי טווריות לפגען).

ובכן אכן טרכ נגע להזכיר את נשפת הדתות אשר בצל שדי' וחסין, נזכר נא את נשפתונו אננו, המתחלבים עוד פה עלי' אדרות, נאנין בהארון על כל המשפטים יתרך, בחזרתו הכתובה והמסורה, נלך בדרך, אשר התה לנו אבותינו אשר נשפטם נוכריי היום, ובאמת ג'ז' שורש פרעה ריש ולענה נמצאי בנו, ורוחקה מלכני האונגה בה' ווורתו, אך עני להזכיר את נשפות האבות ולבקש מהה-ל שעורר לנו בוגותם להבע תפלה בלב ולפ, וכוכר שקרים לא יוכן לנדר עניין, עיין בספר הנوت לב וברכות טאים בוה. היוצא לנו מות, כל צו שנמעלינו רצויים נספח חוליא' בשלשת האבות, ובאותם מעשינו אלה נוכה לחירות אורהים ולשלום, א-ט-ן.

אחרון של פסח ובוים שני של שבועותם ורכבי השיער האלה הלא מקורות בספריו סוף' שופטים בפר' לעמך ישראל, אלו היהים, אשר פריחת אלו המתים' טלפר' שהמתים צריכן כפרה, וזה יאות אך ורק ביום היכיפורים, שהוא יום טהילה וסלהה, עיין בכרם שלמה אורח' סיטן הרס'ה רטננהו בטנינהו להזכיר ר' פעמים בשנה.

ואף דטפורש (בריה דר' ט' ז' ע'א) בארבעה פרקים העולם נירון, בפסח על החכואה, בעצרת על פירות האילן, בריה כל ברואי עולם עוברים לפניו בבני טרון, ובchein נדונין על המים, מוה נראה, כי יומא דרנא ארבעה הפתה, בכל לת' וחן, אכן לפ' המשבואר בש'ם שם, אלו יומא דרנא, המת רק עבור החירם, וספרי המתים יוכן נתחנן אלא בראש' יה' יומם הבשורים, ולטה וההנינה לתוכיר את נשפת המתים נס בהחנין האלה, שנדרים בהם רק צרכי החירם.

ויש לאמר בטעם ההכוורות, בכל ימי החגיגות האלה, הוא טושם, דבון שם וומא דרנא, ברובי השם הניל, מוכוריין בהט נשפת המתים, דוביית המתים משבד' ומכנייע הוצר, עיין יתפל' האדם מעטיק הלם, ולי' רוחרו חשבה נזכה ברן, וכמוש' בעל עשרה וקנין סיטן תרכ'א בטם הכלבו עי'ש. ועוד יש לאמר בטנהו הנזכר, רעל רוי הכהרת

חוזון כז

"ה' מר ח' ו' ק"

ביה, בת' הסוכות שנת הר' ותר'ף
שרבה קהילות לא השינו הר' טניס.

בשניהם יודה, רודן והחיה בשם רבנו מנחם פרקנטוי פ', אחות' ויל' וסוד' והנלה אליו בחלים בלילה ויום טוב האחד של החה'ם, בהתקבכן אצל' חסיד אשכנזי שמו הרב ר' י'זחק, והואותי בחלום שהוה כותב השם ביז'ד'היא, והוא מהרחק ההיא האתורה משלשה האותיות הראשונות, ואחריו היה זה את' שעשותם והשיבין, אך גוזהנן בטקומו, ואנו בחרוי בו ובהתו שלם, אשთהיטם על המדראה ואון' בבן', ולסתור בעט נטולת לולב ראיות' שלא היה מענען ריק הלווב ומיינו בל' האחדין, והבנוי תרדן הלווב, והוא זו וחוויל רשות' פור' והבנוי רוחה רביה, שכ' ר' הטיטום רומות' לר' אותיות של שם העצם, ברוך הוא וברוך שמו עי'ש'

ואף שאן לו עסק בגנותות, מ'ט' נראה ביה שהחתקת האתורוגן מן שלשת המנים, הוא הרתקה של שם'ה, ואס' אין אתול' לנטרו לבך, או' אין השם שלם, וכמה יש לנו לתרהר בתשובה ע', שההערר האתורוג נראה שהרתקה ה' את השנתהו מאנטו' חיו'. נ dredר כתע באופן היותר פשות, מצינו בפרשנו יוג' (ב)

(א) וזה שתי שנים, שלא נמצאו בהרבה קהילות בישראל אהרונים לברכיה, וגם מה עירנו נוקאלאייב (כשניהם תר'יעט) ש כתה בתי כנסיות, שאן להט ר' ט' טניס, כי אם ג', והאהרונים שחביבו ספק נдол הוא אם יוזצאיין בם, ובמושב ליטין כבר נהנו העם להתייל ולשחוק בוה, ויש להתאפק הרבה שלא ונינו מסיבותו ווון לקרים מצו'ה קיחות ר' טניס בתה' הסוכות, ובכ' שנטציאו דרגמות בטם' סוכה סוף' פ'ב אם ירו' נשיטים וומרה לעאת מסוכחה, שיצא בפה נפש, ומושל' החבטים על והעליך שכ' לא תווון ביט לרבי וטענו על פניו, שאין הקב'ה רוצה בשיטושו, ובכו' בן גנורון דירן.

ואל תהיו מזות לקיחת הר' טניס קלה בעינינו, כי כל אחד מהטיטים מראה על שם משפטותיו של הקב'ה, עין פירוש אמר, פרי עץ הרר, וזה הקב'ה, שנאפר, הור והור לפניו וכוכ'ו, עיין בבית יוסף על התואר אורח' סיטן תרכ'א טיע' י'א, שפקד שצירך לחייב האתורוג להלווב בשעת גענוו' ולענען

סגוליה יקרה הוויה לנו ונאה בה טאתנו, בתה הטעות, המזויה שהונגה עליינו נערכה בנה טאותנו, על ידי ר' ר' המתוים האלה, האותה היושאלית היהת מתחננתנו: אנא א' הוועעה נא! והועשה ההרונה עליינו הרועשה טרסת לח', נתונה לטביכם וכ'ו, ועתה דלוויי ווי' אנה להוציא, וזה געשה עעה? באיזה אמצעים נפנ' לה' לבקש עורה מצור' ונס' הר' טינט האהו היו טוביים אוותנו על יראת' ואוטוניה החשנותה הפרטוט; טוליך וטביא למי שר' הרוחות של', מעלה ומוריד למי שהנטם האזע של', בנגען האיש היושאלוי תהלוכ הראה לכל, שיאטן אסונה שלימה, שטלא כל הארץ בבודו, טביב כל עלטן וטטלא כל עלטן, ולות אחר פני מיטיה, אנה טפנץ אברה, אם אסק טטס שם אתה וכו', ובכן במה נטלא את החדרון הוה, העיר הר' טינט, אשר כה נחוצים מהה לנ', ואחריו החתונות החקירה יעללה בירינו שרגונת הר', טינט נצאים בנפונו, השדרה של לול ווומה לשדרה של אודס', כידוע כל כה ואויסע נו האדם הוא בחות השדרה, המהדר וטוחוק את השרים והחוליות, הכי הקדשו את כהנו ואומץ יידונו לאכזרה/, ה כי עטלאו הרבה לעטס במצאות הר', או בנטילות חסדים בקטום ועתשו, ההדר דומה לעין האם הוויה השקפתנו על החיקם על הדרך נלך בה, שתהא לפי רוח התורה, אשר התוויה לנ', השרבה דומה לפה/, האם גוזרנו בפינו טבלי לדבר תועה על'/, וטבלי לחרחר רוב' וטסכך אש ברעהז, האהרג ווומה לבב', האם גוזרנו מבל שטשר את לבן, האם חטלה לבנו נר, עי' אבר ונרת, על אהינו בשארו, הנאנקים והנדיחים כבדיען לטמבער.

ונטינן שחבקה/, הטביב הסביבות, אשר סכט חסר הר' טינט, שהאטצעים למטרות חווים בינה החדרון הוה וובל להטנות, לתקון את אברינו, אשר ברומו פעילתם כנור פעלות הר' טינט, נקיוש את בחותינו, השקפתנו ופינגן, וגיהור את לבבנו לטובותנו ולטובת כל האדים, גירס את קרן התורה ונחכט את המצאות, והז' טבלי לקפוץ יונז טחחינו האביזן, נאמץ את לבבנו לחתה יותר מכךנו בערד הענים והאביזנים שצצטם בערע, וכל אחד טאתנו, כדורי לטלאות תחת חסרון הר' טינט, טחויב להקן מלבד את גפע, מלבד נבדתו וסתנת ווי, גם להשלטל בין קרוביו וריעו בכל עת מצא, להעלות את המטודים העברים שלאו שטטו לנפול, שירום נס הוא את נרבתו לה/, ועי' גנע לאחבת ויריעת הר' טינט בהר' טינט האלה, עין פרדרש את ט', פרי עץ הרר, והקב'ה וכו', כפאות תפירים, והקב'ה וכו', עף עץ עבות, והקב'ה וכו', וערבי נטל והקב'ה וכו', וגונכה בטחה ביטוני ליטול את הלול עם טינוי ביתה החזרה, לטביב את מטבח הר' א-ט-ן.

(וירא ר' בתה, סימן ל' אוט יין), ר' טני מחת, כל עצמותיו והאמונה ד', טני בטוך (החלים ל'ב), לא נאמר פוסק זה אלא בשוביל לולב, השורה של לולב דומה לשדרה של אודם, וההדר דומה לעין, והערבה דומה לפה, וההדרון דומה ללך, אטר דור, אין בכלל האבירים נדול טאלו שן שקלין כניד כל הגזע.

חביבים היו מצוין הר' על עמו וישראל בשטחה ובגען רב, בהר ובבדה, נחטפות הולב ובהתהנותה הרגנץ מעיריגן, לקים המיע הואה של גלקחתם ביום הראשון פרי עין הדר' וכו', חורנו על כל מופרי אהרכינס וחפשן בכל הארנונים המלאים אהרכינס לטצא את ההדר מטה, עוד נזכור ימי יולדותנו, עת חלכנו עם האב גושא האתרונג והג' טינט לבי הבנכת, וכעת בפנינו הגנות באיט לדראות פני הר' רוקם, רקן טן המצאות הטטטהות את לבנו, התה הסובות שבי גוטרים את החלל אין בענעם ואין נש, אין שיר המעררי את הנפש בעת הנענעם, ואין לשרע את העשר המלא כל לב, חסרון טוונש, חסרון לא יכול להטנו, חן החובות ואחרון אין.

ועלינו להתבין בדבר, והרבה יש להתחוין בטח שלא ובינו בשנה זו ולקים מצוין טמולת ר' טינט, ובהתהנותן, אויל נובל להזואי מוח טסור השכל ורופאה לטקצובינג, דהנה אמרין (בטט' סוכה דף ל' עיב'), איר יותנן טוליך וטבאי למי שהטבב רוחות של', מעלה ומוריד למי שהטבבים וארע שלן, ביטרבע מאתני הבן, איר הנא בר עיקבא אריבדי טוליך וטבאי לעזרו רוחות רעת, מעלה ומוריד רבי לעזר טלילים רעים וכו', אטר רבא ובון בלול.

אויר ורעדו האדים בשחווא ברייא ציריך לשטור את ברייאותן, שכילפל את גזען בטמאלים ברייאים וטוקינס כל זרכט, בכדי לחוק את סכנה הנגע להיות איהן, ועל אותה בסה וכמה ציך' האיש הרועח חולין, ובנני גנפי רופף וסמללה נשונת ביה, לבלב את גנפו בטמאלים קרובים לההעפל, בסעה שעם יושאל היה שיוי על ארטמו איש תחת גנפו ואיש תחת לאיננה, אין שן זן ואין פגע רע באראץ אשר הר' אלקינו דושן אודה ותפיד עיני הר' אלקינו בה, הינז אכילדם בתה הסובות לשטוחו גאנז בהר' טינט, ולגען את הלולב בכדי לעזר בערד הרוחות והרעות הבאות טראבע רוחות חמיטים, עין רשי' אן' וגטט' טנחות דף ס'ב' קל' וחומר בן בנו של קל' ווורתה, שאנטנו חיים על אמתה נכבר, על גבו של דן, החט על פני הום, וסברין ויבשאה הוא, ולקינו בככלים, סדי יום ביומו יגעוינו שטועה מצעיות שבעיר ז או בכפר והטראבע רוחות בא רוח טפרק הרים גאנדר מלעים, וטאנדאלם גדרות, טקטיים טוינים על עירות ישראל, וכו' יעזור בערד גנע בני אודט האלו' הר' ירחם.

בלול שפוני עצרת תר"ף,
לפי התקופות (כטנגן ספרד)

חוזין כח

ב ה ל ח י "

חן הפטותה, הר' מינימ הבאים בתג, לאפי המבואר בפרטש פ', אמור, מורים על אחדות והתקשות כל הפלגנות בישראל והוא נקרא חן האסנת, גן האבת רעים והשלב אל דל, רמשו קוריון (בשטעץ פ' כל הבכורה, וטהיחילין מעשר העשר), למש האחדות באור' ח סיטון תרמ"ח סעיף ב', שהוא ומין מעשנות וטהנות נגניות, גן הפטותה הוא גם עת ריחיש לב-יהודי לכל הנברה בצלם, הקרבת ע' פריט בעדר ע' אוסות, וטהני העזרה הפא אהינו הו מוחיד לאחבות ישראל בכל ובפרטם, ורקבו פר אריה ואיל אה, בושא ציבוק בין ישאל להוות באחבות ואחות, וכשביבכו יבלא לפ ולב. שיזבה ח' חיות 5 שנה הבאה, ובכיס פנס לפנים, בן לפ אדרם לאדם, ויעיר יתקשה לובת ישראל וזה באהות אמתית, שה עיקר התכליות בתה העזרה זהה, ובמהנו זה קשורה התורמות היהודים בעזוזה.

ולכן המנהג לבדק את התקופות נללו עילם, בעין הקף בשטני עצרת, מהו לשנה הבאה? הביבה הואה נאה ויאה לנו, והוא יהודי המקיף וספר תורה עמו ראו לרברבה, ולו גאה לברך.

לפנוי ולך השין' קודר, אנא ה' הרושעה נא, (בן שני עזעוק הצדרות) אנא ה' האצלהה נא: (בן שני בפסננת העשור), בכל מקום מדריך בפ' רנו יהויו, ובכל התקופות והזמנים לא יטיש ספר התורה מאתנו, והיתה עמו וקראי בה כל ימי חיינו לפען לממר לוראה את ה' ולבלתי רום לכבו טחינו אהבת רעם, התאנורות, ייש את חייו יאמיר חזק, ואין אלף הרוחות (לכל בר' החושעה נא) ומי אשר יקוף תי הקפטו בפי ספר התורה הולך והולך או, אם דבורי תורה לא יארו נר לרלנלו, אומחויש בא ובוחש ילק; ובחושן שמו יוכסה, (ועין בספר עתרת צבי ררוש ט"ז בשם הנאן ר' ברלין וצ'יל על השם, יוכן בענין וכו'). בגין ה' הרושעה נא, דבורי ביה וכו', דברים נפלאים יקרים (טב).

איזהו יקרים! נכח את ספר התורה, האור המאור על ורונו, ונדבר אותה ללבנו בלהרצין, הדרינו, בהרגשת הלב מסת, ונבה נקוף את התקפתן, הקפה בכיה'ם' בטהני עצרת וש'ת, והקפה בכה'ם' הנдол העולמי, כי צאותו וליטור התורה, חס חיניו ואורך ימינו וביהם נהנה יומם ולילה, ואנו ביל' שום ספק הקפה'ה ישפט לך שוענה, ונוראות בערך יעננו ונברך בברכת בה לחין, בגין ה' אלקינו יגינען, לטודרים ולגנלים אחרים הבאים לקראנו, אט'.

כטנגן "התקופות", אף שפיבור בדורכי משה, ריש סיטון תרמ"ח זיל' בטנהנים, וטפוקין בלילה הבל הפטרי תזרות שאיראן, ושין' אוטר, אנא ה' הרושעה נאי' וטפוקין המגדל שבכית הכנסה וכו' וכן הוא ברטיא זיל', ועוד נהנו להקוּף עם ספרי תזרות היפה שבכית הכנסה, כמו שטקופים עם הכל הלויל,

לפוי דתוי ייש בו רטו על דרכ' המוסר, אנחנו הולנו החים בעולם השפלי, סובבים בהקפות סחרו סחר, מקיפים אנו וחוזרים וטקופים, עד שתשתחרר הכר על הטבע, יוצאים אנו בהקפה טוים נלונין, סובבים הוננו כל ימי חיינו, וחוורים ובאים אל המקום שיצאננו בשפט, שטמני לוחקן, במאמר התבונה כי עשר אהה ועל עשר תשובה, ולזה בית שטני עצרת, שקרבן היהום טורה על אחורות האומה, ורב כחה ברות, עין סוכה דר' נ'ה ע'ם, פר ויחורי לטרון, "כגנד אומת יהודיה" משל לטלך בש' רום, שאמר לעברינו וכו', לום אהרון אמר לאייבן עשה לו סערה קטנה, בכדי שאחנה טמ'ך, ועין רשי', על ידי התקופות, שטמוץיאים את הספרי תזרות וטקופים את הבימה, וחוורים ושבים אל הארץ הקדר, שטשש לזכות הפטדים, ככל אשר נראת בסדר התקופות, נראת בסדר חי' הארץ, ובמנגן הקדרוש הזה מטוקום קדוש וילך, הנטנה הזה טערר את איש היישראלי, ובכיו קורא בחיל, יהודין ראה והבקבין כל התקופות שהנק עשרה בחיל, ספה שניה על טנה, השטרך לך וטפורה נפשך טאר, פן התשכח את עשר התיריה מלשתאה על ורונך, והוא הרברט האלה, אשר אבוי מצוק הווים—על לברך, ואו חיק' חיים יקראי, בגין אם תקוף את התקפה הגולמית שלך, הולך ותקוף כל'ן ספר התורה, ר' ג', אלא תורה ורשות, אוו חיך' אים שיש מואמת.

מנגן טוב מצחאו וואיתו בברואי לנור בראצאות הנגב (ונ), אך ברכ' את כל אחד בטקוף ספר תורה בשטני עצרת ושמחה תורה, מהו לשנה הבאה? שלא ראיתי בן נהגין בעורות ליטא, ארץ מולדתין, דעתו שתחיה יודרות או טעינו, ולבי טלא ניל, ובבר אט' זיל' (ברכות דר' ו' ע'א) אל הוה ברכ' הרוות קלה בעיניך, ובפרט ברכ' הצבר, ולפעניך הוא טנה טוב וופה, דבר ברכ' בעתו ובוונת, שם עצרת", לפי מה שפירוש התרגומים אונקלס פ' פנחים ביוון תמנואה, בכנשי' יהוה לון, ולפי תנוט עזרת הוא לשון בנטה, אחרות וקוביז', ואם באחרות תלוי כל חינ' בטשר כל השנת, ביום העזרת הוא חוו' בזורה, חן העזרת בא כסים וכתשלום, אחר